

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man has blonde hair and a light beard, wearing a dark suit and white shirt. The woman has dark hair and is wearing a dark blue dress. They are in a close embrace, with the woman's hand on the man's chest and his hand on her back. The background is a dark, patterned fabric.

The
GLASS
SLIPPER

A *Cinderella* NOVEL

usa today bestselling author

K WEBSTER

CAM TERLIK

K Webster

İçindekiler

Başlık Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Sonsöz

Midnight Dynasty Telif

Hakkı Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Winston

DOĞUM GÜNÜ partimden beri.

İşe yaramaz hizmetçim, pis oyuncağım, Cinderelliott'um bu sırrı benden o kadar zamandır saklıyor. Herhangi bir sır değil, *arkamdan* Leo Morelli ile kim bilir neler konuşmuşlar.

Tiksindim. Öfkeliyim. Ve hissetmemem gereken bir dizi başka duygu.

Ash'in pembe yanağından aşağı bir gözyaşı daha yuvarlanır ve bir öncekini kovalar.

o.

Bir. İki. Üç. Çok fazla gözyaşı, her biri neden yapmadığımı hatırlatıyor Bu. Neden kalbimi buz gibi ve aşılmaz tutuyorum. Çünkü mükemmel bir kadınla her şey ne kadar iyi görünürse görünsün, birkaç tuzlu gözyaşı damlasıyla her şey yerle bir olabilir.

İhanet her zaman Meredith'te olduğu gibi berbat bir şelale değildir.

Bazen *daha iyi bilmeliydim* damlası, *damlası*, damlasıdır.

Yaptım.

Bunun olası bir sonuç olduğunu biliyordum.

Ash ve Morelli arasında şu anda ne halt oluyorsa değil. Ama sırlar.

Yalanlar. Karanlık saçmalıklar.

Meredith ile oldu. Bir daha asla olmayacağına yemin ettim ama işte buradayız. Nate ve annem uyarıları bana zorla yedirdiler ama Ash'le oyun oynarken dikkatim o kadar dağılmıştı ki onun da kendi oyununu oynadığını görmedim.

Daha fazla gözyaşı.

Hizmetçim ağladığında çok güzel oluyor. Hem de çok güzel. Neredeyse dikkatimi onun ağlama *nedeninden* uzaklaştıracak kadar dikkat dağıtıcı.

Ağlıyor. Bir anlaşma yaptığımız ve onu aşağıladığım için değil. Zevkle birlikte biraz acı verdiğim için değil. Her zamanki sebeplerden değil.

Hayır.

Ağlıyor çünkü benden bir şey saklıyor ve aslında yüzüme karşı yalan söylüyor. Yalanlarının bir Morelli etrafında döndüğü gerçeği bunu affedilmez kılıyor. Berbat durumda olduğunu biliyor.

Asilce.

"Kazan," diye başlıyor ama iki parmağımı masadan kaldırarak onu durduruyorum.

"şşşt," diye mırıldandım. "Sana bir süre daha böyle bakmama izin ver."

Kırılmış. Yıkılmış. Suçüstü yakalanmış. Gözlerinde parlayan aşağılanma ve pişmanlık, bu sefer tek başına başardığı bir şey. Bunu ben yapmadım. Bunun için ona para ödemedim. Hepsi onun suuydu.

Telefonu çalmaya devam ediyor ama o bunu duymazdan gelerek sadece akan, hüznölü ela gözlerini ve dudaklarını kullanarak bana yalvarıyor. Saniyeler geçiyor. İkimiz de başka tarafa bakmıyoruz.

"Beni... Beni burada onunla mı bırakacaksın?"

Çünkü buradaki canavar *benim*. Bu soru itiraf etmek istediğimden çok daha fazla canımı yakıyor. İnsanları neden içeri almadığımın bir başka hatırlatıcısı. İncitmekten hoşlanmıyorum. Azıcık bile olsa. Soğuk, sert duvarlar, *umurumda değil*, şimdiye kadar beni hayatta tutan şeydi. Bu sefer de öyle olacak.

"Duruma göre değişir." Sözlerim karşısında irkildiğinde içimden zalim bir kakhaha yükseliyor. "Yapmamı ister misin?"

Yüzündeki yıkım kızgınlığa dönüşüyor ve ela gözlerindeki yeşil kırıklar neredeyse parlıyor. "Hıyarlık etme."

"Bunun için çok geç Bayan Elliott. Ben bu şekilde doğdum."

Aslında gözlerini deviriyor ve bir anlığına sadece Ash ve ben kalıyoruz. Benim şımarık Cinderelliott'um. Takıntı haline getirdiğim kız. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Lanet bir geç kızın beni etkilemesine bu kadar kolay izin verdiğim için.

Benim soğuk tavrım onu küstahlaştırıyor ve oturduğu yerde kıpırdanıyor. Göğüsleri hafifçe zıplıyor, elbisesinin içinde o kadar nefisler ki, ama onları kabul etmeyi reddediyorum ve sert bakışlarımı yüzünde tutuyorum.

"Sana söylemememi istedi," diye fısıldıyor, utanç yanaklarından kıpkırmızı bir sel gibi süzölüyor. "Korkmuştum ve..."

Ona sıkılmış bir ifadeyle bakarken kaşlarım kalkıyor. "Lütfen devam et," diye düz bir tonda ısrar ediyorum. "Lütfen benimle konuşmak yerine neden o fareyi dinlemenin daha iyi olduğunu düşündüğünü söyle. Ben, seni iğrenç üvey kardeşlerinden kurtaran ve Tanrı'dan daha çok parası olan adam. Kışkırtılsa tüm Morelli imparatorluğunu ezip geçebilecek adam. Seni dinliyorum."

Acınacak
haldeyim.
Üzücü.
Üzgünü
m.
Ben
değilim

Yalancı

"I..." Sertçe yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Resimlerimiz. Videolar. Mesajlar. Hepsi onda. Ona yardım etmek istemedim ama yardım etmezsem ya da sana söylersem..."

"Ne yapardı?" Soğukkanlılıkla sordum. "Onları paparazzilere mi gönderir? Arkadaşlarıma göstererek beni utandırır mı? Anneme söyler mi?"

"Ona yardım etmek" de ne demek oluyor?

Morelli'nin *oyuncağı* bana karşı kullanacağı düşüncesi kanımı kaynatıyor. "Kazan-" Çenesi sallanıyor.

Bileğimin bir hareketiyle ona işaret ediyorum. "Tanrı aşkına, topla kendini."

İfadesinde ateş parlıyor. Güzel. Sızlanan bir kurbanı oynamaktansa bir sürtük olarak daha iyi iş çıkaracaktır.

"Dinle küçük kız," diyorum, beni iyi duyabilmesi için ona doğru eğilerek. "Buraya geldim çünkü yapmam gereken bir şey var. Morelli'yle aranızdaki bu 'şey' sadece bu geceki eğlencem için beklenmedik bir yan gösteri."

Kaşları birbirine çarpıyor, çatık kaşları ağlamaklı yüzünü gölgeliyor. "Kazan-"

"Konuşmam bitmedi," diye kestirip attım, "sen de dinlemeyi bitirmedin. Ağlama krizini yalnızken geçirebilirsin. Benimle dışarıdayken değil. Leo her ne yapacağını düşünüyorsa, bırak yapsın. Onun tehditleri umurumda değil."

Tartışmamak için mücadele ediyormuş gibi dudaklarını birbirine

bastırıyor. Yazık. Kediciğın pençelerini çıkarıp bana vurmaya çalışmasını tercih ederim. Bu uysal, kırık dökük, kederli tavır ona yakışmıyor.

"Bu iş böyle olacak," diye açıklıyorum bakışlarımı kalabalık restoranda gezdirerek. "Planladığım şovu izleyecek, gönüllü suç ortağı rolünü oynayacak ve Morelli umurunda değilmiş gibi kapıdan çıkıp gideceksin."

"Tamam." Mırıldandığı kelimeye şüphe karıştı.

"Benimle arabaya bineceksin ve gideceğiz."

"Sonra ne olacak?"

Gözlerinde umut parıltıyor. Buna şimdi sahip olamayız, değil mi? "Kendimizi aşmayalım, Bayan Elliott."

O cevap vermeden önce garsona el sallıyorum. "Lütfen Bay Stevens'a anlaşmamızı tamamlamaya hazır olduğumu söyleyin."

Garson, mesajı restoran sahibine iletmek için acele ediyor. Beklerken Ash'in yalvaran bakışlarını görmezden geliyorum. Morelli'lerin masasına baktığımda Leo'nun gergin, ağabeyi Lucian'ın ise rahat olduğunu ve şehrin en iyi et lokantalarından birinde sulu bir filetonun tadını çıkarmaya hazır olduğunu fark ediyorum.

Bay Stevens'ı beklerken Deborah'ya acilen ilgilenmesi gereken bir görevle ilgili mesaj atıyorum. Bu ona ima ettiği yeni Lexus'u kazandıracak. Çalışanlarım iyi bir ikramiyeye bayılır. Sonra kapıcıma mesaj atıyorum çünkü takım çalışması rüyayı gerçekleştirir.

Bay Stevens arka taraftan çıkıyor, masamıza yaklaşırken yüzünde gergin bir gülümseme var. Ayağa kalkıp elimi uzattım.

"Sizinle iş yapmak çok güzel." Elini sıktım. "Sabah Anthony'nin ofisine uğra. Sizin için tüm evrakları hazırlayacaktır."

"Teşekkür ederim, Bay Constantine. Çok cömertsiniz." Kıkırdıyor ama Morellis'e bakınca kahkahası sönüyor. "Bana sorarsanız biraz kötü niyetli olsa da."

"Sanırım size sormak zorunda *kalmayacak* kadar para ödedim."

Bakışlarımın uyarısı altında soldu ve bana hızlıca başını salladı. "Çok haklısınız efendim. İyi akşamlar."

Sonra, sanki çok pahalı bir menüde yer alan bir ürünmüş gibi siparişimi verdiğim anda, işletme sahibi ve çalışanları önlük giymiş askerlerden oluşan bir alay halinde ön kapıdan çıkmaya başladılar ve sizinki tarafından çoktan kazanılmış bir savaşta savaşıyorlardı.

"Kazandım," diye mırıldandı Ash.

Ona cevap vermiyorum çünkü bakışlarım Morelli masasında. Ne yaptığımı anlamaları üç saniyelerini alıyor, her biri neredeyse aynı anda öfkeyle geriliyor.

Evet, pislikler, süslü küçük et lokantanızı satın aldım ve siz daha sipariş vermeye fırsat bulamadan her bir çalışanın çıkıp gitmesi için cömertçe ödeme yaptım. Görünüşe göre akşam yemeğinde biftek yerine Çin yemeği var.

"Havai fişekler için kalmak isterdim ama sabah erkenden kalkmam gerekiyor. Bugün, Bayan Elliott." Kolumu uzattım. "Gitme zamanı."

Ayağa kalkıyor, telefonunu masadan çekmeden önce çantasına atıyor ve kolunu benimkine bağlıyor. Kokusu benimle dalga geçiyor ve alay ediyor. Bu kadar güzel kokmasına sinirleniyorum. Şu anda onu koklamak istemiyorum. Ona zar zor bakabiliyorum.

Restoran hâlâ müşterilerle dolu. Çalışanların neden gittiğini merak eden herkesin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. Ama Morelliler değil. Herkesin önünde rezil olduklarını ve şimdi utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalacaklarını biliyorlar.

Masalarının önünde durup onlara kurt gibi sırtıyıyorum. "Ahh, bu meşhur Morellis değil mi? Hepinizle burada karşılaşmak ne tesadüf."

"Pek olası değil," diyor Lucian, yüzünde tiksintiyle. "Constantine'ler söz konusu olduğunda hiçbir şey tesadüf değildir. Özellikle de sen."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun," diyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Yine de sizi uyarmalıyım. Bu gece burada yemek yiyemeyeceksiniz gibi görünüyor."

Eğer bakışlar öldürseydi, ben ölü bir orospu çocuğu olurum. Neyse ki nefret dolu bakışları üzerimden olaysız bir şekilde geçip gidiyor. Ancak Leo öfkeden kuduruyor. Bishop's Landing'in Canavarı. Ona böyle demelerinin bir sebebi var. Ash'in kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve ona kızgın olsam da, yine de o pisliğin onun güzel küçük kafasındaki tek bir saç teline dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Duymadın mı?" Kaşlarımı çatarak devam ediyorum. "Bina fareler tarafından istila edilmiş. Buna izin veremeyiz, değil mi? Bu binayı eski haline getirmeden önce biraz imha etmemiz gerekiyor."

Lucian ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Siyah saçları kusursuz ve takım elbisesi tertemiz. Ama Tom Ford giymiş fareler yine de faredir. Sanki para onları kraliyet ailesi yapıyormuş gibi şehri istila ediyorlar.

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Lucian alçak bir hırıltıyla talepte bulunur.

"Beyefendiler tehditlere başvurmak zorunda değildir." Leo'yu sivri bir bakışla iğneledim. "Babam beni bundan daha iyi yetiştirdi."

Leo alay ediyor. "Peki ya annen? O tam bir baş belası. Seni nasıl yetiştirdi?"

"Seni sikik."

Lucian'ın çenesi öfkeyle gerilir. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlıyorsun."

Bunu babamı öldürdüklerinde başlattılar. Elbette bunu kanıtlayamam ama inanıyorum. Başka kimin aileme karşı böyle bir kan davası var? Daha önce ne olursa olsun, Leo bana ait bir şeyi tehdit etmenin sorun olmayacağını düşünerek bu boku açtı. O binayı ona Ash'i korumak için satmadım. Sattım çünkü o oynamak istiyorsa ben de oynamaya hazırdım. Daha yeni başlıyorum.

Lucian'a, "Sanırım kardeşin aramızdaki anlaşmayı bozarak bunu başlattı," dedim. "Canavarına tasma takmaya devam et."

Leo da oturduğu yerden kalkıyor, öfkesi şiddetli dalgalar halinde yayılıyor. Ash irkiliyor ama ben etkilenmiyorum. "Bu senin için mutlu sonla bitmeyecek," diye hırlıyor Leo bana ve sonra parmağıyla onu işaret ediyor, "ya da senin için, prenses."

Ash keskin bir nefes çekiyor. Ondan yayılan korkuyu neredeyse tadabiliyorum. Zavallı kız dehşete düşmüş. İçinde oynadığı dünyanın farkına varmasının zamanı geldi.

Bu bir peri masalı değil.

Bu bir savaş.

Ve bunları sadece Constantine'ler kazanır.

* * *

Otoparktan çıkıp işlek caddeye çıkar çıkmaz, Ash'in söylemek isteyebileceği her şeyi bastırmak için Perry'nin aptal klasik rock kanalını açıyorum. Şu anda hiçbir şey söylememesi en iyisi.

Düşünmem gerek.

Leo Morelli anlaşmamızı görmezden geldi. Baldrige binasını satın alma karşılığında Ash'i rahat bırakması gerekiyordu. Bu yasal bir belgede yazılı.

Dinlemedi.

Yine de onu terörize etmeyi seçti.

Adam, itaat etmesi için kafasını tehditlerle doldurduktan sonra üzgün ve dehşete düşmüştü. Neler olduğunu en ince ayrıntısına kadar öğreneceğim. Ve bunu yaptığımda, bu işe karışan herkes için cehennem azabı olacak.

Yoğun trafikte oturduktan bir saat sonra apartmanına giriyoruz. Akıllıca sessiz kaldı. Arabayı kapattım ve dışarı çıktım. Bakışlarımı onun pürüzsüz bacaklarında gezdirmekten alıkoymak zor, ama bir kez olsun sikimi pantolonumun içinde tutmayı başarıyorum. On ikinci kata kadar sessiz bir yolculuk oldu. Ash konuşmak ister gibi kıpırdanıyor ama sonunda konuşmuyor. Anahtarlarını çantasından çıkarmasını bekliyorum ve sonra daire kapısının kilidini açıyorum.

"İçeri gelmek ister misin, böylece konuşabiliriz?" Her zaman çok dikkat dağıtıcı olan pembe dudaklarını kemiriyor.

"Konuşmak mı?" Benden karanlık bir kıkırdama kaçıyor. "Sana konuşman için para vermiyorum, Cinderelliott. Sana pis oyuncağım olman için para ödüyorum." Dairenin içini işaret ediyorum. "Bu yüzden fahişe dairesi."

Sanki onu fiziksel olarak yaralamışım gibi tüm vücudu titriyor. Öte yandan ben hiçbir şey hissetmiyorum. O bir cinsel yatırım, kız arkadaşım değil. Bu kirli bir oyun, bir ilişki değil.

"Merak etme. Tekrar sikimin emilmesini istediğimde sana haber veririm," diye kestirip atıyorum, gözlerindeki kalp kırıklığını görmemek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Bu beni etkilemiyor. Onu uyarmıştım. "İyi geceler."

Kapı arkamdan neredeyse sessizce kapanıyor. Bu gece olanlar yüzünden geceyi o dairede geçireceğini bilmek beni derinden yaralıyor ama onun canını yaktığı kadar benim canımı yakmıyor. İliklerime kadar hissettiğim kemirme, içimdeki aklı başında adamın bana insanlarla bu yüzden yakınlaşmadığını hatırlatması. Sonunda hep seni becerirler.

Kalbimin asla acıya açık olmayacağına yemin ettim.

Var olmayan bir şeyi kırmak imkansızdır, değil mi?

Keşke göğsümün içindeki o derin sızıyı açıklayabilseydim.

Sanırım buna pişmanlık diyorlar.

İKİNCİ BÖLÜM

Kül

CHIRP.

Kuşumu seviyorum. Shrimp gezegendeki en iyi küçük kuş. Ama çıkardığı tek ses memnun edici değil. Kızgın. İncinmiş. Korkmuş. Bu, bu gece olan her şeyin ötesinde, en üzücü olanı. Winston'ı hayal kırıklığına uğrattım. Ve lanet kuşumu da hayal kırıklığına uğrattım.

Aptalca bir şekilde, hayal ettiğim küçük peri masalına kapıldım; pis prensinin hikâyesine mükemmel bir şekilde uyan bir hizmetçiden prenses olmuştum. Winston, milyarder CEO ve dünyanın en ateşli bekârı, bana bir gerçeklik değil bir fantezi verdi. Bana camdan bir dünya sundu. O yeni ayakkabılara adım attım, parlaklıktan kör olmuştum, onun küçük oyuncağı olmaya hevesliydim.

Ama çatlama başladı.

İlk sorun belirtisinde, her şey ayaklarımın altında paramparça olacakmış gibi hissediyorum.

Bu sefer büyüleyici bir prens beni kollarına almayacak.

Ağlamamak için dudağımı ısıırıyorum. Ağlamaktan yoruldum. Duygusal olarak tükendim. Bıktım. Boğazımdaki sıkı ağrıyı yutarak daire kapısını kilitliyorum ve sonra kuşumu selamlamak için dönüyorum.

"Karides," diyorum titrek bir sesle, çantamı koltuğa fırlatıp topuklarımı tekmelerken. "Evine hoş geldin." Fahişe dairesine. O kanatlar onun kanatlar Öfkeyle itibaren içeride onun Kafes. Ben buraya nasıl geldiğini merak ediyor. Winston belli ki tüm bu olaylar sırasında

Biriyle mesajlaşırken akşam yemeğinde yaşanan kaosu.

Sadece benim kuşum değil.

Yatağımın üzerinde tuvalet çantam, sırt çantam ve kesinlikle bana ait olmayan bir giysi çantası duruyor. Fermuarını açmama gerek yok.

Bir zamanlar Winston'ın evindeki odamda asılı olan kıyafetlerle dolu olacağını biliyorum.

"Ağlama, ağlama, ağlama," diye bağıyorum, taze, sıcak gözyaşları dökülürken bile.

Karides'in kafes kapısının mandalını açıyorum, böylece biraz boşluk bulabiliyor. Bekleyen elime atlamak yerine, küçük alanın etrafında çırpınarak yanımdan geçiyor. Çevresinden memnun olmadığını gösteren keskin, tiz seslerle cıvıldıyor. Zavallı kuş avizeli oyun alanını, yüksek tavanlarını ve büyük pencerelerini özlüyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye açıklıyorum ona elimi sallayarak. "Tüm bunların sonuçlarının ne olacağını hayal bile edemiyorum."

Ve yapamam.

Winston pek konuşkan sayılmazdı. İşimiz bitti mi yoksa yarın beni işte mi bekliyor emin değilim. Hâlâ beni Leo hakkında sorgulamayı planlıyor mu bilmiyorum. Leo'yu açıkça kızdırdığıma göre, ben burada oturup kendim için üzülürken eminim seks hayatım sosyal medyada çamur içinde sürükleniyordur.

Winston'ın bana yaptığı tüm o iğrenç şeylerin videolarının herkesin görebileceği şekilde ortaya çıktığını düşündükçe inliyorum. Winston şöhreti için endişelenmiyor olabilir ama ben sonbaharda üniversiteye bir milyarderle seks skandalı yaşamış olarak başlamak istemiyorum. Babamın bunu öğrenirse öleceğinden bahsetmiyorum bile.

Tanıdığım herkes görecektir.

Düşmanlarım. Elimde kalan birkaç dostum. Konstantinler.

Keaton, Tinsley ve Perry'nin farklı şok ve hayal kırıklığı varyasyonlarıyla videoyu birlikte izledikleri görüntüler midemi bulandırıyor.

Ya annesi?

Tanrım.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Leo sadece hata yapmamı bekliyordu, bu bilgiyi dünyaya yaymaya hevesliydi. Beni manipüle etmesine izin verdim çünkü insanların benim ve Win hakkında öğreneceklerinden korkuyordum.

Bana iğrenç, pis işler için para ödüyor.

Oh, ve bana iyi para ödüyor.

Kendime duyduğum tiksinti midemi bulandırıyor. Bahse girerim mükemmel Meredith, aptal kocasıyla birlikte malikanesinde oturup şeytani bir cadı gibi sırtacak.

Skandal. Muhtemelen prensi fahişesinin ihanetinden kurtarmak için içeri dalmayı bekliyordur.

Karides giysi torbasının üzerine konuyor ve onu gagalıyor. Hâlâ kızgın ama neyse ki öyle kalmayacak. Bu kuş, hayatımı berbat ettiğimde bile beni seviyor. Kısmen açılmış bir cepten bir not çıkıyor. Karides'i korkutarak çekip çıkarıyorum ve okumak için çevirip açıyorum.

Bayan Elliott,

Bay Constantine'in evindeki eşyalarınızdan herhangi biri eksikse, lütfen bir listeyle birlikte e-posta yoluyla benimle iletişime geçin. Gözden kaçmış olabilecek her şeyi toparlayacağımdan ve / veya herhangi bir eşyayı değiştireceğimden emin olacağım.

**Saygıları
mla,
Deborah**

Notu buruşturup yere attım. Eminim Deborah işini gücünü bırakıp Winston'ın evine koşarak beni ve kuşumu kökünden sökmeye can atıyordu.

Öfke midemin çukuruna yerleşiyor. Bu çok saçma. Winston kendimi tam olarak açıklamama ya da işleri düzeltmeye çalışmama bile izin vermedi. Ateş hâlâ içimi yakarken, ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum. Leo'dan beni bekleyen birçok mesajı görmezden gelip Win'in iletişim numarasına gidiyorum.

***Ben:** Umurunda olmayan biri için, her şey hakkında kesinlikle sinirlisin.*

Gönder tuşuna basıp cevap vermesini beklerken düşüncelere daldım.

***Win:** Eğer bu bir özür girişimiyse, berbat. Baban sana hiç terbiye öğretmedi mi?*

***Ben:** Leo'nun beni takip ettiğini sana söylemediğim için üzgün olduğumu biliyorsun ama özel anlarımızı medyadan uzak tutmaya çalıştığım için üzgün değilim. Bizi koruyordum.*

Bekçi kuşunla mı? Eminim Morelliler çok korkmuşlardır.

Leo'yla ilgili tepkisizliği acı verse de, beni tekmeleyecek kadar öfkелendiğinde bile benimle sözlü olarak tartışmaya istekli olması

ve kuşumun evinden çıkması, bana bitmediğimize dair umut veriyor. Bu sadece bir hiçkırık. Yoldaki küçük bir tümsek. Bunu da atlatacağız. Bunu biliyorum.

Ben: *Shrimp'i bu işe karıştırma. O cadının onu evinden kaçırmasına izin verdiğin için seni hemen affetmeyecektir.*

Kazanan: *Evi kuş annesinin yanında. Ayrıca, o gürültücü kuşun beni affetmesi için diken üstünde bekliyorum. Ohhh, bu doğru. Affetmeyeceğim.*

Okuyamadığı için şanslısın.

Win: *Eğer çocukça bir öfke nöbeti geçirmeyi bitirdiysen, eve gidip duş alacağım ve sonra da yatacağım. Bahsetmiş miydin bilmiyorum ama havlu ısıtıcım yok.*

Şaşkınlıkla onun mesajına bakıyorum.

Ben: ????

Artık cevap vermiyor. Pislik. Bu gece olanlar hakkında konuşmak için Perry'yi aramayı düşünüyorum ama o Win'in kardeşi. Perry beni terslerse reddedilmeyi kaldırılabileceğimden emin değilim.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor ama gelen Winston değil.

Baba: *Üçünün de ameliyat olması gerekecek. Ben ve Manda hastanede onlarla konuşmak için bekliyoruz. Muhtemelen umursamadığını biliyorum ama Manda çok üzgün ve endişeli.*

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, bu da can sıkıcı. Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. Eğer Win onları durdurmasaydı... Harvard'ı kaybettikleri için bana misilleme yapmaya çalıştıkları gece Scout'un ne yapacağını düşünmeye bile başlayamıyorum. Eminim ki bu beni geri dönülmez bir şekilde değiştirir ve kırardı.

Beni haberdar et.

Çünkü onların acılarıyla eğlenmek istiyorum.

Ben: *Ve baba... Eğer haberlerde benimle ilgili bir şey çıkarsa, sakın izleme.*

Baba: *Bu da ne demek???*

Ben: Belki de hiçbir şey. Belki de sadece ben endişeleniyorumdur.

Baba: Neyin var? Başın belada mı? O adam sana bir şey mi yaptı?

Şu adam.

Winston Constantine o adamdan çok daha fazlası. O ölümlüler arasında bir tanrı. Güçlü, zengin, hesapçı. Kötü bir prens. Bana yaptığı şeyler tam da korktuğum şeyler. Normal bir insanın istememesi gereken şeyler ama videoda açıkça bunun için yalvarıyorum.

Baba: Ash, tatlım, konuş benimle. Manda'nın avukatını aramam gerekiyor mu?

O resim ve videoların Leo Morelli'nin eline geçmesi oğullarının suçu. Hayır, teşekkür ederim.

Ben: Anladım, baba. Sadece seni uyarmak istedim.

"Buna" hiç sahip değilim ama babamın gelip günü kurtarmasına izin vermeyeceğimden de eminim. Bu benim pisliğim, yani temizlemem gerekecek.

Artık gözyaşlarım kurduğuna ve kararlılık yerleştiğine göre, eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum. Daire kuşkusuz şirin ve gizlice yatacak bir yerim olduğu için minnettarım. Herkesten uzakta. Sadece ben ve kuşum. Burada ne kadar kalmama izin verileceğinden emin değilim, özellikle de Win bu yüzden beni hayatından çıkarmaya çalışacağını düşünüyorsa, ama en çok ihtiyacım olduğunda ona sahibim ve önemli olan da bu.

Geçirdiğim berbat günden arındığım sıcak bir duştan sonra ışıkları söndürüyorum, Shrimp'in battaniyesini kafesinin üzerine örtüyorum ve sonra yatağa giriyorum. Win'de uyuduğum kadar yumuşak değil ama yine de güzel. Bir özür hediyesi bulmak için telefonumdan internette biraz arama yapıyorum. Satın aldıktan sonra arayışımın yönünü değiştiriyorum. Bana ve Win'e.

Şimdiye kadar internette patlayan bir seks skandalı yok.

Kaygıma hiç yardımcı olmuyor. Patlamayı bekleyen bir bomba gibi hissettiriyor. Bekleyiş patlamadan daha kötü.

Times Meydanı'ndaki reklam panolarından birinde Winston'ın kıcımı siken devasa bir versiyonunu hayal ediyorum. Tamam, belki de patlama beklentiden çok daha kötü olur. Ugh.

Leo'nun yapabilecekleri ya da yapamayacakları üzerine düşünmek istesem de, düşüncelerimi başka bir yere yönlendirmeye çalışıyorum. Aklım Tate'in erkek arkadaşım olduğu daha basit bir hayata kayıyor. O zamanlar işler bu kadar stresli değildi. Sıkıcı, evet, ama güvenliydi.

Artık hayatımla ilgili hiçbir şey güvende değil.

Bir aslanla yatağa girdim ve belki de sadece küçük bir fare olduğumu öğreniyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Yalnızlık, bir zamanlar güvenebileceğim birine ulaşmamı sağladı. Tate'e. Ta ki üçüzler onu kaçırana kadar. Kolay arkadaşlığımızı ve onun istikrarlı sözlerini özleyorum. Numarası yeni telefonumda kayıtlı olmadığı için ona Facebook'tan ulaşıyorum.

***Ben:** Bugünlerde hayat çok çılgın. Sana anlatmak istediğim çok şey var. Yakında bir kahve içip sohbet etmeliyiz.*

Keşke arkadaş kalsaydık ama Terör Üçüzleri'nin hayatımda mahvettiği bir şey daha oldu. Hayatımı geri almaya başlamanın zamanı geldi. Ufaktan başlayabilirim. Tate uğraştığım diğer adamlar gibi değil. O iyi bir insan. Onu tanıyorum. Bana ağlamam için omzunu verecek ve sonra kendimi çamurdan çıkarmam için gereken motivasyonu sağlayacak.

Ben de aynen öyle yapacağım.

Ayağa kalk. Tozunu al. Devam et.

Diğer seçenek Leo Morelli'nin beni yenmesine izin vermek. Onun şanssızlığı, Constantine'lerle çok fazla vakit geçirmiş olmam. O aileden şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da asla düşmanın son sözü söylemesine izin vermemen gerektiğidir.

Bu iş bitmedi.

Bitmesine izin vermeyeceğim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winston

Bu sabah, kendim gibi hissediyorum.

Sonunda.

Ash'in varlığı ya da aptal kuşu olmadan, her zaman giydiğim Constantine zırhını bulmayı başardım, giyindim ve savaşa hazırlandım. Zayıflık için zaman yok. Şimdi olmaz. Morelliler kan için dışarıdayken olmaz.

Daha erken. Şu ana kadar binada bulunan tek personel Deborah ve Perry. Her ikisine de bugün sabahın köründe mesaj atarak derhal ofise gelmelerini rica ettim. Deborah'yı mükemmel duruşuyla klavyesini tıkırdatırken, Perry'yi ofisimin dışında, sırtını kilitli kapıya yaslamış, elinde iki kahveyle beklerken bulduğuma memnun oldum.

"Perry. Deborah." Kırpılmış selamım ikisini de düzeltti. Deborah'ya, "Bugünkü aramalarımı beklet ve Anthony ile temasa geç. Önümüzdeki iki saat içinde iş anlaşmalarımdan biriyle ilgili bir sözleşme ihlalini görüşmek üzere onunla bir toplantı yapmak istiyorum."

Deborah harekete geçer. "Hallediyorum, efendim."

Perry'nin kaşları kalkık ama ofisime girip kapıyı kapatana kadar akıllıca bir şey söylemiyor. Son zamanlarda Constantine ayakkabılarına alışmasını izlemek garip bir şekilde tatmin ediciydi. Onu beladan uzak tutmak için işe almıştım ve akıllıca bir seçim olduğunu kanıtlıyor. Önümüzdeki günlerde ona daha da çok ihtiyacım olacak, bunun farkındayım. Ne zaman gözümü kırpsam, beni becermek için bekleyen başka biri var. Hiç bitmeyecek. Ve önsezilerim için hemen kanıt bulamasam da, sonunda her zaman buluyorum. Bu önsezilerimde de hep haklı çıkıyorum. Güvenebileceğiniz tek insanların damarlarınızda aynı kanı akıtanlar olduğu açık.

Kül damarlarımdan hızlı bir şekilde sikime doğru akıyor ama bu tamamen başka bir hikaye.

Perry, "Bu sabah katil Constantine modundasın," diye mırıldanıyor ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle kahvesini yudumluyor.

Önce benden duyması en iyisi.

"Dün akşam yemekte Morellilerle karşılaştık."

Perry gülüyor. "Şaşırmadım."

"Onlar sipariş vermeye fırsat bulamadan restoranı satın aldığım da yaşadıkları şaşkınlığı hayal edin." Dudaklarım sadist bir sırıtışa dönüşüyor. "Hiç memnun olmadılar."

"Eminim değildir."

Sandalyemde arkama yaslanıp kravatımın boğazımdaki düğümünü sıktıktan sonra bakışlarımı tekrar küçük kardeşime yöneltiyorum. Takım elbisesi bugün gıcır gıcır ve hiç kırışıklık fark etmedim. Altın sarısı saçları gündelik ve iş hayatı arasındaki çizgide bir şekilde şekillendirilmiş ama iş göreceğini düşünüyorum. Her ne kadar biraz törpülenmeye ihtiyacı olsa da, saçları onu daha yaşlı gösteriyor ki bu da ona yakışan bir görünüm. Perry'nin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var.

"Leo doğum günümün olduğu gecedan beri Ash'i taciz ediyor," diyorum soğuk bir ses tonuyla ve tepkisini keskin bir dikkatle izliyorum.

Öfke içinden süzülürken mizahı kaybolur. Ayağa kalkar, burun delikleri açılır. "O ne lan? Ash'in saçının teline dokunursa onu öldürürüm."

"Kendini fazla kaptırma Romeo. Görünüşe göre sevgili kızın bunu kendi başına halledebileceğini düşünmüş. Bunu benden saklıyormuş. Dün gece anladım ve sonra da itiraf etmesini sağladım."

Sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana bakıyor. "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Onu ve kuşunu fahişe dairesine geri gönderdim çünkü o öyle biri. Para karşılığı yaşayan, nefes alan eğlenceli bir oyuncak."

"Dude-"

"Bana ahbap deme." "Siktir,

Winny. O iyi mi?"

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve ona ateşli bir bakış fırlatıyorum. "Bu Ash. Tabii ki iyi." "Ama onu sen kovdun."

"Seninle yaşamayan birini evden kovamazsın," diye homurdanıyorum ve hızla sakinliğimi kaybediyorum. "Onu ağlatacak bir şey söylememek için gönderdim."

Yalanlar.

Onunla tekrar yatağa girmemek için kendime güvenemedim. Ash beni zayıflatıyor.

Dikkatimi dağıtan alingan bir ergen varken sorumlu Constantine olamam.

"Tamam." Ses tonu nadir görülen bir rol değişimiyle hayal kırıklığıyla dolu. Sesinin tıpkı babam gibi çıkmasından ben de hoşlanmıyorum. "Yani bu kadar mı? Onunla işin bitti mi? Bu kadar mı?"

"Buradaki büyük sorunu gözden geçiriyorsunuz," diye açıklıyorum, sabrım kırılırken sesim geriliyor. "Odaklan. Morelli onu taciz ediyordu." Onun deyişiyle takip ediyordu. "Bu da demek oluyor ki-"

"Sözleşmeyi ihlal ediyor," diye araya giriyor Perry, yetişmeye çalışarak. "Ne yapacaksın?"

"Onu dava et. Doğal olarak." Ve lanet olası binamı geri al.

"Kanıtınız var mı?"

"Ash artık benim telefon planımda. O daha bu sabah ofise gelmeden kayıtları alıp Anthony'ye göndereceğim."

Perry başını sallıyor, bir sonraki sözlerini düşünürken kaşları birbirine çarpıyor. "Harika. Morelli'yi becerip binamızı geri alacağız. Şimdi Ash hakkında konuşabilir miyiz?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Çok kötü dostum," diyor otoriter bir ses tonuyla ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ash'i bilirsin. Gerçekten korkmasa bu pisliği senden - bizden- saklamazdı."

Sinir bozucu gerekçesine sinirleniyorum. "Konuyla alakası yok. Onu koruyabilirdim ve o da bunu biliyordu. Leo'nun sessizliği karşılığında ondan ne talep ettiğini kimse bilemez. Ofisime, evime, bana erişimi vardı." Dişlerimi gıcırdatıyorum, midemdeki hastalık hissinden nefret ediyorum. "Morelliler hakkında ne hissettiğimi biliyordu ve yine de bunu benden sakladı."

"Ona şantaj yaptı." Perry dişlerini gıcırdatıyor. "O herifi yumruklamak istiyorum."

Bazen çocuk gibi davranıyor.

"O bir Morelli. Daha azını mı bekliyordun?" Ses tonum sert ve şaşırtıcı derecede zeki olan kardeşim bunu anlıyor.

"Morelli umurunda bile değil," diyor başını sallayarak. "Kalbin kırılmış."

"Tanrı aşkına Perry, kırılabilmesi için bir kalbin olması gerekir."

"Şu anda tıpkı anneme benziyorsun."

Başım ağrıyor ve dalgınca şakağımı ovuyorum. "Ash ailemize ihanet etti."

"Leo onu neyle tehdit etti?" diye soruyor, sözümü duymazdan gelerek.

"Telefonu onda. Dangalakların elbisesini mahvettiği ve senin onu kurtarmaya gittiğin gece Leo da bir şekilde işin içindeydi. Ya onlarla birlikte oradaydı ya da telefonu ona verdiler." Leo Morelli'nin *kızımı* elbisesi paramparça olmuş bir halde ağlarken gördüğünü düşününce içimi bir öfke dalgası kaplıyor. "O telefonda ihtiyacı olabilecek her şey var."

"Yani..."

"Onu aşağıladığım videolar. Onu becerirken. Seks dahil pis işler için ona para ödüyorum."

"Kahretsin," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ne oluyor, Winny?" "Seks hayatım senin yargına bağlı değil."

"Seks hayatın zerre kadar umurumda değil," diye tersliyor, mavi gözleri nadiren bana yönelen bir öfkeyle parlıyor. "Ash için endişeleniyorum. Tanrım, dostum. Muhtemelen bu yüzden hastalanmıştır."

Hayal kırıklığı içinde avucumu yüzümde gezdiriyorum. Perry'nin yumuşak kalbi beni kızdırıyor.

"Ash iyi olacak," diye homurdanıyorum. "Onu aramalıyım-"

"Otur yerine." Sözlerimdeki ateş onu koltuğuna geri yatırdı, yüzünde öfkeli bir bakış vardı.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Tahminimce Leo, dün gece babası ve ağabeyinin önünde onu restoranla kazıklamakla kalmayıp Ash'le olan gizli saçmalıklarını da öğrendiğim için üzülecek. Misilleme yapmak isteyecektir. Hem onu hem de beni cezalandırmak isteyecektir."

Gözleri açılıyor. "Videoları ve resimleri yayınlayacak mı?"

"Muhtemelen öyle."

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın?" Perry yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde soruyor. "Annem buna çok kızacak."

"Annem şu anda endişelerimin en küçüğü," diye tersliyorum onu. "Dava benim öncelikli endişem olacak. Eğer o resimler ve videolar sızarsa,

Leo'ya ve aramızdaki sözleşmeyi ihlal etmesine karşı daha fazla kanıt. Gerekirse ailesini bu şehirdeki her binadan attırmak için dava açacağım."

"Neden onları dışarı sızdırmadan *önce* onu durdurmaya çalışmıyoruz?" Perry'nin sesi neredeyse tizleşti. Bu ona hiç yakışmıyor. "Ash'in çıplak resimlerinin herkesin görmesi için ortaya çıkmasına izin mi vereceksin?"

New York'taki her zavallı erkeğin Cinderelliott'unun fotoğraflarına bakarak mastürbasyon *yaptığı* görüntüsü mide bulandırıcı. Umurumda olmamalı. Umurumda değil.

O zaman neden şu anda tüm erkek türünü öldürmeyi düşünüyorum?

"Çünkü o zaman yanlış bir şey yapmışız gibi görünecek. Sanki bir şey saklamaya çalışıyormuşum gibi. Benim ve Ash'in seks hayatı bizim işimiz. Eğer ortaya çıkarsa, tehditleri savuran, Ash'e şantaj yapan ve Ash her ne yaptırmaya çalıştıysa ona uymadığında sözünü yerine getiren Morelli olur. Dava bizim lehimize sonuçlanacaktır."

Hafta sonuna kadar Baldrige binasını ve o farelerden istediğim diğer her şeyi geri alacağım.

"Henüz olmadı mı?" Yüzünü buruşturuyor ama Leo'nun kendi mezarını kazmasına izin verme planıma gönülsüzce katıldığını söyleyebilirim.

"Henüz değil, ama yakında olacağını tahmin ediyorum."

Perry bir süre beni inceledi. "Bütün gün bunu mu yapıyoruz? Babamın yaptığı bu muydu?"

Gözlerim kısıldı. "Detaylandır."

"Rakibi alt etmeye çalışarak sürekli bu boktan oyunları oynayın."

"Bu 'boktan oyunlar' sizi ülkenin en iyi kurumlarından birinde hazırlık okuluna gönderdi. Bu 'boktan oyunlar' kaslı arabalarınızın ve hurda yelkenlilerinizin parasını ödüyor. Bu 'boktan oyunlar' sizin, çocuklarınızın, torunlarınızın ve büyük torunlarınızın hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmanızı sağlıyor. Asla. Eğer bunun için imza atmadıysan, Perry, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Annenin kucağına oturup memesini emmeye geri dönebilirsin."

"Çok mu savunmacı?" Başını sallıyor. "Constantine olduğumuz için herkesin sana kazık atmaya çalışmasına alışkın olduğumu anlıyorum ama bana hakaret etme Winny. Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin. Eğer oynamamız gereken boktan oyunlar varsa, ben her zaman senin takımındayım ve oynamaya hazırım. I

Sanırım bu işin satın almalar ve finansal dünya hakimiyetinden daha fazlası olduğunu fark etmemiştim. Daha yüksek bir maaş için pazarlık yapmalıydım."

"Bana bu sözlerde ciddi olduğunu kanıtlarsan sana daha yüksek bir maaştan çok daha fazlasını garanti edebilirim."

Yeni bir pozisyon gibi. Çok, çok daha yüksek bir pozisyon. Sözlerimin ardındaki anlamı yorumlamak istercesine kaşları birbirine çarpıyor. Zamanla anlayacaktır.

Nate içeri girmeden önce ofisimin kapısının çalınması beni uyaran tek şey oldu. Bakışları ikimizin üzerinde yoğun bir şekilde geziniyor, aradığını bulamamış gibi kaşları hafifçe çatılıyor.

Ash burada değil, dostum. Neden ona bu kadar takıntılısın?

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece kontrol ediyorum. Görünüşe göre toplantıyla ilgili notu kaçırmışım."

Perry şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalıyor, her zamanki etkileyici yüzünde vurdumduymaz bir ifade var. Hiçbir şey teklif etmeden Nate'i bekliyorum. Genelde ortaya çıkması en az bir saat sürer.

"Deborah işinde başarısız olmadığı sürece, seninle planlanmış bir toplantım yok," diye kestirip atıyorum, ses tonumda bir adamı durduğu yerde yüzebilecek bir keskinlik var.

Bu saklanan Constantine.

Jilet gibi keskin ve acımasızca sert olmaktan başka bir şey olamadığım zamanlarda Ash benim sınırlarımı yumuşattı.

Nate rahat bir sırtısla omuzlarındaki gerginliği atıyor. "Anladığım kadarıyla gelecekte düğün çanları çalmayacak?"

"Hiç olmadı."

"Hayır, haklısın," diyor Nate başını sallayarak. "Bir an için, güzel bir kış parçası için hayatını mahvedeceğinden endişelendim. Daha iyi bilmeliydim. Sen lanet olası Winston Constantine'sin." Sırıttırıyor, bana hazırlık okulunda rugby sahasında heyecan verici bir galibiyetten sonra pompalandığı yılları hatırlatıyor.

Perry'nin çenesi kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Nate'in Ash hakkındaki sözleri beni sinirlendirse de onları duymazdan geliyorum ve bileğimin bir hareketiyle onu savuşturuyorum. Bunun zamanı değil. Bununla daha sonra ilgileneceğim.

"Bana yapacak paran yok mu? Madem erken geldin, bari işe koyul."

Nate sırtıttırıyor. "Sabahları çok şirret oluyorsun. Artık o para düşkününü özentiyeye bağlı olmadığına göre, bu gece dışarı çıkmalıyız."

ve sarhoş ol."

"Güle güle,
Nate."

"Bir düşünün," diyor gülerek.

O ofisinden çıkamadan Deborah tahmin edilebileceği gibi yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle içeri dalıyor.

Morelli, şimdi gerçekten sıçtın.

"Ne oldu?" Sözcüklerimden ilgisizlik damlayarak soruyorum.

"Bu..." Sanki bana cevap verecekmiş gibi çılgınca el sallıyor. "Haberler... her yerde."

"Ne?" Nate kaşlarını birbirine çatarak soruyor.

Deborah bana çaresiz bir bakış fırlatıyor.

Perry cebinden telefonunu çıkarır ve derin bir iç çeker. "Milyarder CEO, Genç Kızla Aşağılayıcı Seks Skandalında İfşa Oldu."

"Tanrım," diye boğuluyor Nate, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Deborah," diyorum eşit bir ses tonuyla, "neden Anthony'nin en kısa zamanda benimle burada buluşmasını sağlamıyorsun? Görünüşe göre gün erken başlıyor."

Şimdi başladı, Morelli.

Tahmin edilebilir piç.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kül

Alarmımın sesine bir sarsıntıyla uyandım. Nerede olduğumu anlamam beş saniye sürdü. Fahişenin dairesinde. Ama Shrimp burada, günaydın şarkısı söylüyor ve bu her şeyi biraz daha iyi yapıyor. Battaniyemi fırlatıp atarak telefonumu şarjdan çıkarmak ve hasar olup olmadığını kontrol etmek için uzanıyorum.

Saçmalık.

Babamdan gelen milyonlarca cevapsız mesaja, Leo'dan gelen acımasız gibi görünen mesajlara, bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç mesaja ve Perry'den gelen birkaç mesaja bakarak, işlerin çığırından çıktığını söyleyebilirim.

Dehşet midemin çukuruna yerleşiyor ve midemi bulandırıyor. Bugünün ne getireceğini bilmiyorum ama her saniyesinden nefret edeceğimi söyleyebilirim. Yatakta mı kalsam yoksa bir şeyler mi yapsam emin değilim.

Ne?

İşe gitmek mi?

Hala bir işim var mı?

Win'e ulaşmaya fırsat bulamadan bana mesaj attı. Kalbim göğsümde küçük bir çarpıntı yapıyor. Alarmımın ne zaman çaldığını biliyor ve bana mesaj atmak için uyanmamı beklemiş.

Hayattaki küçük şeyler.

Kazandım: Bir saat içinde sizi işe götürmek için bir araba gelecek.

Ben: Hala bir işim var mı?

Gözlerimi yaşartan bir emoji gönderdi. İyi olacağız. Bunu düzeltebiliriz. Düzeltebileceğimizi biliyorum.

Kazan: Paparazzilerle konuşma.

Midem acı dolu bir takla atıyor, içim içimi yiyor.

Ben: Gerçekten yaptı, ha?

Kazandım: Tabii ki kazandı.

Ben: Kötü mü?

Kazanın: Milyarder CEO Genç Kızla Aşağılayıcı Seks Skandalında İfşa mı Oldu?

Kendi çıkarımlarınızı yapmanıza izin vereceğim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Daha azını mı bekliyordum?

Uzun bir süre telefonuma bakıp mesajının aklımda yer etmesine izin veriyorum. Bu kötü bir şey. Gerçekten kötü. Win'le oynadığım boktan oyunları tüm dünya biliyor. Para alışverişini. İğrenç seks. Aşağılanma.

Gözyaşları akmaz.

Bunun yerine, damarlarımda şiddetli bir öfke yanıyor. Bunu yaptığı için Leo Morelli'nin canı cehenneme.

Sineceğimi ve utanacağımı mı sanıyor? Win haftalar önce kötü cinsel oyunlarımıza başladığımızda beni sertleştirdi. Elbette bu fırtınayı atlatabilirim. Özellikle de büyük Winston Constantine yanımda olduğu için.

Ben: Biliyorsun, gerçekten seni ve aileni korumaya çalıştım. Buna inanmasan bile.

Zavallı bir hizmetçiden korunmaya ihtiyacım yok. Geç kalma, Cinderelliott.

Ona bir sürü orta parmak emoji gönderiyorum çünkü bu kadar çok emojiyi görmenin onu rahatsız edeceğini ve düğmeye o kadar çok dokunarak zamanımı boşa harcadığımı biliyorum.

Telefonu yatağın üzerine fırlatarak kalktım ve en iyi, en pahalı görünen kıyafetimi aradım. Eğer medya tarafından saldırıya uğrayacaksam, Winston'ın yanında olmaya layık görünmeliydim. Bana gönderdiği manşete bakılırsa, onu zavallı küçük bir kızdan yararlanan bir canavar olarak resmediyorlar.

Ben onların düşündüğü kişi değilim.

Win'le başa çıkabiliyorsam, her şeyle başa çıkabilirim.

* * *

Aynaya bir baktım ve Winston'ın beni görmezden gelmesinin mümkün olmadığını anladım. Peki ya basın? Akıllarını kaçıracaklar. Kendini beğenmiş, muzaffer bir his kaplıyor içimi. Win insanları finansal olarak yok ettiğinde böyle hissediyor olmalı.

Siyah Valentino kısa krep couture elbisem aldatici. Yuvarlak yakası ve kapaklı kolları ağırbaşlı görünüyor ama pilili etek kısmı ve kısa boyu flörtöz olduğunu haykırıyor. Hareket ettiğimde, kumaş etrafımda salınarak gözleri kalçalarımın çekiyor. Pudra rengi şeritli siyah Rockstud bilekten bağlamalı ayakkabılarım, oldukça sade olan elbiseye böylesine cüretkâr ayakkabılarla dramatik bir hava katan platin rengi süslemelerle bezeli. Kırmızı deri gül yapraklarıyla süslü küçük bir Valentino Garavani 03 Rose Edition Atelier nappa hobo çanta kapıyorum ve diğer çantamdan tüm eşyalarımı içine tıktırıyorum.

Sırf Winston'la dalga geçmek için saçlarımı atkuyruğu yapmayı düşünmüştüm, ama son anda şansımı zorlamamaya karar verdim. Bunun yerine, saçlarımı yüksek, şık, saçma sapan bir at kuyruğu şeklinde arkaya topladım. Gözlerime dramatik bir şekilde kalın göz kalemi ve ağır maskara sürdüm. Dumanlı göz farı ve dolgun kırmızı dudaklar görünümü tamamlıyor.

Bütün topluluk, genç kızın pis bir milyarder tarafından istismar edildiğini söylemiyor.

Ayrıca "yüksek maaşlı fahişe" de demiyor.

Şu anda bir milyon dolar gibi görünüyorum. Teknik konuşmak istersek bir milyar. Mesele şu ki, ben bir dişi aslanım, fare değil. Pençelerim açık. Bakışlar öldürebilir. Bugün birini mahvedeceğim. Win kesinlikle beni etkiliyor.

Bugün gözyaşı olmayacak.

Ya da utanç, aşağılanma ya da kalp ağrısı. Hayır, bu savaş.

Büyük silahları savaşa getiriyorum. Bir taraf seçtim ve Leo'nun bana şantaj yapması stresli olsa da Constantineleri satacak hiçbir şey yapmadığımı biliyorum. Leo'ya söylediğim her şey yalandı zaten.

Hala Constantine Takımı.

Sonuna kadar.

Shrimp'in kafesinin açık bırakıldığından ve bol miktarda yiyecek ve suyu olduğundan emin oluyorum. Ona her zamanki gibi aşırı miktarda kuş öpücüğü ve övgü verdikten sonra, yeni alanını kendi başına keşfetmesi için bırakıyorum.

Dairemden çıkıyorum ve asansörle aşağı iniyorum. Şimdiye kadar herhangi bir sorunla karşılaşmadım ve telefonuma bakmayı reddediyorum. Söz verdiğim gibi, siyah bir Mercedes kaldırımında beni bekliyor. Adamı Win'in şoför filosundan biri olan Daniel olarak tanıyorum. Arabanın kapısını açmadan önce bana kibarca başıyla selam veriyor, gözleri kıyafetimi beğenmişçesine parlıyor. O küçük, etkilenmiş bakışı egom için harikalar yaratıyor ve daha uzun yürüyorum, çene yukarıda, sürtük gülümsemesi sabit.

"Günaydın," diye selamlıyorum, sesim düzgün ve şaşırdığım kadar gergin değil. "Günaydın Bayan Elliott. Bugün çok güzel görünüyorsunuz."

İçten bir gülümseme kendini belli ediyor. "Teşekkürler, Daniel."

Adını bildiğime şaşıarak göz kırpmıyor. Ben güzel bir yüzden daha fazlasıyım, bu yüzden Winston asla kabul etmese de benden hoşlanıyor. Ben tam bir paketim. Zeka ve öldürücü bir kış.

Tamam, belki de kendime olan sevgimi azaltmalıyım. Win gibi olmak istiyorum, ona dönüşmek değil. Eğlencemi gizleyerek aracın içine oturuyorum ve kıpırdanmamaya çalışıyorum. Yolculuk pürüzsüz ve garip bir şekilde rahatlatıcı. Havada Winston'ın tanıdık kolonyasının kokusu neredeyse burnuma geliyor.

Onu özlüyorum.

Dün gece olanlardan sonra onu görememek zordu. Yalnızlık. Üzücü. Umursamasaydı bu kadar sert davranmayacağına inanmak zorundayım. Winston umursamak istemiyor. Ama onun benim içime girdiği gibi ben de onun içine girdim bile.

Telefonumdan gelen bir vızıltı onu çantamdan çıkarmamı sağladı. Yine bilinmeyen bir numara. Açtığımda Tate'in bana mesaj attığını görüyorum. Adını kaydettikten sonra mesajlarını okudum.

Tate: Arayı kapatmak kulağa harika geliyor!

Lanet olsun Ash, ne oldu? Tüm haberlerde sen varsın. İyi misin?

Senin için gerçekten endişeleniyorum. Ara beni.

En azından yaşadığını ve küvette ölü olmadığını bileyim.

Duygularımı uzak tutmak için dudağımı çiğniyorum. Gözyaşı yok demiştim ve lanet olsun, bugün ağlamayı planlamıyorum.

Ben: Bugün öğle yemeği?

Yaşıyor! Evet, yaşıyor. Eski uğrak yerlerimizden biri mi?

Her zaman yediğimiz dönerciyi özledim. Öğlen mi?

Görüşürüz o zaman. Dikkatli ol.

Ben: Yapacağım. Söz veriyorum.

Öğle yemeğine dair düşüncelerim, Halcyon'un vahşi hayvanat bahçesini gördüğüm anda rüzgârlı bir günün yaprakları gibi dağılıyor. Binanın girişinde yüzlerce insan toplanmış. Güvenlik onları kurulan bariyerlerin arkasında tutmaya çalışıyor. Haber minibüsleri caddeyi dolduruyor ve medyanın hepsi kameralarıyla bekliyorlar.

"Onun yerine gezmeye gitmek ister misin, Danny Boy?"

Ön koltuktan kıkırdıyor. "Patronumun bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bilmediği şey ona zarar vermez," diye takılıyorum ve sonra telefonumu çantama geri koymadan önce derin bir iç çekiyorum. "Eğer mahcubiyetten ölürsem, seni tanımak güzeldi. Sen benim favori şoförümdün. Win'e böyle dediğimi söyle. Belki sana zam yapar."

Daniel binanın önünde durur ve kalabalığın dikkatini çeker. Kalabalık Mercedes'e doğru ilerlerken kameralar yanıp sönmeye başlar. "Artık bundan kaçamazsınız Bayan Elliott. Devam edin. Bitir şu işi. İyi bir şekilde hayatta kalacağınızı düşünüyorum."

Onun güven oyu beni keskin bir şekilde başımı sallamaya itti. "Haklısın. Bu işi halledeceğiz. Ama buradan çıkarken birkaç gazeteciyi ezmek istersen seni suçlamam. Hatta Noel'de sana bir kutu ev yapımı kurabiye gönderirim."

"Hoşça kalın, Bayan Elliott."

İnliyorum ama kaçınılmaz olanla yüzleşiyorum.

Eylemlerimin sonuçları.

Kapıyı iterek açıyorum, kırmızı tangamı insanlara göstermemeye çalışıyorum ve nemli elimde çantamla arabadan çıkıyorum. Ayağa kalkarken,

Atkuyruğum arkamda salınıyor ve elbisem kalçalarımın etrafında zarif bir şekilde dans ediyor.

Bir anda soru ve talep yağmuruna tutuluyorum. Yanıp sönen ampuller kör ediyor. Sesler bir kükreme. Hepsini görmezden geliyorum, başım dik, güvenlik görevlilerinin oluşturduğu temiz alana doğru ilerliyorum.

Birisi benim bir servet avcısı olduğumu haykırıyor. Yorum bana çarpıyor ama irkilmiyorum. Bunun yerine, patronum-sevgilim bu kıyafet için binlerce dolar harcamamış gibi davranıyorum. Win'in dünyasına uyan biri olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. Meredith ya da Manda gibi biri, ama daha seksi, daha kibar, daha akıllı versiyonu gibi.

Lobiye sağ salım girmeyi başarıyorum. Ellerim hafifçe titriyor ama asansöre binip yukarı çıkarken titremeleri yatıştırıyor ve omurgamı dikleştiriyorum. Neyin içine girmek üzere olduğumu bilemiyorum. Ne olursa olsun, yapmak zorundayım. Diğer tarafa giden tek yol bu karmaşadan geçiyor. Artık bundan kaçış yok.

Asansör beni doğru kata bırakmak için çaldığında, derimin altında uğuldayan sinirlere rağmen en soğukkanlı ifademi takınıyorum. Birkaç kafa bana doğru dönerken lobi sessizleşiyor. Yönetici asistanlarının her biri küçük robotlar gibi aynı anda dönüyor. Win muhtemelen onları bu şekilde eğitmiş. Bu düşünce dudaklarımda alaycı bir gülümsemeye neden oluyor.

Ben hallederim.

Herkes cehenneme gidebilir.

Win ve ben sikiştik. Biz ucubeyiz. Aş bunu artık.

Winston'ın kapısı kapalı olan ofisine gitmek üzere her asistanın yanından geçerken fısıltılar başlıyor. Ben yaklaşırken Deborah, sanki onu görmemi engelleyecekmiş gibi ayağa kalkıyor.

Yoluma çıkmak istemiyor.

Buz gibi bakışlarım bu mesajı iletmiş olmalı çünkü gözle görülür bir şekilde irkildi. İyi oldu. Yürümeye devam ediyorum ve arkamdan nasıl koştuğunu görmezden gelerek ofisine giriyorum.

Onu masasının arkasında erkeksi bir otoriteyle dalgalanırken görmek, bu adamı her gördüğümde içimde uyanan şehvetle eşleşiyor. Altın sarısı saçlarının mükemmelliği hemen dikkatimi çekiyor, dergilere kapak olacak şekilde şekillendirilmiş. Keskin çenesi her zamankinden daha belirgin görünüyor ve dolgun dudakları acımasız bir eğimle bastırılmış. Tanrım, o kadar iyi ki. Giydiği takım elbise öldürücü lacivert ve pahalı.

Görünüşe göre bu sabah ikimizin de aklına aynı fikir gelmiş. Gündemimizin ilk maddesinde dünya hakimiyeti varmış gibi giyinmek.

Winston'ın karşısında oturan yaşlı ve biraz tombul adam, şehvet dolu bakışlarını üzerimde gezdiriyor, sessiz bir ıslık çalmadan önce dudaklarını yalıyordu. Win'in yüz hatlarına bu kadar odaklanmamış olsaydım, burun deliklerinin genişlediğini ve mavi gözlerinin karardığını fark etmezdim.

"Faydalandığım gençten bahsetmişken..." Win sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi bileğini bana doğru sallayarak sözlerini yarıda bırakıyor. Beş dolarına bahse girerim ki benim için zor biri. Omuzlarının gerilmesine neden olan hafif, bilmiş bir gülümsemeyi ona gösteriyorum.

Ha.

Bu iş daha bitmedi.

"Onu durdurmaya çalıştım," diye gevezelik etti Deborah, "ama o-" Deborah'nın sözünü keserek adama, "Ben Ash Elliott," diyorum. "Ya siz?" Adam ayağa kalkıp elimi sıkmak için çok hevesli. "Anthony Lambruski. Bay Constantine'in avukatı."

"Anthony," der Winston, sesi keskin ve emredicidir. "Bu tartışmaya konferans odasında devam edeceğiz. Perry'yi al, ikinizle orada buluşacağım." Deborah'ya bir şey söylemesine gerek yok, sadece başını sallayarak burada olmamın sorun olmadığını söylüyor.

Tabii ki öyle.

Winston benim.

Anthony çantasını alıp bana bir kez daha bakıyor, kahverengi gözlerindeki ilgi açıkça belli oluyor. Deborah'la birlikte o da gidince, Winston'ın yoğun bakışlarıyla karşılaştım.

Masasının etrafında dönüyor ve gözlerim elimde olmadan pantolonuna kayıyor, aleti yarıya kadar inmiş, pahalı kumaşı kalınlığı boyunca şekillendiriyor. Kıyafeti tam da tahmin ettiğim gibi ona çok yakışıyor. Varlığı ezici ve otoriteyle dalgalanıyor. O kadar yakınımda duruyor ki ona bakmak için boynumu yukarı kaldırmam gerekiyor.

Bana dokunması için can atıyorum ama şu anda her şey kırılgan.

Win benimle konuşmadan ya da ben kendimi onun üzerine atmadan kapı pat diye açıldı. Nate içeri girdi, ama Winston ona bakmadı bile.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nate sinirli bir ses tonuyla sorar.

Sanki ben davetsiz misafirim ve o da güvenlik görevlisi. Tanrım, tam bir dangalak.

"Hayatım boyunca hiç yardıma ihtiyacım oldu mu?" Winston'ın sözleri soğuktu ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Yanıtım hayır."

Nate bir süre daha kaldıktan sonra nefesinin altından "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur" gibi bir şeyler mırıldanarak ofisten ayrılır.

Winston'ın tüm dikkatinin bende olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Bana odaklanmak için işgüzar kankasını gönderdi.

"Şimdi ne olacak?"

Sorgulayıcı bakışlarıyla beni soymaya devam ederken kaşları kalkıyor. "Sence daha fazlası var mı?"

"Biziz, Win. Hep daha fazlası var. Bir türlü doyamıyoruz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Winston

Bu kadın çıldırtıcı.

Şaşırmamalıyım. Uzun zamandır benimle takılıyor. Tüm bu "seks skandalı" olayı çoğu genç kadını hıçkıra hıçkıra ağlayan, yıkılmış bir karmaşaya dönüştürdü. Özellikle de bunun herhangi bir seks skandalı olmadığını, New York'un en kötü şöhretli skandalı olduğunu düşünürsek. Muhtemelen bu skandalı geride bırakacak başka bir seks skandalı olmayacak.

Ben bir Constantine'im. Ya büyük oynarız ya da eve gideriz.

Bu bana beyzbolu ve Ash'in Constantine Takımı'nın maskotu olduğunu düşündürdü.

Sinirden etim diken diken oluyor ve ona zalim bir gülümseme gönderiyorum. Bu onun derisini yüzmek içindi ama güzel kız bana sırtlamakla yetindi. Hay sikeyim. Neden bugün bu kadar seksi görünmek zorunda? Aramıza mesafe koyma kararlılığımı öldürüyor. Onu görelili daha beş dakika bile olmadı ve parmaklarım kısa elbisesini ipeksi kalçalarına kadar indirip altında ne olduğunu keşfetmek için seğiriyor.

Şimdi sikim gerçekten hazırda

bekliyor. Hain piç.

"Yani, sanırım bu kadar, ha?" Tek bir kara kaşı havaya kalkıyor ve ela gözleri meydan okuyarak parlıyor. "Yani, dün gece beni fahişe apartmanında terk ettiğinde ilişkimizin bittiğini anlamıştım, hatta kuşumuzu da göndermiştin. Bütün geceyi bitmiş *olmamız gerektiğini* düşünerek geçirdim."

Bizim kuşumuz değil.

"Bunun bittiğini mi sandın, Cinderelliott? İyi ki sana düşünmen için para vermiyorum. Sana pis, hıçkıran hizmetçim olman için para ödüyorum. Dizlerinin üstüne çöküp, önüne atacağım kırıntılar için yalvaran pis küçük kızım. Para. Övgü. Sevgi. Senin bana hâlâ ihtiyacın var ama benim sana asla ihtiyacım olmayacak."

Yalancı.

Günah kadar seksi ağzı olan alıngan kız gülüyor. Bana gülüyor. Kahkahası bu sabah naneli ve mizahı kaynağından tatmak istiyorum.

"Yakaladım," diyor muzaffer bir ses tonuyla.

Boğazına yapışıyorum, çıkardığı küçük şaşkınlık nefesi karşısında sikim seğiriyor. İçimdeki her şey güzel elbisesini kalçalarının üzerine itmek, onu masamın üzerine eğmek ve küstahlığını sikip atmak için can atıyor. Neyse ki, bir Neandertal olmaktan kaçınıyorum. Zar zor.

"Bugün ateşle oynuyorsun." Sesim gürültülü bir uyarı hırıltısı. "Oyun oynayacak havada değilim."

Bakışlarında acı ve belirsizlik parıldıyor. İyi bir şey. Belki bu bokun bittiğini anlar.

"Ama kovulmadım mı?" diye soruyor sulu kırmızı poposunu çiğnemedenden önce dudak.

"Bugün gündemimde yeterince dava var," diye kestirip attım. "Ben gitmiyorum seni kovmak için."

"Çünkü hâlâ bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım yok." Dişlerimi sıkıyor, kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Bana kendimi kaybettirmekten hoşlanıyor.

"Avukat için paraya ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor ve sanki boynunu sıkmamı istiyormuş gibi yaklaşıyor. Tabii ki dile getirmediği isteğini yerine getiriyorum ve yüzünü kızartacak kadar sıkıyorum. "Bonus kazanmak için tamamlayabileceğim herhangi bir görev var mı Bay Constantine?" Ağır boyalı kirpiklerini bana doğru savuruyor, tam bir masumiyet timsali.

Cinderelliott masum değil. O benim ahlaksız, pis hizmetçim.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyorum, onunla alay ederek. "Seni küçük düşürmek istiyorum."

"Seks kasetlerimiz internetin her yerinde. Sanırım ne verirsene ver baş edebilirim."

Boğazını bırakıyorum ve uzaklaşıyorum. Seksi dudaklarındaki somurtmayı görmezden gelmek çok zor. Bugün kıyafetiyle muhteşem görünüyor. Hem sinirlendim hem de etkilendim. Ash Elliott'a karşı hislerim her zamanki gibi.

"Seni tokatlamak ve ağlatmak istiyorum, Cinderelliott. Kendini beğenmiş tavırlarını silmek istiyorum. Benim dünyamda paralı eğlenceden başka bir şey olmadığını sana hatırlatmak istiyorum."

Yanımdan geçip gidiyor, yanıma sürtünüyor ve duvara astığım tablonun önünde durmadan önce tatlı, parfümlü kokusunu içime çekmeyi ihmal etmiyor. "Ne kadar paran var, ihtiyar?"

"Yeter."

"Bu akşam benimle evimde yemek yersen beni bedavaya tokatlayabilirsin."

"Senin sadakanı istemiyorum, küçük kız. Seni karşılayabilirim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde nazlı, alaycı bir parıltı var. "Seni benim fahişe daireme götürmek ne kadar mal olacak?"

"Son baktığımda orası *benim* fahişe dairemdi. Şimdilik orada kira ödemededen yaşıyorsun."

"Shrimp'le senin evine gelmemize izin verene kadar mı?"

"Oyalıyorsun." Kravatımın düğümünü gevşetip bakışlarımı kışkırtıcı ve çıplak kalçalarının arkasında gezdiriyorum. "Şartlarını söyle."

"Bunu konuşarak halletmeliyiz. Normal insanlar böyle yapar" diyor ve parmağını çerçevenin kenarında gezdirdikten sonra toz olup olmadığını kontrol etme cüretini gösteriyor.

"Normal olmaktan çok uzak olduğumuzu anladığımı sanıyordum." "Kesinlikle tuhaf bir çiftiz. Bu kesin."

"Çift" kelimesiyle alay ettiğimde gülüyor.

En sıcak aleve doğru çırpınan bir pervane gibi, ona doğru ilerliyorum, bir vuruş daha arzuluyorum. Sadece bir tane daha. Bu sabah sanki buranın sahibiymiş gibi ofisime girdiğinden beri benimle alay eden at kuyruğunu tutuyorum. Saçını avucumun içinde döndürüp kulağı dudaklarıma değecek şekilde geri çektiğimde çığlık atıyor. Vücudumu onunkine bastırarak onu duvar kasamın altındaki dolaplara sabitliyorum.

"Düşmanla dostluk kuran biri için çok geveze. Sanırım kibrin başını belaya sokacak." Dudaklarımı kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum ve onun tüm vücuduyla ürpermesinden memnun oluyorum. "Neden beni kışkırtıyorsun?"

"Böylece bana dikkat edeceksin."

Sert bir kahkaha attım. "Tam bir çocuksun."

"Ve sen de bir beşik hırsızısın," diye karşılık veriyor. "Bana şaplak atmanı istiyorum, Win. Canımı yakmanı istiyorum. Tüm bu öfkeyi içinden atmanı istiyorum ki bu gece bana gelebilesin ve bu konuyu konuşabilelim."

Bir avucumu kışına doğru kaydırarak yanağını kumaşın içinden sıkıyorum. "Senin isteklerin artık önemli değil."

"Kazan-"

"Leo Morelli'ye ne verdin?"

Tutuşuma karşı mücadele ediyor ama ben daha uzunum, daha iriyim, daha güçlüyüm. "Siktir git, göt herif."

Bu kadının taşakları.

"Söyle bana," diye homurdanıyorum, ereksiyonumu kışına sürüyorum. "Ben öğrenmeden önce söyle."

"İçeriden sırlar istiyordu. Paris'i bilmek istedi. Annenle neden spa randevusu yaptığımı bilmek istedi. Baldridge binasıyla ilgili gerçek takıntının ne olduğunu bilmek istedi." Vücudu öfkeyle kabarıyor. "E-postalarını ve dosyalarını karıştırmamı istedi."

Öfke içimde çirkin başını kaldırıyor. Leo Morelli'yi öldürmek istiyorum. "Ama yapmadım. Ona asla istediğini vermezdim," diye mırıldanıyor.

"Yalan söyledim ve ondan kaçtım. Ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum, Win. Özür dilerim."

Onun ağır nefes alıp verışı ve göğsümdeki sağır edici çarpıntı dışında ofis sessizleşiyor. Kalbim onun sözlerini dinlemem ve onlara inanmam için çılglık atıyor. Her şey yüzümüze patlamadan önceki düne geri dönmemize izin vermem için. Sakızlı ayıların, gürültücü kuşların, kupon kitaplarının ve küstah bir hizmetçinin evimi ve zihnimi işgal ettiği bir zamana.

Beni güçsüzleştiriyor.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bir şekilde ayarttığı adam onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldıysa, bana da, harika bir vücuda ve keskin bir beyne sahip geveze bir kıza aşık olmuş bir erkek arkadaş olmadığımı hatırlattı.

Ben Winston Constantine'im. Sert.

Soğuk. Geçilmez.

"Fahişe evinde yemek yok," diye hırlayarak kulağını ısırdım. "Oyunu değiştirdin. Artık yeni kurallar var. Çok, çok daha zor."

Sikimi tekrar ona sürttüğümde inliyor. Neredeyse tüm kararlılığımı geri almazsa lanet olsun.

"Kurallar nedir?" diye nefes alıyor.

"Randevu yok. Akşam yemeği yok. Yatiya kalmak yok." "Sıkıcı," diye yakınıyor.

"Sunabileceğim tek şey bu."

"Boş zamanlarımızda ne yapacağız o zaman?" "Oyun oynayacağız. Acı veren türden."

"Yani yine de bana şaplak atacak mısın?"

"Ama bedavaya değil. Artık hiçbir şey bedava değil. Her güzel gülümsemenin bedelini ödemek istiyorum. Her dokunuşun. Her sikişin. Benimsin çünkü sana para ödüyorum. Dediğimi yapıyorsun çünkü param var. Hem de çok. Ve senin ihtiyacın olan da bu."

"Bilgin olsun," diye fısıldıyor, "bankamdaki tüm parayı, üniversite fonunu, arabayı, tekneyi, evimdeki akşam yemeği için her şeyi sana geri verirdim." Geri adım atarak, muhteşem poposunu şapırdatmadan önce hayranlıkla izliyorum. "Sana söyledim, Cinderelliott. Beni karşılayamazsın. Artık karşılayamazsın. Söylediğin tatlı sözler senin için çok pahalı."

"Peki." Bana doğru dönüyor, at kuyruğu sağa sola sallanıyor, yüzünde ateşli bir ifade var. "Bu sadece bir alışveriş mi?"

"Şimdi anlıyor."

"O zaman bugün eski erkek arkadaşım la öğle yemeği yemem umurunda olmaz." Bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

Umurunda

değil.

Bilmiyorum

.

Ama neden eski erkek arkadaşıyla yemek yemek istiyor ki?

Cevap veremeyince omuzlarından tutup onu kasadan uzaklaştırıyorum. Kasanın kapısını ortaya çıkarmak için tabloyu açıyorum. Şifremi girdikten sonra ağır kapıyı açıyorum ve para yığınlarına doğru ilerliyorum.

"İhtiyacın olanı al ve sonra sana şaplak atacağım."

"El mi, kemer mi?"

"El."

İki dev yığını eline alıyor. "Bunlar çantama sığar mı?"

Ela gözlerindeki hınzır parıltı sadece benimle dalga geçtiğini söylüyor. "Eminim, aletim gibi, büyük şeyleri küçük yerlere sığdırabiliriz."

"Anal, yığınla paradan çok daha fazlasına mal olacak," diye karşılık veriyor, başını salladığında at kuyruğu sallanıyor.

"Bunu karşılayabilirim."
"Fiyatlar arttı. Enflasyon."

"Değerine gereğinden fazla değer veriyorsun."

Bir deste banknotu yere bırakır ve yerine koymadan önce diğer desteden birkaç yüzlük çeker. Yavaşça altı yüzlük sayıyor. "Altı tokat. Hepsi bu kadar." Diğer eliyle kravatımı kavırıyor ve ağzım onunkine birkaç santim yaklaşıp kadar beni kendine çekiyor. "Ve Win, ben değerimi yeni öğreniyorum. Senin sayende fark ettiğimden çok daha fazla."

Onu narin boğazından tutup masama doğru geri geri götürüyorum. Onu masanın üzerine doğru eğdiğimde hiç itiraz etmiyor. Elbisesinin kumaşını kıcının üzerinden yukarı doğru çekerken keskin nefes tıslaması aletimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. Küçük, ipeksi kırmızı bir ip, sulu kık yanaklarının her birinin arasına özenle yerleştirilmiş.

Tanrım, bu kadın beni öldürmeye çalışıyor.

Hiç uyarmadan yanağına bir tokat attım. Çılgılık atıyor ve elindeki yüzlükleri yumruk yaptığında buruşuyor. Bir tokat daha atmadan önce kızarıklığı ovuyorum, bu sefer daha sert. İnlemeleri cezamdan çok hoşlandığını gösteriyor. Söndürmem gereken dünyanın en büyük yangını olmasaydı, bu küçük kötü kız için çok ama çok uygun cezalar düşünmek için bir gün izin alırdım. Kapıya sert bir vuruşla bölünmeden önce ona üç kez daha vuruyorum.

"Ne?" Ash'in kıcının kıpkırmızı etini okşayarak bağırdım.

"Bay Constantine," diye ciyakladı Deborah. "Size bir telefon var-"

"Ne dedim ben?"

"Telefonlarını bekletmek için, ama arayan annen. Ya onun telefonuna bakacakmışın ya da o benim işime son verecekmiş."

Ash bir kahkaha attı. Son şaplak için kıkına sertçe vuruyorum ve öfkeyle haykırmasına neden oluyorum.

"Bir dakika içinde alacağım," diye mırıldandım.

Deborah'nın gittiğinden emin olduktan sonra Ash'in elbisesini kıcını örtecek şekilde düzeltiyorum. Masadan kalktı ve sonuna kadar ayağa kalktı. Yanakları

-Yüzündekiler de kıpkırmızı ve göz bebekleri şişmiş durumda. Onu kemiksiz kalana kadar becermekten başka bir şey istemezdim ama beynim bugün düz çalışıyor ve aletimin acınası yalvarışlarını görmezden geliyor.

"Nate'e bugün onunla çalışacağını söylediğimi ilet." Yüzünü inceliyorum ve iğrenmiş bir ifadenin geçtiğini fark ediyorum. Ben yokken benim evimde takıldıkları zamanları düşününce arkadaş olduklarını sanmıştım. "Eminim bugün ondan her türlü şeyi öğrenebilirsin."

"Mecbur kalırsam," diye homurdanıyor parayı çantasına atarken.

"Biliyorsun." Bir adım öne çıkıyorum, parmağımı çenesinin altına sokup yukarı kaldırıyorum. "Ve öğle yemeğine kiminle gittiğin umurumda değil. Sen benim kız arkadaşım değilsin." Burun delikleri genişliyor ve gözleri öfkeyle kısılıyor. "Ama Perry'yi yanına alacaksın. Basından korunmak için. Gidebilirsiniz, Bayan Elliott."

Ağabeyimin adından bahsedince bana çok şapşalca sıırttı. "Hmm."

"Hmm'ler bana ait."

"Artık değil," diye küstahça konuşuyor. "Hızlı öğrenen biri olduğumu biliyordun ama yine de bana tüm numaralarını gösterdin. Sonra görüşürüz *patron*." Bana öyle abartılı bir göz kırptıyor ki hem kanım kaynıyor hem de aletim zonkluyor.

Bu kız beni deli ediyor.

Ateşli kararlılığına ya da dudaklarının bilmiş bir sırıtışla seksi bir şekilde kıvrılmasına ya da hiç bok almayan kıyafeti içinde ne kadar seksi olduğuna hayran olmamaya çalışıyorum.

Ben de

başarısızı

m. Sefilce.

ALTINCI BÖLÜM

Kül

K.ÇİM ACIYOR ama Win ile aramızdaki şeyler daha iyi. Eski haline yakın değil ama umudum var. Çünkü bana ne kadar kızgın olursa olsun, hala beni istiyor. Hâlâ benden etkileniyor.

Belki de bizim hikayemiz prensler, prensesler ve sonsuza dek mutlu sonlardan ibaret değildir. Belki de bizimkisi şimdilik mutlu olan ateşli bir kötü adam ve pis bir hizmetçidir.

Nate'in ofisinin kapısına vardığımda Win'le ilgili tüm düşünceler yok oluyor. Onunla çalışmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama Winston'la aramı düzeltene kadar onu biraz rahat bırakmam gerekecek. Ayrıca, annesiyle seks skandalı konuşması yaparken aynı odada olmak istemiyorum.

Babamla hâlâ aynı konuşmayı yapmak zorundayım.

İçim burkularak, bana gönderdiği ve cevapsız kalan tüm mesaj ve aramaları düşünmemeye çalışıyorum. Eminim utancından ölüyordur. Şu anda onunla yüzleşemem.

Daha sonra. Kesinlikle daha sonra.

Nate'in kapısına vuruyorum ve içeri girmesi için verdiği derin komutu duyunca ofisine giriyorum. Mesaj yazarken bakışları telefonuna sabitlenmişti. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve varlığımı kabul etmesini bekliyorum. İşini bitirdikten sonra telefonu bırakıyor ve bana doğru bakıyor. Benim olduğumu görünce bir an duraksıyor, omurgası kaskatı kesiliyor.

Vay be. Bu adam benden gerçekten nefret ediyor.

Çenemi kaldırarak, "Win bugün seninle çalışmamı istedi. O başka işlerle meşgul."

Nate'in dudakları beni rahatsız eden kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Parlak oyuncak parlaklığını mı kaybetti?"

"Onun gibi bir şey," diye yalan söylüyorum çünkü Win'le ilişkimizi onaracağımız gerçeğini tartışmaya devam etmektense kazandığını düşünmesini tercih ederim. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Gözleri açgözlülükle üzerimde geziniyor. Sadece bakışlarıyla beni soyduğu o iğrenç halden sonra banyo yapmam gerektiğini hissediyorum. "Bir sandalye çek."

El çantamı koltuğun yanındaki masaya bırakıyorum ve masasının karşısındaki ofis sandalyesini diğer tarafa çekmeye başlıyorum. Aramızda bıraktığım mesafeden memnun değil ve koltuğu daha yakına çekiyor. Dışlerimi sıkarak yerime oturuyorum ve keşke bacaklarımı örtecek daha uzun bir şey seçseydim diye hayıflanıyorum. Etek ucu yukarı kalkıyor ve bu sürüngeneye göstermek istediğimden daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor.

Beni hemen bir yığın sözleşmeyi karıştırıp kendisi için özel bir sözleşme bulmam için görevlendiriyor. Bana yapacak bir şey veriyor ve onunla konuşmak zorunda kalmıyorum, bu yüzden her birini çevirmek için zaman ayırıyorum. Dizi dizime her değdiğinde, içimi bir tiksinti ürpertisi kaplıyor.

"Biliyor musun," diyor Nate, sözleriyle çelişen bir konuşma tonuyla, "senden bıkmaya başladı bile. Win birinden bıktığında ne yapar biliyor musun?"

Onu görmezden geliyorum, dikkatimi önümdeki sözleşmeye veriyorum.

"Onları almama izin veriyor," diye mırıldanıyor. "En iyi arkadaşlar ve hepsi."

"Eğer sana artıklarını veriyorsa, onun için ne kadar iyi bir arkadaşsın." Ona gözlerinin sertleşmesine neden olan buz gibi bir gülümseme gösteriyorum.

İri bir el çıplak kalçamda geziniyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor. "Bir sürü sırrın var, değil mi Ash? O sik emen dudaklarından ve altın rengi amından çok daha fazlası var sende." Elini eteğimin altına doğru kaydırmaya başlıyor ve ben de sertçe vuruyorum. "Merak etme. Yakında ona sahip olacağım. Seninle işi bittiğinde ve sen artıklara uzandığında, amının üzerindeki elim bir lütuf gibi hissedecek."

"Bana bir daha dokunursan taşaklarını bu kalemle şişlerim," diye bağırarak kalemi önünde salladım. "Test et beni, Nate."

Telefonu masanın üzerinde "Bebeğim "den gelen bir aramayla çalıyor. Bana karanlık bir bakış attıktan sonra telefonu açıyor ve ayağa kalkıyor. "Selam güzelim." Bir duraklama. "Evet, konuşabilirim. Bekle biraz." Ofisinden çıkmadan önce bir dakika bekleyeceğinin evrensel işareti olarak bir parmağını bana doğru kaldırıyor.

Biriyle çıktığını bile bilmiyordum. Nate hakkında bilmediğim çok şey var.

Mesela Win'in havlusu olmadığı halde bana neden havlusu olduğunu söylediği gibi. İlk başta, dün gece Winston'dan gelen mesajı düşünmüş ve ne anlama geldiğini merak etmişim ama biraz düşündükten sonra bunun Win'in yalan söylediğini düşündüğünü söyleme şekli olduğunu fark ettim. Ama ben değildim. Nate'ti. Neden? Bu kadar aptalca bir şey için mi? Nate beni yanlış yönlendiriyor. O kaypak, çok kaypak. Bakışlarım çekmecesine kaydı. Kapıda durmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attıktan sonra, ne bulacağımdan emin olmadan çekmeceyi açıyorum. İçinde birkaç mürekkepli kalem, birkaç kartvizit, lastik bantlar ve anahtarları var.

İki anahtar ve bir fob.

Fob bir BMW'ye ait. Diğer ikisi bir ofis anahtarı ve bir apartman anahtarı olabilir gibi görünüyor. Apartman anahtarını inceledim ve kesinlikle Win'inkiyle aynı olmadığına karar verdim.

"Hmm."

"Bir şey mi arıyorsun?" Nate soruyor, sesi neredeyse hırıltılı. "Çiğneme sakız," I Söyle, savurma ve anahtarlar geri içine ve Çekmece.

"Hiçbir şey."

Telefonunu bırakıyor ve sandalyesine geri oturuyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor, çekmeceyi kapatıyor ama bırakmıyor. "Eşyalarımı dokunma Ash."

Soğuk sözler beni ürpertiyor ama başımı sallamayı başarıyorum.

Beni serbest bırakıyor ve her zamanki gibi işine geri dönüyor. Bana öğrettiklerine odaklanmaya çalışıyorum ama zihnim o anahtarları bırakamıyor. Win anahtarını ondan geri aldı mı? Bana kızgın olmadığı zamanlarda Win'e sormak için aklıma bir not alıyorum.

En az bir saat olaysız geçti, ta ki biri ofis kapısından içeri girene kadar. Görmeyi beklediğim onca insan arasında bu babam değildi. Yüzü öfkeden kızarmış ve gözlerinde endişe parlıyor.

"Ash," diye hırlıyor. "Her yerde seni arıyordum."

Ayağa fırlıyorum ve ona doğru koşuyorum. Babam beni kucaklıyor ve sıkıca sarılıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama onları geri kırıyorum. Şimdi ağlamanın sırası değil. Aptal Nate'in önünde olmaz.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Babam soruyor. "Constantine burada olsaydı, lanet yumruğumu suratına geçirirdim."

"Şimdi yapar mısın?" Nate neredeyse hırlıyor. "Belki de güvenliği çağırmalıyım."

"Şaka yapıyor," diye tersliyorum Nate'i. "Ara veriyorum."

Babamın elinden çekiştirerek çantamı alıyorum ve babama beni takip etmesini işaret ediyorum. Nate'in ofisinden çıkıyoruz ve ona insanların henüz mikrodalgada pişmiş öğle yemeklerini yemedikleri çalışan salonuna kadar rehberlik ediyorum.

Kulak misafiri olmadığımızda, bir masa işaret ediyorum ve oturuyorum. Babamın suratı asıktı. Suçluluk duygusu içime işliyor. Bütün gece üçüzlerin fiyaskosuyla uğraştı ve şimdi de benimkiyle uğraşıyor. Çifte felaketten bahsediyoruz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. "Bu gerçekten uzun bir hikaye."

"Ve zamanım var," diye ısrar ediyor babam. "Bana neler olduğunu anlat."

Her şeyi dökmeden önce alt dudağımı kemiriyorum. Her şeyi. Kaytarırken yakalandığım hizmetçi işi. Win'in dikkatini nasıl çektiğimi. Çok detaylı olmasa da oyunlarımız. Üçüzler ve onların korkunç tehditleri ve eylemleri. Leo Morelli ve Win'in doğum günü balosunda olanlar. Ona Caroline'la geçirdiğim spa gününü ve dün akşamki yemeği bile anlattım, ama Winston'ın üçüzlere ne yaptığını anlatmadım. Hayatım boyunca yaşadığım dramı anlatmayı bitirdiğimde, yüzü taş kesildi ve okunmaz oldu.

"Baba," diye fısıldadım. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama-" "Yapma."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimdeki yaşlara karşı savaşıyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Senin daha çok bana benzediğini sanıyordum," diyor yüzünde yorgun bir gülümsemeyle, "ama görünen o ki drama seni daha çok annene benzetiyor."

Annem hakkında duyduklarım göğsümü ağrıtıyor. "Ben de senin gibiyim." "Benim gibi inatçısın, evet. Ama kendini çılgınca şeylere bulaştırma yeteneği?"

Her yerinde Maggie yazıyor."

Annemin bu yeni yönünü duymayı merak ediyorum. Babam onu bana hep bir aziz gibi anlatırdı. Öldüğünde sekiz yaşındaydım, o yüzden anılarım bulanık. Tek hatırladığım mizah dolu ela gözleri ve yumuşacık kahverengi saçları. Güzel olduğunu düşündüğüm gülümseme çizgileri vardı. Sesi büyüleyiciydi. Tanrım, onu özlüyorum.

"Bir keresinde onu kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalmıştım," diyor babam kıkırdayarak. "Ne için?" Gözlerim şoktan kocaman oldu. Bu bir ilk. "Aleni ahlaksızlık."

"Hayır."

"Evet. Yani, benim hatamdı." Bana göz kırptı. "Ama içinde bulunduğum arabanın kaputunda olduğu için yakalanan o oldu."

"Baba! Aman Tanrım!"

"Demek istediğim, annenin vahşi bir çizgisi vardı." Gülümsemesi azalıyor. "Büyükkannen bu yüzden onu mirasından mahrum etti. Bir de sınıfının altında biriyle evlenmişti."

"Beni mirastan mahrum etmeyi mi planlıyorsun?" "Henüz yapmadım."

Bir gülümseme paylaşıyoruz ve sonra babamın benimle ilgili haberleri izlediği düşüncesiyle irkiliyorum. Gerçekten ne dediklerini bile bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Videoları gerçekten gösteremezler.

"Haberler ne kadar kötü?" Bakışlarımı birleştirdiğimiz ellerimize indirerek soruyorum. "Görünüşe göre Constantine bir avcı ya da sen bir servet avcısısın. "Ne kadar kötü?

medya karar veremiyor. Videoları ima ettiler ama hiç göstermediler çünkü alıntı yapıyorum, 'Tüm izleyiciler için uygun değil'. İç çekiyor. "Constantine'in kışına tekme basardım ama ofisinde değildi. Yine de onu görürsem canını yakacağım."

"Yapma," diyorum elini sıkarak. "Bunu birlikte yaptık. Ona değer veriyorum baba. Hem de çok. Şu anda her şey berbat durumda ama bunu düzelteceğim."

"Dağınıklık diyor." Babam inliyor. "Her web sitesinde ve haber kanalında sen varsın. Bu bir karmaşadan daha fazlası. Bu bir kabus."

"Özür dilerim."

Başını sallıyor ve kaşları çatılıyor. "Sully ve Sparrow yarın taburcu oluyorlar."

İfadesi karşısında irkildim. "Ya Scout?"

"Manda serbest bırakıldığı anda onu hapisten uzak tutmaya çalışıyor."

"O oraya ait," diye homurdanıyorum, ona bakarak. "O gece, eğer Win polisi aramasaydı, Scout bana... tecavüz edecekti." Sertçe yutkunuyorum, gözlerimde biriken yaşlarla savaşıyorum. "Sully ve Sparrow da buna engel olamazdı. Win'le aramızdaki bu şeyin korkunç olduğunu biliyorum ama şimdiye kadar beni korudu. Win'in bunu da halletmesine izin vermem gerekirken Leo'nun kafamın içine girmesine izin verdim."

Babamın gözleri kısılmıştı. "Ben bir başarısızım." Sesi çatlıyor. "Seni onların evine getirdim. Seni lanet bir hediye gibi sundum."

"Bilmiyordun," diye itiraz ediyorum, duygularımı bastırarak. "Bilmiyordun."

Ama artık bildiğinize göre, lütfen bir daha hiçbirini bana göstermeyin."

"Asla, ama Manda konusunda ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Onu seviyorum, yine de bu..."

Çok fazla.

Onun çocukları, kendi çocuğuna zarar veren canavarlar.

Beni seç baba. Lütfen beni seç.

Uzun bir aradan sonra, "Gitmeliyim," diyor. "Manda'nın bana ihtiyacı var."

Sana ihtiyacım var.

Kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. "Elbette, baba. Tabii ki."

"Seni düşündüğüm gibi koruyamıyorum." Yüz hatları acıyla sıkışmış. "Özür dilerim."

Neden pes ediyormuş gibi hissediyor?

"Bana karşı hiç iyi olmadı," diye fısıldıyorum. "Onu sevdiğini biliyorum-"

Başını sert bir şekilde sallayarak sözümü kesti. "Senin sorunlarının benim sorunlarım olmasına izin veremem. Sen artık bir yetişkinsin, tatlım. Öyle davran."

Sözleri beni yaraladı. Manda babamı zehirledi. Asla beni yetiştiren baba olamayacak. Sanırım sonunda bunu anlamaya başlıyorum. Tanıdığım ve sevdiğim babam, Manda Mannford ile ilk randevusuna çıktığında ve onu etkilemek için üniversite fonumu tüketmeye başladığında öldü. Benim babam öldü.

Uzun bir süre beni incelerken dudakları birbirine yapışıyor. Sonra ayağa kalkıyor, masanın üzerine eğiliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Constantine'in seni bundan korumasına izin ver, çünkü o olmasaydı zaten burada olmazdın. Maddi imkânı olan tek kişi o. Keşke farklı olsaydı ama annen benimle evlendiğinde paraya veda ettik ve onun yerine sevgiyi seçtik. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama bu lanet şehir bir kez daha paranın her şeye hükmettiğini hatırlatarak yüzüme vuruyor." Etrafında bir el sallıyor. "Neyse ki kader sana bir kemik atıyor ve öz babanın sana veremeyeceği bir şansı veriyor."

"Aptal para umurumda değil," diye homurdanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Aptal olma. Para konuşur. Ne dediğini dinle." Başını öne eğiyor. "Seni seviyorum ama bence en iyisi bu skandalı ortadan kaldırmaya ve hayatını düzene sokmaya odaklanman. Manda'nın şu anda yardımına senden daha çok ihtiyacı var. Hoşça kal Ash."

Seni seviyorum, ama...

Aşkın ama'larla gelmemesi gerekir.

"*Seni seviyorum*" olması gerekiyordu, nokta. Nokta. Son.

Babam gittikten dakikalar sonra hala orada oturuyorum, kalbim ağırlaşıyor ve korku iliklerime kadar işliyor. Yalnızlık neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Nate'in bir sürüngen gibi pusuda beklediğini neredeyse fark etmiyorum. Yüzündeki sert ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Benim paraya aç bir fahişe olduğumu düşünmeye devam ediyor ve belli ki konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Çabucak, beni tehdit eden ezici üzüntüyü yutuyorum ve kendimi sertleştiriyorum.

O benim bir servet avcısı olduğumu düşünebilir, ama bence o Winston'ın hayatıyla biraz fazla ilgilenen adi, yalancı, ürkütücü bir arkadaş. Bana yeterince iyi değilmişim gibi mi davranmak istiyor? Bu oyunu ikimiz oynayabiliriz.

"Doğum günün ne zaman, Nate?" Ben seslendim. "Banyon için sana bir havlu ısıtıcı göndermeyi düşündüm. Win'e de bir tane sipariş ettim. Bilirsin, her zaman onlardan övgüyle bahsettiğin için." *Ve iddia ettiğin gibi bir tane yok, seni meraklı orospu çocuğu.*

Yüzü kararıyor. "Seni izliyorum, kaltak."

"Ben de seni, pislik."

YEDİNCİ BÖLÜM

Winston

KONTROL YOK.

Ash'i görmem yetti ve onu çıplak ve altımda görmek için yanıp tutuşan aç bir piç olmaya geri döndüm. Onu Nate'e göndermek zorundaydım, onu cezalandırmak istediğim için değil, bana yakın kalırsa onu becermek zorunda kalacağım için.

Ve bu gerçekleşmiyor.

En azından şimdilik.

Ash ile tekrar yatmayı düşünmeden önce işlerimi yoluna koymalı ve çıldırtıcı düşüncelerimi kontrol altına almalıyım.

Eğer gerçekten akıllı bir adam olsaydım, onunla ilişkimi tamamen keserdim. Ama beni o lanet kırmızı jelibonlara bağımlı yaptığı gibi, o da beni kendisine bağımlı yaptı. Tadına, kokusuna, bana kötü davrandığında çıkardığı seksi miyavlamalarına.

Hiç kimse, ki pek çok kadınla birlikte oldum, hayatımın her alanında beni memnun etmeye yaklaşmadı. Ash sohbet ve zeka konusunda kendine hakimdir. Çoğu zaman beni kızdıracak kadar komik biri. Mükemmel göğüsleri ve yuvarlak, ısırılabilir kıcıyla çok ateşli bir kız. O bir sürtük değil ve ofisteyken çok çalışıyor. Peki ya yatak odasında? O da benim gibi lanet bir ucube.

Tuhaftlıklarım var. Bunun farkındayım. Ama neyse o.

Ash beni en iğrenç halimde gören tek kişi. Kız artık tereddüt bile etmiyor. Oyunlarımı oynamaya hevesli ve iyi de oynuyor.

"Yakında kalayım mı?" diye soruyor şoförüm, gözleri dikiz aynasında.

"Lütfen. Bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

Bana başıyla onay verdi ve ben çıkamadan beni durdurdu. "Ne olursa olsun, efendim, umarım bunu yapanı yakalarsınız. Bunu hak etmiyorsunuz ve o da kesinlikle hak etmiyor. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bunu sizden almalarına izin vermeyin."

"Merak etme Daniel," diyorum ona hain bir sırıtışla. "O sorumlular ben onları becerdikten sonra yürüyemeyecekler."

Gülüyor. "Git al onları, patron."

Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bunu senden almalarına izin verme.

Mutluyum. Doğru. Ash beni memnun ediyor ama mutlu etmiyor. Oynadığımız zaman zevk alıyorum ama kesinlikle mutluluk değil. Hiçbir şey beni mutlu etmiyor.

Yalancı.

Nedense aklıma Ash'in bir keresinde pembe kuşuyla çektiği aptalca bir selfie geliyor. Yüzü aptal bir ifadeye bürünmüştü ve kuş da sanki onun bu sevimsiz pozundan rahatsız olmuş gibi kanat çırpıyordu. Fotoğrafi bana göndermişti ve ben de ona bu düşük kaliteli bok için para ödemeyeceğimi söylemişim. Hemen ardından parasını ödediğim ciddi bir fotoğraf çektirdim. Ama o aptal olana bazen bakıyorum.

Neden?

Çünkü beni gülümsetiyor.

Gerçek bir gülümseme.

Bu resimde beni mutlu eden bir şey var.

Bu yüzden ilk fırsatta sileceğim. Düşüncelerime yeniden odaklanarak resmi unutuyorum ve Anthony'nin ofisine giriyorum. Annem aradığında, bu konuşmayı Halcyon'dan uzakta yapmamız gerektiğini biliyordum, bu yüzden ikisiyle de burada buluşuyorum. Neyse ki Daniel buraya gelirken paparazzileri atlatmış, böylece Anthony'den kısa bir süre sonra Halcyon'dan ayrıldığımda olduğu gibi yüzlerce lanet kamera tarafından bombardımana tutulmuyorum. İçeri girince asansöre binip Anthony'nin katına çıktım. Kapılar açılır açılmaz annemin varlığını hissediyorum. Tanıdık parfümü lobiye sinmişti. Tüm çocuklar kavgaya katılmadan önceki küçüklüğümü hatırlıyorum. Bir keresinde dadımı kızdıracak kadar kötü davranmışım. Annem arkadaşlarıyla öğle yemeğinden ya da alışverişten ya da o gün annem her neredeydiyse oradan döndüğünde beni bir güzel benzeteceği konusunda beni uyarmıştı. Burnumu piyano odasının annem kokan köşesine dayayıp oturmıştım. Aynı parfüm.

"Winston," dedi annem Anthony'nin ofisinin kapısından. "Buraya gel."

Sanki yine oradaymışım gibi. Beş yaşındaydım. Annemin yaptığım şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ve o zamanki gibi, doğruca ona doğru yürüdüm. Bu kez, keskin yüz hatlarına bakmak yerine, artık onun üzerinde yükseldiğim için aşağıya bakıyorum.

"Anne." Sesim bu kez çok daha derinden geliyor ama aynı saygıyı taşıyor.

"Ben hallederim," diyor, sesi soğuk ve acımasız.

Aynı sözleri ben beş yaşındayken de söylemişti. O dadı anında kovulmuştu. Annem elimden tuttu, beni evin içinde gezdirdi ve muhteşem manzaralı pencerenin önüne oturttu. İşte o zaman Konstantinlerin hata yapabileceğini, ancak bizimle biz olmayanlar arasındaki farkın, bu hataları ortadan kaldırmayı göze alabilmemiz olduğunu açıkladı.

Bu boktan fırtınayla başa çıkabilecek olsam da, ona başımla selam veriyorum. "Teşekkür ederim, anne."

Dudaklarını büzüyor, Ash'in siyah saçlarından bir tutamı yakamdan çekip alıyor ve bana hafifçe gülümsüyor. Yumuşak, sıcak ve anaç bir gülümseme değil. Hayır, bu acı ve intikam vaat ediyor.

Ofis kapısını kapatıyorum ve Anthony'nin ofisindeki kanepede annemin yanına oturuyorum. Bize katılmadan önce yaptığı bir telefon görüşmesini bitiriyor.

"Skandalın ortadan kalkması ne kadar sürer?" Annem hemen konuya girerek soruyor. "Ve daha da önemlisi, ne kadar? Bu işin halledilmesini istiyorum."

Anthony kıkırdıyor, anneme gülebilen ve bundan kurtulabilen birkaç kişiden biri. Sanırım buna izin vermesinin tek nedeni, zamanında babamla arasının çok iyi olması. Onun için neredeyse bir kardeş gibi.

"Direkt konuya giriyorsun, Caroline." Anthony sırtıyor. "Lane senin koruyucu anne ayı moduna girmeni hep sevmiştir. Bunun onu tahrik ettiğini söylerdi. Muhtemelen bu yüzden ikinizin bu kadar çok çocuğu oldu-"

"Anthony," diye araya giriyorum. "Hafıza şeridinde yürüyüşe daha sonra itibarım söz konusu olmadığında çıkabilirsin."

İtibarımı önemsediğimden değil ama ailemin aşk hayatı hakkında konuşacak havada değilim. Bu bana kendi aşk hayatımı düşündürür ve benimkinin var olmamasını tercih ederim. Ayrıca, annem öldüğünden beri babam konusunda hassas. Aslında ondan önce. Toplum onların evliliğini

mutlu bir evlilik olarak. Sadece birkaç kişi aldatma olduğunu biliyordu ama yine de onun ölümüyle yıkılmıştı.

"Çok huysuzsun," diyor Anthony neşeli bir ses tonuyla. "Umarım bu kız arkadaşın tüm bu zahmete değer."

Annemin dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ama tek kelime etmiyor.

"O benim kız arkadaşım değil," diye çıkıştım, "ama bu şekilde oynamamız gerekiyorsa, öyle olsun."

"Yaşlı kıçın daha kötüsünü yapabilirdi." Yine kıkırdıyor. "Çok güzel bir kız." "Skandal beni daha az endişelendiriyor ve daha çok Binamı nasıl tekrar kendi adıma alabileceğimi." Deri koltuğa yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Morelli'yi ne kadar çabuk domuz gibi öttürebiliriz?"

Annem kaşlarını çattı. "Sen ve o sefil bina. Tıpkı baban gibi. Asıl önemli olan aile sırlarımızı gizli tutmamız..."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey şüphelerimi artırıyor. Görünüşte Ash ile olan ilişkiyi kastediyor ama sanki başka sırları varmış gibi geliyor. Leo bizim hakkımızda benim bilmediğim ne biliyor olabilir? Sesimi kuru tutuyorum. "Ne diyebilirim ki? O mülkü seviyorum."

Anthony, "Morelli gayrimenkullerinin tam kalbinde," diyor. "Bu gangsterlere karşı olan kan davası Lane'in en büyük oğluna aktardığı bir başka şeydi."

"Onu geri istiyorum. Leo'yu bana geri vermesi için zorlayın yoksa beş parasız fareler olana kadar onları dava ederim." Anthony'ye sııttım. "Hafta sonuna kadar."

"Peki Leo'da bunu gerçekleştirecek ne var? Elinde bir şey olduğunu biliyorum evlat."

Çocuk.

Yıllar boyunca bana sık sık taktığı bu lakaptan rahatsız olmamaya çalışıyorum. Maaşını ödediğim gerçeği ne olursa olsun onun için her zaman bir çocuk olacağımı sanıyorum.

"Telefon kayıtları. Tehdit ve şantajın kanıtı. E-postanı kontrol et. Arabayla buraya gelirken gönderdim." Boynumu kırıyorum ve sonra diyorum ki, "Anlaşmamızın şartlarını ihlal ettiğini ve dolayısıyla sözleşmemizi geçersiz kıldığını kanıtlamak için yeterli kanıt var. Şartlarımı ihlal ederse, ki bunu çok iğrenç bir şekilde yaptı, binayı bana aynı fiyata geri satacağı açıkça yazıyor."

"Yeterince basit görünüyor," diyor Anthony.

"Onlar Morelli," diye söze karıştı annem, sesinde bir keskinlik vardı. "Özellikle de Leo Morelli. Onun için hiçbir şey basit değildir." Avuçlarını tüvit eteğinin üzerinde yumuşatıyor ve ben yine karanlık sularda akıntılar olduğunu, Leo Morelli ile aralarında kişisel bir çatışma olduğunu hissediyorum, ancak ne olduğunu hayal edemiyorum. "Bryant'la konuşacağım."

"Hayır," diye tükürdüm, öfke göğsümün içinde alev alev yanıyordu.

"Winston." Gözleri kurnazdır ve küçük bedenine rağmen bir yılan gibi saldırmaya hazırdır. "Bryant'la bir görüşme ayarlayacağım. Bunun ortadan kalkması gerek. Hemen."

İçime huzursuz bir his yerleşiyor. Endişe mi? Panik mi? Bir şey nefes alamayacağım kadar beni pençeliyor. Kravatımı çekiştirip gevşetiyorum ve üst düğmesini açıyorum. Anthony ayağa kalkıyor ve bir süre sonra elinde bir şişe suyla geri dönüyor. Kapağını açıp suyu kana kana içiyorum. Hem annem hem de Anthony konuşmadan önce kendimi toparlamamı bekliyorlar. Sonunda yarı sakın bir sesle "Ben hallederim," diyorum.

"Ayrıca, benim Morellis'in iç hattı Bryant'ın gücünün tükendiğini söylüyor. Bunu Leo ile erkek erkeğe halledeceğim."

"Onu fazla zorlama," diyor annem, sesi alışılmadık bir şekilde yatıştırıcı. "İnsanlar ona boşuna Bishop's Landing'in Canavarı demiyor."

Boş şeyi önümdeki masaya koydum, önerisini görmezden geldim. "Bunu ben hallederim anne. Tek başıma. Pazarlık yapmayacağım."

Morelliler annemi de öldürürse lanetleneceğim.

Annemin telefonu çalar. Çantasından çıkarıp cevap verir: "Alo, Ulrich. Benim için neyin var?" Bir duraklama. "Anlıyorum." Ayağa kalkar ve özel konuşmasını başka bir yere taşıyarak ofisten çıkar.

Anthony saldırı planından ve Leo'yu iyi bir köpek gibi nasıl yola getireceğinden bahsediyor. Yeteneklerine güveniyorum, bu yüzden monologu boyunca dalgınca başımı sallıyorum. Bitirdiğinde saate bakıyorum. Öğleye yakındı, ben de kardeşime mesaj attım.

Ash erkek arkadaşıyla yemek yerken ona bakıcılık yapmanı istiyorum.

Perry: Nate?

Onun yorumu beni rahatsız ediyor.

Hayır. Ondan nefret ediyor. Tate.

Perry: Tate de kim?

Ash'ten aşırı noktalama işaretleri almayı bırak.

Bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi bile yapmayacağım. Tate kim ve onu öldürmem mi gerekiyor?

Ben: Ash'in eski erkek arkadaşı. İhtiyacı olduğu zaman ona sarılmak istiyor. Elleşmediğinden emin ol. Eğer yaparsa, iki elini de kır.

Onu affettin mi?

Ben: Bu dedikodu saati değil.

Kız arkadaşının eski sevgilisinin vücut parçalarını parçalamamı istiyorsun. Bunun dedikoduya değer olduğunu söyleyebilirim, Winny.

Ben: Sadece elleşirse ve o benim kız arkadaşım değilse.

Perry: LOL... bunu bile düz bir yüzle yazabiliyor musun?

Ona birkaç orta parmak emoji gönderiyorum ve bu da bana iğrenç miktarda ağlama-gülme emoji kazandırıyor.

Ben: Sen bir çocuksun.

Perry: Ve sen biriyle çıkıyorsun.

Ben: Bitti mi?

Perry: Yani... Saatlerce devam edebilirim ama bir ahmak ve müstakbel seksi baldızımla öğle yemeği randevum var.

Ona Constantine olduğumuzu hatırlat.

Perry: Merak etme, ağabey. Ben hallederim.

Annem yanıma oturuyor ve pek de çaktırmadan mesajlarıma göz atıyor. Bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Ondan onay dalgaları geliyor ve nedense bu beni rahatlatıyor. Sanırım altın çocukla iyi oynadığınızda siz de küçük bir iyilik kazanıyorsunuz.

Ash ve kuşunun fotoğrafına baktığımda da aynı hafif hissi yaşıyorum. Muhtemelen -tamam, yani asla- bir gün sileceğim fotoğraf.

GörünüŖe göre Konstantinlerin mutlu olma yetenekleri var.

Ne yazık ki, bu Constantine mutluluğu en garip Ŗeylerde buluyor ve kafasının kontrol edilmesi gerekiyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kül

SİNİRLİYİM.

Tate'le görüştüğüm için değil, Perry de benimle geleceği için. Bana kızgın mı? Nedense Winston'ın sinirli olmasını kaldırabiliyorum çünkü bu onun her zamanki hali ama Perry'nin bana kızması kalbimi acıtıyor.

Çünkü o benim arkadaşım.

Son zamanlarda bunlardan çok fazla yok ve Perry'yi gerçekten de öyle biri olarak görmeye başladım. En değerli arkadaşlığımı da mahvetmiş olma ihtimalim çok kötü.

"Hazır mısın?" Perry konferans odasının kapı pervazına yaslanarak sorar.

Nate'le tartışmamızdan sonra, sözleşmeleri incelemeye devam etmem için beni konferans odasına gönderdi, ama "yolundan çekilmemi" istedi. O sürüngenden uzaklaştığım için çok mutluydum.

"Evet." Kontratları üst üste yığıyorum ve düzenliyorum. "Bunları Nate'e geri bırakmam gerekiyor."

Perry alışılmadık derecede sessiz ve yüz hatlarını okumak zor. Midemin çukurunda bir taş oluşuyor. Onun neşeli ve gülümseyen yüzünü görmeyi gerçekten umuyordum. Tüm bu ciddiyet stresli.

Çantamı ve sözleşme yığınını aldım. Perry lobiye doğru adım atıyor ve benim ondan önce gitmeme izin veriyor. Nate'e doğru ilerlerken dizlerim sinirden titriyor. Telefonda biriyle konuşuyor ama ben sözleşmeleri getirirken bana ters ters bakıyor. Kontratları masasına fırlatıyorum ve ağzımdan "ögle yemeği" kelimesi çıkıyor. Onayını beklemeden ofisinden çıkıyorum. Perry ellerini ceplerine sokmuş ve yüzü aşağıya eğik bir şekilde yakınlarda duruyor.

Harika.

Artık benden nefret ediyor.

Eminim Winston'ı bana bakıcılık yaptırdığı için öldürmek istiyordur.

Asansörde yalnız kalana kadar Perry bana saldırmadı. Bana öfkeli sözler söylemesini bekliyordum. Hazırlıklı olmadığım şey ise bu sözlerin kardeşçe bir endişeyle bağlanmış olmasıydı.

"Tanrım, Ash, ne oldu böyle? Morelli mi? Gerçekten mi? Bize gelmeliydin. Win ve ben yardım edebilirdik. Şimdi..." Nefesinin altından küfrediyor ve avucunu yüzünde ovuşturuyor. "Şimdi bu asla söndürülemeyecek lanet bir orman yangını."

"Tüm bunlardan kaçınmaya çalışıyordum," diye homurdanıyorum, içimde yükselen ve bir kez daha gözyaşlarını tehdit eden duygulardan nefret ediyorum.

"İyi misin?"

Sözleri karşısında irkildim. "Ne?"

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Sertçe yutkunarak omuz silkiyorum. "Ben iyiyim." "Hmm."

İçimden beklenmedik bir kahkaha yükseliyor, hafif tiz ve biraz da çılginca. "Ona dönüşüyorsun."

Gülümsemesi çocuksu ve geniş. "New York ikimizle başa çıkamaz. Dümende sadece Winny varken kendilerini zor toparlıyorlar." Bir süre beni inceliyor, sonra tekrar ciddileşiyor. "Seni ve kuşu gerçekten kovdu mu? Tam bir pislik."

"Karides etkilenmez," diye katılıyorum, "ama sanırım bunu hak etmiştim."

"Hayır, kardeşim sadece bir aptal. Merak etmeyin. Kendine gelecektir." Bana göz kırptı. "Ona bu konuda pek seçenek bırakmadın." Eliyle kıyafetimi işaret ediyor.

"Büyük silahları çıkarmak zorunda kaldım."

"Öyle yaptın." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bana bu çocuktan bahset."

Oğlan

mı?

"Tate?"

Burun delikleri bu i s i m d e n tiksiniş gibi parlıyor. "Eski sevgilin.

Evet, eski sevgilin.

Ne oluyor Ash? Bunun ne faydası var?"

Asansör kapıları açılıyor ve bu bana onun araştırmasından kaçmak için bir fırsat veriyor. Binanın dışında hâlâ bir kalabalık var. Midem endişeli bir takla atıyor.

"Hiçbir soruya cevap verme," diye homurdanarak kapıların hemen ötesindeki kaosu işaret etti. "Balkabağı Turtası yakında burada olacak."

"Aman Tanrım. Adını sen koydun," diye inliyorum. "Annen arabanın tüm haberlere çıktığını görünce ölecek."

Beni dışarı çıkarmak için cam kapıyı açarken gülüyor. "Her zaman en sevilen çocuk ben olamam. Bu diğerleri için haksızlık ve Winny ağlıyor."

Konuşmamız kameralar ve cevap isteyen muhabirler tarafından çiğneniyor. Birisi tüm Constantine soy ağacını araştırıp araştırmadığımı soruyor. O pisliği terslememek için kendimi zor tutuyorum. Perry kalabalığa Keaton'ın gurur duyacağı kibirli bir baş sallama *hareketi* yapıyor - *hey, hayranlar* gibi - beni birinin kaldırıma çektiği turuncu göz kamaştırıcı arabasına götürürken.

"Sence Winston'la öğle yemeği için Torino'ya zamanında varabilecek miyiz?" Perry sorar, sesi birkaç yakın kameraman tarafından duyulacak kadar yüksektir.

"Umarım öyledir," diye yalan söyledim.

Yolcu kapısını benim için açıyor ve ben içeride güvende olduktan sonra, arabasını ön tarafa getiren güvenlik görevlisine yumruk atıp içeri giriyor. Lastik yakarken motoru iğrenç bir şekilde gürlüyor ve el sallamadan bekleyen kalabalıktan uzaklaşıyor.

"Torino'nun mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Beş dolarına bahse girerim ki Winny ve annem toplantıdan sonra orada yemek yerler.

Ziyaretçileri onları çok

heyecanlandıracak." "Sen kötüsün,

Perry Constantine." "En iyisinden

öğrendim."

Win'i mi Caroline'ı mı yoksa ikisini birden mi kastettiğinden emin değilim. Tatlı oğlumu bir canavara dönüştürüyorlar. Bu beni gülümsetiyor.

"Bundan sonsuza kadar kaçamazsın" diyor, arabaların arasına girip çıkarak bana kalp krizi geçirtmeye çalışıyor.

"Ne? Erken ölüm mü?"

"Hayır, aptal, *Tate*." Tate'i sanki yanlışlıkla içtiği ekşimiş bir süt gibi söylüyor. "Bunun Shrimp'le kardeşimi geri kazanmanıza nasıl bir yardımı olacak?"

Perry arabayı amaçsızca sürdüğü için GPS'ine dönercinin adresini giriyorum ve arkama yaslanıp çantamdaki deri güllerden birini koparıyorum. "Bütün arkadaşlarımı kaybettim. Üçüzler hepsini kaçırdı. Tate bile."

"Adamdan nefret etmem için bir neden daha."

"Onunla hiç tanışmadığın için ondan nefret edemezsin," diye homurdandım. "Prensip olarak ondan nefret ediyorum. O benim kardeşimin rakibi."

Kadınlara yakışmayan bir homurtu duyuyorum. "Tate ve Winston tamamen farklı iki ligde. Hatta varoluşun iki farklı düzleminde. Tate yanıp sönen küçük bir yıldız gibi. Winston ise güneş, gezegenler ve tüm güneş sistemi dahil her şeyi boşluğuna çeken dev bir kara delik."

"Ama onunla yattın."

"Seninle bu konuda konuşmayacağım." Ona ateşli bir bakış fırlattım. "Win'in adına kıskançlık yapamazsın."

"Onun çıkarlarını koruyorum."

"Şimdi *tıpkı* onun gibi konuşuyorsun, Perry. Hiç hoş değil." Sessizliğe gömüldük. Keşke beni bıraksaydı.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor Perry. "Sadece berbat bir gün geçirdim. Winston'ın mutlu olmasını istiyorum. Bu *Tate*," diyor yine suratını ekşiterek, "kardeşimin hayatında sahip olduğu tek mutluluğa yönelik bir tehdit."

Kalbim çırpınıyor ve aptalca bir gülümseme dudaklarıma yapışıyor. "Win onu mutlu ettiğimi söylediğini duysa ölürdü."

"Ona söylediğimi söyle ve seni öldüreyim." Gülümsemesi alaycı ve sıcak. "Bana *Tate*'in sorun olmayacağını söyle."

"Tate ve ben sadece arkadaş olmalıydık. Tatlı ve komik biri ama biraz utangaç. Hatta garip. Tate'i istemiyorum. Liseli bir erkek arkadaş için iyiydi, ama Win'le birlikte olduktan sonra, sadece bazı tutkuları değil, tüm tutkuyu kaçırdığımızı fark ettim."

"Hmm."

Gözlerimi deviriyorum çünkü hala ikna olmuş değil, yine de ağabeyini desteklemeye bu kadar adanmış olması biraz tatlı. Winston'ın Perry'nin ona ne kadar taptığını bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Park yeri bulmakta iyi şanslar," diyorum gezegendeki en iyi cacık sosuna sahip köhne batakhaneye yanaştığımızda.

Perry homurdanıyor ama ben iniyorum ve onu park sorununu tek başına çözmesi için yalnız bırakıyorum. Ayrıca, Perry'nin nefesini ensemde

hissetmeden önce Tate'i görmek için bir saniye istiyorum. Hızlı adımlarla yürüyen birkaç kişinin yanından geçip

Tuzlu et kokularıyla dolu Yunan restoranına adım attığımda midem gurulduyor. Tate tezgahın yanında duruyor, dalgın bir şekilde telefonunda geziniyor. Açık kahverengi saçları dağınık ve gözlerine doğru sarkıyor. Her zamanki tiki kıyafeti yerine kargo şortu, mokasen ayakkabı ve ters çevrilmiş lacivert bir tişört giyiyor. Bu dağınık görünüm ona yakışıyor. Belki de yetişkinlik ona iyi davranıyordur. Umarım öyledir.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye cıvıldayarak selamlıyorum.

Neredeyse telefonunu düşürüyordu. Ayı gibi sarılıp beni etrafında döndürmeden önce onu cebine sokarken sırtıyor. Belki de çıktığımız zamanlarda beni gördüğünde bu kadar heyecanlanmış olsaydı, kız arkadaşı olmaktan daha çok keyif alırdım.

"Lanet olsun Ash, nasıl kargaşa çıkaracağını gerçekten biliyorsun." "Ben iyi bir kızım," diye alay ediyorum beni serbest bırakırken.

"Ben asla kandırılmadım." Sırtışı bulaşıcı. "Bunun seni etkilemesine izin veriyor gibi görünmüyorsun."

"Kolay kolay sarsılmam. Bunu biliyorsun." Omzumun üzerinden bir bakış attım. "Patronumun kardeşi bugün bana refakat ediyor. Park yeri bulması için onu bıraktım."

İkimiz de kıs kıs gülüyoruz çünkü bu yolda bir yer bulmasına imkân yok.

Her birimiz bir tepsi alıp sıraya girerken "Her zamankinden mi?" diye soruyor.

"Dana döner, soğansız. Ama iki tane olsun. Perry'yi orada bıraktıktan sonra en azından karnını doyurabilirim."

Birbirimizi kontrol ederek rahat bir sohbete dalıyoruz. Mezun olduktan sonra birkaç haftalığına ailesiyle birlikte Avrupa'ya gitmiş ama üniversiteye gitme zamanı gelene kadar şehre geri dönmüş. Küçük bir masaya oturup yemeğimizi beklerken Tate ciddileşiyor, yeşil gözleri endişeyle kısılıyor.

"Haber başlıkları diyor ki..." Sözüünü kesiyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, onunla kendim başa çıkabilirim. Winston tüm o pislik dış görünüşünün altında harika bir adam."

"Yine de bozulma mı?"

"Sanırım hepimizin kendi sapkınlıkları var. O da ben de rızası olan yetişkinleriz. Bu eğlenceli."

Bir süre sözlerimi düşündü. "Yani muhtemelen kıyaslandığımda sıkıcıydım."

"Sen benim için iyi bir arkadaşın. Önemli olan tek şey bu."

"Ah." Yine de irkilmiyor. Sırtışı hâlâ yerinde. "Seni güvenli bir şekilde arkadaş bölgemde tutmamın bir nedeni var." Yanakları kıpkırmızı oldu. "Milano'da bir partideyken kendimle ilgili yeni şeyler keşfettim diyelim."

"Oh?" Öne doğru eğildim, bu yeni olayla ilgileniyordum.

Biri duyacakmış gibi etrafına bakındıktan sonra eğilip fısıldıyor: "Bir adamla takıldım."

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Aman Tanrım! Sen biseksüel misin?!"

Alt dudağını kemiriyor ve dalgın bir şekilde pipet sargısıyla oynuyor. "Ne olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, daha önce bildiğim her şeyden daha sıcak ve gerçek hissettiğim."

"Asla birlikte yatmamalıydık," diyorum gülerek. "Biz zavallı bakirelerdik. Başka kimse bizi kabul etmezdi."

Hâlâ gülüyorduk ki Perry, Winston'a o kadar benziyor ki komik geliyor. Ona el salladım ve en masum gülümsememi takındım.

"Yer bulmakta zorlanıyor musun?"

Beni tersledi. "Rastgele bir cam silen adama birkaç tur atması için bin dolar ödedim. Sen bir pisliksin Ash."

"Oops." Perry'ye elimle işaret ettim. "Tate, Perry ile tanış. Perry, arkadaşım Tate'le tanış."

Perry yanımdaki koltuğa çöküyor, kendini beğenmiş, kibirli ifadesi o kadar üst düzeyde ki onu tokatlamak istiyorum. Bu tavrın her yerinde Winston yazıyor.

"Hey, dostum," diyor Tate, elini uzatarak.

Perry onu biraz fazla sert sallıyor çünkü Tate yüzünü buruşturuyor.

"Hey."

"Biz de t a m kardeşinin yatak odasında nasıl bir ucube olduğunu konuşuyorduk," diye açıklıyorum, Perry'nin dudaklarında beliren eğlenme ifadesini fark ederek.

Tate beni masanın altından tekmeliyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ee," diye gürlüyor Perry, delici bakışlarını Tate'in üzerinde gezdirerek. "Kardeşimin kızıyla burada ne işin var, söyle bana."

"Oh benim Tanrım," I İnle. "Durveya git olsun geri içinde ve turuncu iğrençlik."

"Tekrar arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Gerçi Scout dedi ki-"

"Scout hastane yatağında yatıyor, iki dizi de kırık ve alkollü araç kullanmaktan hapse girecek." Perry gözlerini kısar. "Bir Mannford'un söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemezdim."

Tate bana bakakalıyor, yeşil gözlerinde korku parıltıyor. "Ben, uh, ben-"

"Perry'yi görmezden gelin. Ağabeyinin kışındaki sopayı buldu ve üzerine oturmaya karar verdi."

Siparişimizi alan adam bir tepsi yemek getirerek gergin öğle yemeğimizi geçici olarak böldü. Tepsiyi adama geri vermeden önce her birimize yemeğimizi dağıtıyorum. O gittikten sonra Perry'yi görmezden gelip dönerlerime odaklanıyorum. Çok güzeldi. Tate'e bakıyorum, o da bir ısırığın etrafında sırtıyor. Burası gitmeyi en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Şu ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Perry telefonunu cebine koyarak, "Bu işimizi görür," diyor. "Ne?"

Perry omuz silkiyor ve jirosunu dürtüklüyor. "Bu da ne?"

"Bu havyar ya da Caroline'ın bebekken size yedirdiği bir şey değil. Bu bir gyro. Çok güzeldir. Ye ve bana teşekkür et."

Kucağımda duran çantamın içinden telefonum çalıyor. Perry'nin sırtışı kurt gibiydi.

"Cevap ver," diye teşvik ediyor. Harika.

Gyro'mdan kocaman bir ısırık alıyorum ve ellerimi temizlemek için o pis şeyi yere bırakıp telefonumu çıkarıyorum. Winston'dan bir mesaj.

Kazan: *Gürültücü kuşla fahişe dairesinde akşam yemeği karşılığında hemen kalk ve kapıdan çık.*

Ben: *Kıskandın mı?*

Kazandım: *Yediğin her ne haltsa boğazından geçirirken gözlerini kaçırdığın o küçük çocukla çektiğin fotoğrafı mı? Hayır.*

Tamam ama Tate eşcinsel. Bil diye söylüyorum.

Gey kankana gideceğini söyle. Şimdi, Cinderelliott.

Gönder tuşuna basmadan önce en az on yedi orta parmak emoji kullanıyorum. Sonra da asıl cevabımı yazıyorum.

Akşam görüşürüz. Kupon defterini getir. Hala film gecesi kuponunu kullanmamız gerekiyor.

Kupon defterini yaktım. Ayrıca... dairende televizyon yoktu.

Yalancı. Eminim kupon defterini cebinde taşıyorsundur. (Dizüstü bilgisayarın varken televizyona ne gerek var?) Yemeğimi bitirir bitirmez gideceğim. Seni inimde ne kadar istediğim önemli değil çünkü bu dönerin tadı senden daha güzel. Üzgünüm, üzgün değilim.

Kazan: *Beş dakika, küçük kız. Sikimi kurt gibi yiyorsun.*

Anlaştık. Yakında görüşürüz, erkek

*arkadaşım. **Kazan:** Biz bir hiçiz.*

*Sadece bir alışveriş. **Ben:** Hmm...*

Kazan: *Dört dakika. Senin şımarık kıcınla konuşmam bitti.*

Onu kışkırtmak için birkaç mesaj daha gönderiyorum ama belli ki oynamaktan bıkmış çünkü ısırmıyor. Çabucak, iki dakikadan kısa bir sürede dönerimi yiyorum ve sonraki iki dakikayı Perry'nin bana attığı her alay ya da küçümsemeyi görmezden gelerek Tate'e gevezelik ederek geçiriyorum.

Win küçük kardeşiyle gurur duyardı.

Süre dolduğunda Tate'e sarılıyorum, iletişimde kalacağımıza söz veriyorum ve sonra Perry'nin aptal turuncu canavar arabasını kovalamasına yardım ediyorum. Güne bir milyarderle seks skandalıyla başladığım için, oldukça harika bir gün oldu. Umarım bu gece Winston'ı Leo'nun şantaj ve tehditlerini ondan sakladığım için üzgün olduğuma ikna edebilirim ve böylece ikimiz Ash ve Win olmaya geri dönebiliriz.

Bir alışverişten daha *fazlası* olan pis ucubeler. Çok daha fazlası.

Görecektir. Bundan emin olacağım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Winston

Savaşı kaybediyorum ve Perry'yi suçluyorum.

Bana gönderdiği o resim beni çok kızdırdı. Ash'e kiminle yemek yediğini umursamadığımı söylemişim ama ben bir yalancıyım. Onu o *çocukla* bu kadar kaygısız ve mutlu görmek beni çileden çıkardı. Konu o olunca soğukkanlılığımı korumak buraya kadarmış.

İşte bu yüzden, avukatlarla, annemle ve akbaba gazeteci sürüsüyle uğraştığım uzun bir günün ardından, fahişe dairesinin önünde duruyorum.

Gergin.

Hayır,
sinirlendim.

Her neyse, beni çok geriyor.

Parmak eklemlerimle kapıya vuruyorum. Bunun sesi bile sabırsız ve sinirli. Sanki sadece üç vuruş Ash'e ruh halimin bir önizlemesini veriyor. Spoiler uyarısı: İyi değil.

Birkaç saniye sonra yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıyı açıyor. Bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum, daha önce giydiği seksi elbiseyi artık giymediği için hayal kırıklığına uğruyorum. Yeni kıyafetini takdir ettiğimde kızgınlığım azalıyor. Kesik kot şort ve omzu açık, ince, leylak rengi bir gömlek, altında siyah bir sutyen görünüyor. Yalınayak, sevimli ayak parmakları turuncu-kırmızıya boyanmış.

"Hey," diye selamlıyor. "İçeri gelsene. Yemek neredeyse hazır."

Topuklarının üzerinde dönerek şortundan sarkan dar, yuvarlak poposunu mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Niyeti ucuz bir şortla beni çıldırtmak mıydı yoksa tamamen masum muydu emin değilim. İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Bu kız, kendini aşan bir oyun oynuyor.

ve bunu yaparken de kıcımlı kırbaçlıyor. Beni bu kadar kızdırmasaydı gurur duyardım.

Dairenin kapısını arkamdan kapatıp kilitliyorum. Pembe bir ışık öfkeyle çığlık atarak beni bombalıyor. Karides omzuma konuyor ve kulağıma bir sürü cadaloz kuş saçmalığı cıvıldıyor.

"Bu onun hatası," diye açıklıyorum, uzanıp minik başını okşayarak. "Merak etme, onu daha önce cezalandırdım."

Kanatlarını birkaç kez çırttıktan sonra sakinleşiyor ve kulağımın arkasını gagalamaya başlıyor, sanki o yanımda yokken bir gecede pireler tarafından istila edilmişim gibi. Ash mutfakta duruyor, tavada bir şeyler karıştırıyor. Alışılmadık bir görüntüsü olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güzel kokuyor.

"Sloppy joes," diyor. "Canım onları çekiyordu."

Hamburger ekmeğini fark ettiğimde dudağım kıvrıldı. Eminim o ekmeğin üzerindeki pisliği yememi beklemiyordur. İki tabak tabaklamaya başladığında, evet, o cahil boku ağzıma atmak zorunda kalacağımı anlıyorum. Eğer bu kadar güzel kokmasaydı, muhtemelen tek kelime etmeden gider ve ceza olarak kuşunu da yanımda götürürdüm.

"Bira buzdolabında." Ona doğru işaret ediyor. "Sevdiğin türden aldım."

Çok yerli.

Benim evimde olduğundan daha fazla. Nedense bu beni rahatsız ediyor.

Fahişelerin evinde nasıl oluyor da şehrin en iyi evlerinden birinde olduğundan daha rahat olabiliyor? Shrimp'in uçacak bir yeri bile yok.

Boktan bir yer ve Ash neredeyse neşeyle şarkı söylüyor. O en güzel hayatını yaşarken ben bütün günümü stres içinde geçirdim.

Karides yaratıksız olduğuma karar verdi ve kafesine doğru kanat çırttı. Buzdolabından birkaç bira çıkardım ve kapaklarını açtıktan sonra barın üzerine koydum. Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen nasıl bira alabildiğini merak ediyorum ama daha önce giydiği elbiseyle, sadece güzel gülümsemesiyle istediği her şeyi alabileceğini düşündüm. Ash bir tabureye tırmanmadan önce yemeğimizi bıraktı.

"Otur," diyor, ela gözleri benimkileri arıyor. "Lütfen."

İçimi çekiyorum ve onun yanındaki koltuğa çöküyorum. "Bu kesinlikle hayatımda gördüğüm en iğrenç yemek."

"Diva olma, Win. İyi bir çocuk gibi yemeğini ye."

Parlak gülümsemesi beni bir ısırık alacak kadar etkiliyor.
Kabul ediyorum, güzel. Ama bir kutudan geldiğini görürsem yemin ederim.

"Tarifini bilmek ister misin?" diye alay ediyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi dudaklarında şeytani bir sırıtış.

"Hayır," diye homurdandım. "Konuşmak istedin, konuş o zaman. Bütün gece vaktim yok."

Neşesi kayboluyor ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle birasını yudumluyor. "Bugün annenle nasıl geçti?"

Konuşmayı beklediğim şey bu değildi. "Seks skandalınızı ortadan kaldırmak için annenizin yardımını kabul etmek zorunda kaldığınızda beklenebileceği kadar iyi."

"Şimdi benden nefret mi ediyor?"

"Zaten senden hiç hoşlanmamıştı."

Bir an için bunu düşünür. "Hmm."

"Bunu yapmaya iznin yok. Bu benim olayım."

"Artık benim olayım. Bunu yaptığımda alnındaki damarın nabzının atmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Yarım yamalak hamburger saçmalığımı cilalamak için onu görmezden geliyorum. Kalkıp kendime bir porsiyon daha hazırlarken her hareketimi izliyor, çöp kutusunun üstünde duran Manwich kutusunu görmemiş gibi yapıyor. Tekrar oturduğumda vücudunu bana doğru çeviriyor ve yemeğini bırakıp beni yakından inceliyor.

"Win, üzgün olduğumu söyledim."

"Neden? Ben senin erkek arkadaşın değilim. Ne için özür diliyorsun?"

Gözlerinde öfke parlıyor. "Aramızdaki ilişkiyi bozduğum için özür dilerim. Ama büyü artık ve surat asmayı bırak."

"Surat asmak." Küçümseyici bir kahkaha attım. "Arkamdan Morelli'yle entrikalar çeviriyorsun Ash. Buna surat asmak değil, sinirlenmek denir."

"Ve acıtıyor." Sulu alt dudağını ısırıyor ve benim de ısırarak istememe neden oluyor. "Seni incittim."

Hay

ır.

Yala

ncı.

"Constantine'ler incinmez. Biz incitiriz." "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Sen peri masallarına inanıyorsun, Cinderelliott, bu yüzden senin fikrin önemsiz." "Seni incittim ve bunun için üzgünüm. Ama sana ihanet etmedim. Evet, sakladım

Çünkü Leo her fırsatta beni korkutuyor ve tehdit ediyordu ama ben sizi satmadım."

"Umurumda değil dedim."

"Önemsiyorsun," diye savunuyor. "Beni önemsiyorsun ve bu seni kızdırıyor."

"Burada işimiz bitti mi?" diye bağırdım. "Bunu tartışmayı bıraktım. Umurumda değil."

Sen benim lanet olası çalışanımsın. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bakışları sertleşir. "Kendini ikna etmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar. Bu arada, sattığın saçmalıkları yutmuyorum."

"Ben gidiyorum."

"Ve bana geri ödeme yapmayacak mısın?" Öne doğru eğilip kravatımla oynuyor. "Bu senin tarzın değil. Sen lanet olası Winston Constantine'sin. Her zaman sana borçlu olanı alırsın."

"Hmm."

"İşte benim adamım," diye mırıldanıyor ve kravatımı çekiştirerek beni kendine yaklaştırıyor. "Senin adamın değil."

"Yalancı."

Dudakları benimkilere değiyor, yumuşak ve tatlı. Bir an için neredeyse teslim oluyorum ve iki gün önce yaptığım gibi onun dudaklarını öpüyorum. Son saniyede kalın alt dudağını ısııyorum. Bana bakarken ela gözleri parlıyor.

"Pislik."

"Sanırım manşetler bana canavar diyordu. Yoksa bir yırtıcı mıydı? Seks düşkünü mü?"

"En azından bir yazının sana pislik dediğine eminim."

"Günlüğün sayılmaz."

Artık şık bir at kuyruğu değil, dağınık bir topuz olan saçlarından bir avuç tutuyorum. Avucumun içinde büktüğümde inliyor. Yavaşça başını geriye çekip kremi boynunu bana gösteriyorum.

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" diye mırıldanıyor, burnumu boynundan çenesine doğru ipeksi bir yolda gezdirirken vücudu titriyor. "Bizi düzeltmek istiyorum."

"Biz biz değiliz, bu yüzden hiç bozulmadık, bu yüzden düzeltilecek bir şey yok." Çene kemiğini ısırdım, nefesi kesildi.

"Leo'yu geri getirmenin bir yolunu bulursam, bu durumu daha iyi hale getirecek mi?"

Dudaklarındaki ismi içimde şiddetli bir hırıltı yaratıyor. "Sakın onunla konuşayım deme. Bir daha asla."

Gülüyor, seksi ve biraz da çılgınca. "Bütün paramla senin

tetikçilerinden birini tutabilirim. Senin gibi zengin adamların muhtemelen elinin altında paralı katiller vardır. Haksız mıyım?"

"Dizlerinin üzerine çök. Ağzın bu noktada sadece tek bir işe yarıyor."

Saçlarını vahşice kavramama rağmen başını geri çekiyor. Acıdan sulanan gözleriyle bana pis bir sırtış fırlatıyor. "O şeyle beni sadece bir süreliğine susturabilirsin," diye şımarıyor. "Kırk saniye içinde, fikrinden bile nefret etmene rağmen bana nasıl aşık olacağını tartışmaya geri döneceğiz."

"Kırk saniye," diye alay ediyorum, onu zorla bar taburesinden kaldırıp dengesiz ayaklarının üzerine oturtuyorum.

"Tipik bir erkek gibi, bu kısma odaklanıyorsun."

Onu görmezden gelerek, en işlek ses tonumla, "Şartları söyle."

diyorum. "Sana sakso çekeceğim ve sen de gece burada kalacaksın."

"Lanet olsun,

hayır."

"Shrimp için."

Kahrolası kuş kafesinden aynı fikirdeymiş gibi cıvıldıyor.

"Eğer burada kalırsam, uyumana izin vermeyeceğim. Seni sikerim ve parasını ödediğim bir oyuncak gibi kullanırım. Her deliğini, Cinderelliott. Üçü de bana ait."

"Belki bir sonraki manşet Seksi Altın Avcısı Milyarderle Film Gecesi İçin Anal Takas Ediyor olabilir."

"Dediğim gibi, günlüğün gerçek haber sayılmaz, küçük kız."

Elleri deri kemerimin tokasına değiyor ve dudakları aralanıyor. Bir nefes çekiyorum çünkü bazen zihnimin düzgün çalışması için fazla güzel oluyor. Tıpkı dudaklarının sikimi sarmak için yalvardığı şu an gibi.

"Yeni kurallar," diyor. "Bunun bir işlem olmasını mı istiyorsun? Öyle olsun. Ama artık para ticareti yapmıyorum. Bu senin umurunda değil.

Dürüst olmak gerekirse, benim de umurumda değil." "Bu iyi olmalı,"

diyorum sabırsız bir ses tonuyla. "Devam et ki seni inkar edebilir."

Gözlerini deviriyor, kirpikleri bu hareket karşısında kırpışıyor. "Ben de senin meydan okumayı sevdiğini sanıyordum."

"Bir süredir senin iğrenç kığınla oynuyorum. Bunu bildiğimi söyleyebilirim."

"Güzel," diye mırıldanıyor kemerimin tokasını açarken. "Bana bir milyar dolar, bir tekne, bir araba ve bir üniversite fonu vererek her şeyi berbat ettin."

"Gerçek bir şımarık velet gibi konuştun."

Omuz silkiyor. "Beni bu hale getirmen benim suçum değil, Win."

"Devam et. Bütün gece bekleyemem."

"Benim istediklerimi de takas edeceğiz. Koca aletini kıcıma sokmak ve beni ısırırken bana kötü isimler takmak ister misin?"

Sikim titriyor. Lanet olası hain.

Ela gözleri bilmiş bir şekilde parıldıyor. "Güzel. Harika. Anlaştık. Ancak..." Dudaklarını hınzır bir sırıtışla büküyor. "Karşılığında istediğimi alırım."

"Çiçekli kelimeler."

"Hayır, Constantine. Oyunumu geliştirdim. Şimdi büyük bir oyun oynuyorum." "Sana vermek isteyeceğim ne istiyor olabilirsin ki?"

"Sadece seni."

Dişlerimi sıkıp sert bakışlarımı ona dikiyorum. "Detaylandır."

"Eğer bütün pis işleri sen yapmak istiyorsan, erkek arkadaş işlerini sonra ben yaparım."

Hikayenin sonu."

"Bu oyun çok sıkıcı. Belki de yeni bir oyuncak bulmalıyım."

"Başka hiçbir oyuncak seni benim kadar eğlendiremez," diye ukala bir ses tonuyla karşılık veriyor. "İtiraf et."

"Oyuncak olmakla övünmek. Hmm. Teklif edebileceğin tek şey bu mu?"

"İster al, ister alma, Win. Bu konuda taviz vermeyeceğim. Riskler çok yüksek."

Ben varım."

Bir süre yüzünü inceliyorum, tüm riskleri hızlıca tartıyorum. Böylesine zeki, şımarık ve ateşli bir kadınla böylesine tehlikeli bir oyun oynamak aptallık. Beni yok etme potansiyeline sahip.

Onu hıçkırığa hıçkırığa ağlatıp yalvartmam gerekecek, böylece başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşecek. Ağlarken yanaklarına siyah rimel bulaşmış, dudakları aletimin üzerine gerilmiş halinin zihnimdeki görüntüsü anlaşmayı mühürleyen şey.

"Tamam, Cinderelliott, oyunumuzda seviye atladık. Ne istediğini bildiğini sanmıyorum." Narin çenesini kavrayıp sıkmak için saçlarını bırakıyorum. "Ben bir Constantine'im. Her zaman kazanırım."

Gözleri meydan okumayla parıldıyor. "Daha önce benim gibi biriyle hiç oynamadın. Oyun başlasın, Win."

ONUNCU BÖLÜM

Kül

Mavi gözlerinde **şehvet** yüzüyor ama bir de kırılganlık var. Görebileceğimi bilse öleceği bir şey. Haklıydım. Onu incittim çünkü beni önemsiyor. Bizim bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığımız hakkında istediği kadar konuşabilir, ama ben daha iyisini biliyorum. İlişkimizdeki yaşlı kişi ben olmayabilirim ama duygusal olarak kapalı değilim. Kendini korumaya çalışmakla meşgul olduğu için gözünün önündekini göremiyor.

Biz.

Biz bir şeyiz.

İzin verirse büyük bir şey olacağız.

Benim açımdan çok ikna edici olacak ama o buna değer. Buz gibi soğuk pislik dış görünüşünün altında, hayatımı birlikte geçirebileceğim bir adam var. Onlarca yıllık ateşli şakalaşmalarımız. Gelmiş geçmiş en inanılmaz seks. İkimiz de birbirimize bilmedikleri bir dünyanın kapılarını açıyoruz. Win her fırsatta düşman edinmeye alışkın, ama ben ona birinin senin kanından olmamasının arkasını kollamayacağı anlamına gelmediğini göstermek istiyorum. Leo konusunda ne kadar kızgın olursa olsun, bunu onu ve adını korumak için yaptığım gerçeğini değiştirmez.

O sözlere inanan bir adam değil, bu yüzden bunu hareketlerimle kanıtlamam gerekecek. Şu anda arzuladığı hareket dudaklarımın sikinin etrafında olması.

"Ayağa kalk," diye mırıldanıyorum, pantolonunun üzerinden sikini avuçluyorum. Dokunduğumda sarsılıyor ve alaycı bir şekilde sırtıyorum, bu da bana kaşlarımı çattırıyor.

Beni dizlerime kadar itiyor ama bana itaat ederek tabureden kayıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakarak pantolonunun üst düğmesini açıyorum ve ardından fermuarını yavaşça aşağı çekiyorum. Shrimp sessizleşti, bu yüzden duyulabilen tek şey fermuarını açarken çıkardığım yumuşak tıkırtı.

Benimle kalmasını sağlamak için onu tamamen soyamak istiyorum ama şu anda kontrol manyağı modunda olduğunu biliyorum. Bunun pis olmasını isteyecektir. Benim yıpranmamı, gözümün yaşarmasını ve dikiş yerlerinden ayrılmamı isteyecektir. Pantolonunu ve boxer'ını, taşaklarını değil ama aletini serbest bırakabileceğim kadar aşağı çekiyorum ve sonra elimi sıcak kalınlığının etrafında kıvrıyorum. Üst kısmında bir damla menisi parlıyor. Açgözlülükle, ona memnun bir gülümseme göstermeden önce yalıyorum.

Yüz hatları sanki ona sakso çekmem bugün uğraşmak zorunda olduğu en sıkıcı işmiş gibi ifadesiz ama mavi gözlerindeki keskin pırıltı her şeyi anlatıyor. Boynundaki damarın hafifçe kıpırdaması da öyle. Beni o kadar çok arzuluyor ki kendini zor kontrol ediyor.

Gözlerimi tekrar ona dikmeden önce ucunun etrafında bir daire çizerek yalıyorum. "Hangi filmi izleyeceğimizi konuşalım mı?"

İçinden bir homurtu yükseliyor ve umduğum gibi kontrolünü kaybediyor. Saçlarımı sahiplenici bir şekilde kavrayarak sikini ağzıma sokuyor, boğazımda dirençle karşılaştığında rahatlamıyor. Ağzımı tıkamak için mücadele ediyorum ama savaşı kaybediyorum. Gözlerimden sıcak yaşlar fişkırıyor ama onları geri kırpıyorum. Düşmelerine izin veriyorum. Win onun pis küçük oyuncağı olmamı seviyor. Üstümden bir zevk iniltisi duyuluyor, bu da öğürmeye ve nefes alamamaya ediyor. Sarsılarak geri çekiliyor ve nefes almak istercesine ağzımdan tamamen çıkıyor.

"Neredeyse kırk saniye," diye takılıyorum.

Dudakları ilerlemiş gibi hissettiren eğlenceli bir sırtısla kıvrılıyor. Bir başparmağı kafa derimi öyle şefkatle okşuyor ki neredeyse ona doğru eğiliyorum ve sonra hırçın Winston Constantine geri dönüyor, zonklayan aletini bir kez daha dudaklarımın arasına itiyor. Kalçalarını ileri doğru itiyor, hava bulmak için çırpınırken boğazımın daralmasından hiç de rahatsız olmuyor. Daha fazla gözyaşı akıyor. Bu oral seks her zamankinden farklı. Kendine has Winny tarzıyla sinirli ve cezalandırıcı ama aynı zamanda bir sınav. Sanırım diğer tarafa geçmeyi başarabilirsem bana tekrar ısınacak.

Bu kırk saniyeden çok daha uzun sürüyor. Aslında, çenem ağrıyor ve onun yerine yüzümde bitirmesini diliyorum.

"Seni sıkıyor muyum, Cinderelliott?" Cevap vermeme izin vermiyor, sadece saçlarımı sıkıca kavırıyor ve sanki son kez boşalacakmış gibi ağzımı beceriyor.

S a l y a l a r ı çenemden aşağı akıyor ve kalçalarımdaya kaygan bir su birikintisi bıraktığını hissedebiliyorum. Dudaklarım uyuşmuş durumda ve boğazım ağrıyor.

sürekli itiyor. Tam nefes almak için kendimi bırakmak zorunda kalacağımı düşündüğüm anda siki şişiyor ve titremeye başlıyor. Dudaklarından ismim dökülüyor ve yemin ederim bir dua gibi geliyor. Bu sesi hafızamda saklıyorum. Sadece benim için bir şey. Onu asla kızdırmayacağım bir şey çünkü çok tatlı ve beklenmedik. Bunu söylediğinin farkında olduğundan bile emin değilim.

"En azından sikimi o güzel gırtlığına alma konusunda hâlâ iyisin," diye ısırtıyor, ama sözleri daha önceki zehirden yoksun. Çekiliyor, dudaklarımı sızan menisinin kalıntılarıyla boyuyor.

Aletin ucunu öpüyorum, gözlerim onun yoğun maviliklerine kilitleniyor. "Bu eğlenceliydi. Tatlıya hazır mısın?"

Burun delikleri parlıyor. "Tatlı mı?"

"Sakin ol," diye takılıyorum onu boxer'ına ve pantolonuna geri sokarken. "Ben değil. Dondurma. En sevdiğinden aldım."

"Benim favorim yok."

"Henüz değil." Ayağa kalkıyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Öpeceksin."

* * *

Sert milyarderin Cherry Garcia'ya karşı bir ilgisi olduğu ortaya çıktı. Huysuz adamımla aramı düzeltmeyi Ben & Jerry'ye bıraktım. Denememiz için birkaç farklı dört onsluk mini bardak almıştım. Cherry Garcia'nın tadına baktıktan sonra diğerlerini denemeyi bıraktı ve ne zaman bir ısırık çalmaya çalışsam bana doğru eğildi.

O benim erkek arkadaşım ve henüz bunun farkında değil.

"Bu gülümsemeyi sevmiyorum," diye mırıldanıyor, kabının kalanını bitirirken. "Çok sinsi bir gülümseme."

Daha masum bir gülümseme takınıyorum.

"Sadece mutluyum, hepsi bu." "Mutlu"

kelimesine sinirleniyor. "Bundan

hoşlanmıyorum."

"Çok kötü." Küçük fincanımdaki Çikolatalı Şekerlemeli Brownie'yi bıraktım. "Alış buna." Elimi onun elinin içine koymak için uzandım. "Senin de mutlu olman sorun değil."

Cebinden telefonu alıyor ve yüz hatlarını rahatlama kaplıyor. Akşam yemeğimizi ve tatlı dağınıklığını toparlarken telefona cevap vermesi için ona biraz zaman tanıyorum. Ulrich adında birini selamlıyor ve konuşmanın geri kalanı bir grup olumlu homurtudan ibaret. Yemekleri kaldırdığımda

ve son tabağı yıkadıktan sonra görüşmesini sonlandırdı. Shrimp'in kafesinin önünde eğilip küçük kuşumuzun başını okşayışına gizlice göz atıyorum.

Shrimp onu evlat edindi, yani artık *bizim* kuşumuz.

Gülümsememi bastırıyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Hangi filmi izlemek istersin?"

"Olamaz," diye mırıldanıyor, "Kupon defterini evde unutmuşum. Sanırım onun yerine haberleri izlememiz gerekecek."

Göğsüne vuruyorum. "Duvara bakmayı tercih ederim." *Ya da sana.*

O da benzer bir şey hissediyor olmalı çünkü bakışları ağır ve araştırıcı, beni bir bıçak gibi kesiyor. Paylaşmak istemediğim yanlarımı görüyor. Ama buna ihtiyacı varsa, ona vereceğim. Win'in kontrolde hissetmeye ihtiyacı var.

"Kıyafetlerini çıkar," diye homurdanıyor, gözleri çıplak omzumda geziniyor. "Yatırımımı görmem gerek."

Kalbinin etrafına duvar örme çabasını görmezden gelerek gömleğimi çıkarıyorum. Dili dışarı fırlıyor ve göğüslerimin sütyenimden neredeyse nasıl taşıdığına bakarken alt dudağında lezzetli bir iz bırakıyor.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"İşe yarar," diye gürlüyor, sesi ilgisizmiş gibi çıkıyor ama aynı zamanda başarısız.

Şortumun düğmelerini açıyorum ve kalçalarımın altına indiriyorum. Bir adım daha yaklaşıyor, burun delikleri açılıyor. Kot pantolon ayak bileklerimden yere düşüyor. İçimden çıkıyorum ve ona bakıyorum.

"Bu kırmızı tanga şimdiye kadar giydiğin en seksi şey olmalı."

İtirafı kalbimin göğsümde iki kez çarpmasına neden oluyor. Kravatını çözmek için uzanıyorum. Kravatı boynundan çıkarırken gözlerini kısıyor, çenesini sıkıyor. Alaycı bir tavırla gömleğinin ve yeleğinin her bir düğmesini tek tek ilikliyorum. Tatlıdan önce takım elbise ceketinden çoktan kurtulmuştu, bu yüzden tek yapmam gereken yeleği ve gömleği çıkarmasını sağlamak. Yeleği çıkardıktan sonra, avuçlarımın atletinin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, pantolonundan sıyrıyorum, böylece parmaklarımı sert, çıplak tenine kaydırabiliyorum. Winston'la ilgili her şey o kadar mükemmel ki.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum, kıkımdaki sahiplenici kavrama karşısında titriyorum.

Beni görmezden geliyor, kesinlikle duygularıma karşılık vermiyor, kıkımını inleyeceğim kadar sert sıklımayı seçiyor. Eğilip kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve çekiştiriyor. Kulağımı gıcıklayan sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir heyecan ürpertisi gönderiyor. Gömleğini

omuzlarından itiyorum ve o da

güreşecek kadar uzun süre beni bıraktı. Bir kez gittiğinde, açgözlülükle tekrar karın kaslarıyla oynuyorum, parmaklarımı keskin oluklar boyunca gezdiriyorum.

"Yaşlı bir adama göre, gördüğüm en güzel karın kaslarına sahipsin."

Kalçalarımın tutup beni kendisinden uzaklaştırıyor ve yatağa itiyor. Dirseklerimin üzerine düştüm, kığım havadaydı. Yırtıcı bir hayvan gibi bir saniye bile kaybetmeden üzerime atlıyor. Vücudunun sıcaklığı beni arkadan sarıyor. Kıyafetlerinin arasından kığıma doğru bastırdığı sikiyle ödüllendiriliyorum. İri, becerikli eli kığımın çatlağında geziniyor, tangamın kumaşına takılıyor ve onu kenara çekiyor.

"Şehirdeki her erkeğin bu gece senin iniltilerinle otuz bir çektiğini bilmek seni ıslatıyor mu?"

Bu görüntü karşısında inledim. "Ew, Win."

Parmağı kaygan açıklığımda geziniyor ve amıma zar zor bastırıyor. "Şok edici. Bunu düşünmek bile seni ıslatıyor." İçimde daha derine itiyor. "Senin bir ilgi orospusu olduğunu hep biliyordum."

"*Senin* ilgi orospun," diye küstahça karşılık veriyorum, parmağı boyunca ileri geri kayıyorum.

Beni açarken bir başka parmağı da ilkine katılıyor ve içimde yıldızlar görmeme neden olan yerler buluyor. Beni parmaklarken adımlarını asla kaybetmeden kıyafetlerinin geri kalanını çıkardığını belli belirsiz fark ediyorum. G noktama sürtünüyor, yerini ezberlemiş gibi buluyor ve beni kolayca dünyayı sarsan bir orgazma ulaştırıyor. Bildiğim tek isimmiş gibi onun adını sayıklıyorum. Zevk içimde dalgalanmaya devam ederken bacaklarım titriyor. Parmakları vücudumdan ayrılıp kık yanağımdaki uyarılmayı bulaştırmadan önce zar zor aşağı indim. Bir kez daha tangamı kenara çekiyor, bu sefer siki içime giriyor.

Bu adam büyük.

Çok büyük ve sikişme şeklinden emin.

Yönetim kurulu odasında olduğu gibi yatak odasında da kibirli. Ve ben buna bayılıyorum.

Onu seviyorum.

Dün ona söylemek istedim ama bana izin vermedi. Daha ağzımdan çıkmadan beni durdurdu. Bugün her ne kadar ağzımdan kaçırmak istesem de, kelimeleri ısırarak başka bir güne saklıyorum. Onları almaya hazır olacağı güne.

Eli kıcıma çarpıyor, beni kafamdan fiziksel eyleme çekiyor. Winston Constantine beni tüketiyor. Güçlü bedeni, çekici ve erkeksi kokusu, acımasız mutluluk homurtuları. Her şeyimi ona veriyorum, içinde yanan öfkeyi sikip atmasına izin veriyorum. Sonsuza kadar kızgın kalamaz. Böyle yararsız bir duyguyla dikkati dağıtılamayacak kadar iyi bir birlikteliğimiz var. Bana güvenmeye ne kadar çabuk dönerse o kadar iyi.

Parmakları kalçalarımı ısıyor, etimi morartıyor ve o bana öyle sert vuruyor ki, tenimizin tokatları etrafımızda sekiyor. Battaniyeleri yumrukluyorum, onun doluluğundan bunalıyorum. Aleti beni lezzetli bir şekilde okşuyor, daha birkaç dakika önce kendinden geçene kadar okşadığı, hâlâ şiş ve hassas olan G noktama alay ediyor.

Kontrolümü kaybediyorum, karışık ve çılgınca bir şeyler haykırırken dünya etrafımda dönüyor. Bu onu harekete geçiriyor çünkü birkaç hamle daha yapıyor ve içime boşalıyor, beni inanılmaz bir şekilde daha fazla boşalmayla dolduruyor. Çok geçmeden aniden çekiliyor ve beni acı verici bir şekilde boş bırakıyor.

Bedenim yatağa yığılıyor, göğsüm kabarıyor. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Neden birdenbire duygularıma yenik düştüğümü bilmiyorum ama gözyaşlarımın akmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Dairenin içinde hareket ettiğini duyabiliyorum, ki sadece gitmek için giyindiğini varsayabilirim. "Dağınık kız," diye mırıldanıyor, sıcak bir bezi önce kalçalarımın, sonra da bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Önce hayatını mahvettin, şimdi de yatağını kirletirsin."

Gözyaşları bu sefer gizlice akıyor.

Sözleri benimle dalga geçmek için ama en az dokunuşu kadar hassas hissettiriyor. İyi olmak zorundayız. Olmak zorundayız.

Çünkü eğer diğer tarafa geçemezsek... Ben hayatta kalamayacağım.

Winston Constantine'e sahip biri nasıl olur da hayata eskisi gibi geri dönebilir?

Cevap, yapamazsın.

O beni değiştirdi ve bir daha asla onu tanımadan önceki kişi olmak istemiyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Winston

AĞLIYOR.

Onu ağlatması gereken onca şey varken, neden üzgün olduğu konusunda kafam karıştı. İstedğini aldı. Beni aldı.

Üzerimizi temizledikten sonra onun telefon şarj aletini çalışıyorum ve telefonumu takıyorum. Yatağa kaymadan önce sehpanın üzerine koydum. Kollarından tutarak onu kendime doğru çektim. Üzerimizi örtmek için battaniyeyi çekiştiriyor ve gözyaşları içindeki yüzünü göğsüme gömüyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Parmaklarımı dalgınca topuzundan kurtulmuş bir tutam saçının etrafında döndürüyorum.

Böyle anlarda neredeyse kim olduğumu unutuyorum.

Sessiz olduğunda ve ikimiz de doyduğumuzda, zihnimi kapatabilir ve sadece... hissedebilirim. Yumuşak nefeslerinin göğüs kaslarımı gıdıklaması, göğüs uçlarımı sıkması hoşuma gidiyor. Havada seks kokusu var, tatlı ve terli. Sanki beni sonsuza kadar tutabilecek güce sahipmiş gibi bacağının benimkinin üzerine kancalanması.

Parmak uçlarımı ipeksi teninde gezdirerek kıcının çatlağına kadar gitmelerine izin veriyorum. Titriyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Ulrich'in daha önceki aramasını düşündüğümde gülümsemem azalıyor. Manda hakkında bilgisi vardı. Ondan Manda hakkında bulabildiği her şeyi bulmasını istemiştim. Verilmeye devam eden bir hediye. Manda'nın üçüzlere hamileyken çekilmiş bir fotoğrafını bulduğunu söyledi, içinde Meredith'in de olduğu bir fotoğraf. Bunu ve bulduğu diğer şeyleri görmek için sabah onunla buluşmam gerekiyor.

Manda Mannford ve Meredith ile olan ilişkisi aklımdaki son şey olmalı. Morelliler ve lanet olası medya şu anda en büyük endişelerim. Ama içimde görmezden gelemeyeceğim bir his var. Ayrıca, Manda bir sorun haline gelirse,

onun korkunç çocuklarıyla ilgili olarak, ona karşı yapabileceğim her şeyi yapmam gerekecek.

"Kazanmak mı?"

"Ne?"

"Bugün babamı gördüm." "Çok güzel."

Ukalaca cevabım karşısında gülümsemesini göğsümde hissedebiliyorum. "Annemin onun için mirasından vazgeçtiğini söyledi."

"Büyük fikirlere kapılma, Cinderelliott. Zengin olmak hoşuma gidiyor. Kukun o kadar da bağımlılık yapmıyor."

"Ama biraz bağımlılık yaptığını kabul ediyorsun, değil mi?" "Her zaman balık tutuyorum."

Gülüyor ki bunu gözyaşlarına tercih ederim. "Babamı seviyorum ama o benden vazgeçti. *Onu* seçti."

Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Onun kötü üvey annesi.

"Ona ültimatoma mu verdin?"

"Ona her şeyi anlattım..." Duraklıyor. "Üçüzlere yaptıklarını değil ama diğer her şeyi. Nasıl tanıştığımızı. İlişkimiz. Leo'nun olaya dahil olması. Annen ve kardeşlerin. Ve ona, o gün polisi aramamış olsaydın Scout'un bana tecavüz edeceğini ve kardeşlerinin de bunu izleyeceğini söyledim."

Sesindeki çatlak dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Ve?"

"Beni korumana izin vermem gerektiğini söyledi."

"Daha da iyisi, benim param seni korusun."

"Bunu söyleyen, hayatının aşkı için paradan vazgeçen aynı adam. Şimdi, bunca yıl sonra, bana parayı seçmemi söylüyor. Böylece kendimi koruyabilirim."

Sinir, tenime batan çimdikler gibi içime işliyor. "Baban, burnu Manda'nın kıkına o kadar girmiş ki etrafındaki dünyayı göremeyen omurgasız bir piç olduğunu defalarca kanıtladı."

"Mesele şu ki, aptal para umurumda değil. Annem gibi olmalıyım çünkü beş parasız olsan bile seni yine de isterdim. Biz birbirimize uyuyoruz, Win. Harika bir eşleşme. Fakir olsan bile beni korurdun çünkü sen busun. Beni önemsiyorsun."

Paranın, hem de bol miktarda paranın parmaklarımla ucunda olmadığı bir senaryoyu hayal etmek bile istemiyorum.

"Git uyu," diye homurdandım. "Kalpten kalbe konuşacak havada değilim."

Bana itaat ediyor ve sessizleşiyor. Beş dakika boyunca. Sonra neredeyse sinirli bir şekilde başparmağını meme ucumda gezdiriyor. Bu rahatsız edici, bu yüzden elini kendi elime alıyorum ama bırakmıyorum.

"Nate neden sana bu kadar takıntılı?"

Bu soru o kadar alakasız bir yerden geldi ki, çok şaşırdım. Bununla ne demek istediğini anlamaya çalışırken kafam karışıyor.

"Anlamıyorum."

"Mesela ben," diyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Benden nefret ediyor." "Çünkü senin servet avcısı bir fahişe olduğunu düşünüyor.

Ama onu suçlayabilir misin?

O mu? Haberleri gördünüz mü?"

Hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyor. Bunu ona itiraf etmeyeceğim, çünkü kafasının içinde her zaman neler olup bittiğinden ve bunu kiminle paylaştığından emin değilim, ama Nate'le ilgili bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Beni ondan ayırmak için gösterdiği çaresizlik endişe verici. Bu yüzden bununla ilgileneneceğim. Bu onu ilgilendirmez ve ben kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Neden bunu da günlüğüne eklemiyorsun, küçük kız?"

"Ciddiyim." Oturuyor, saçları dağınık ve vahşi. Ne kadar da güzel. "O şüpheli biri."

"Hepsi bu mu? Şunu açıklığa kavuşturalım, *sen* de üçkağıtçıydın. Bir Morelli'yle takılırken yakalandın. Eğer suçları karşılaştırıyorsak, seninki çok çok daha kötü, çünkü o piçlerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sanırım bir şeylerin peşinde," diye devam ediyor, yılmadan. "Anahtarınızı ondan geri aldınız mı yoksa bu bir yalan mıydı? Peki ya onun 'bebeği' olan kadın? Biriyle çıktığını biliyor muydun?"

İlginç. Ama yine de onun sorunu değil. Ben hallederim. Ben her zaman yaparım. Benim yöntemimle. Doğru yolla. Ash, Morelli olayında olduğu gibi yöntemlerinin berbat olduğunu kanıtladı.

"Nate'in aşk hayatı umurumda değil," diye yalan söylüyorum. Eğer benden sır saklıyorsa, umurumda. Ve onları ortaya çıkaracağım.

"Gerçekten mi? Çünkü seninkini gerçekten önemsiyor."

"Tekrar söylüyorum, önemli değil. Nate hep böyleydi. Hazırlık okulundan beri."

"Evet," diye tükürüyor, yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi belirliyor. "Senin *bütün* artıklarını aldığını söyledi." Titriyor, gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

Bu hareket kanımı donduruyor.

"En azından oyunumuz bittiğinde inebileceğin bir çift kolun var."

Şok olmuş bir nefesle emerken dudaklarını aralıyor. "Götlük yapma."

"Sana söylemiştim. O gemi uzun zaman önce kalktı. Git uyu."

"Ona asla isteyerek dokunmam." Bu düşünce karşısında irkildi. "O benim üvey kardeşlerimden daha iyi değil."

Uzun bir süre bakışlarını üzerimde tuttum ve sonra dışarı çıktım. "Bütün geceyi benimle en iyi arkadaşımın arasını açmaya çalışarak geçireceksen, bu çabalarını başka biri için harcayabilirsin. Eminim Shrimp tüm komplo teorilerini duymak isteyecektir."

"Kazan..."

"Yarın erken bir toplantım var."

"Anlaşmanı bozacak mısın? Ne zamandan beri, Constantine?" Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu senin tarzın değil."

"Zavallı, yalancı hizmetçileri becermek de öyle değil ama işte buradayız. Görünüşe göre kendimi asla yaparken görmeyeceğim bir sürü yeni aktivite yapıyorum." Kıyafetlerimi çekiştirmeye başlamak için yataktan kayıyorum.

"Bunu yapamazsın," diye tıslıyor, dizlerinin üzerinde doğruluyor, cehennem kadar sıcak, çıplak ve baştan çıkarıcı. "Gitme. Bu anlaşmamızı ihlal etmek olur."

"Dava et beni." Ona sııttım. "İkimiz de biliyoruz ki bende daha çok para var. Benden çok daha önce tükeneceksin, küçük kız."

"Bu seni yalancı yapar, Win." Bakışları sertleşiyor. "Bu bizi ödeşmiş yapar." Kıyafetlerimin geri kalanını giyip kapıya doğru ilerliyorum.

"Sana

Sabah yine Daniel. Sakın geç kalma."

"Winston!"

"Uyu Ash. Tanrı aşkına, sadece uyu ve gitmeme izin ver."

* * *

Görünüşe göre yalnız uyumak istememiştim. Dün gece Ash'i terk ettikten sonra hem sikim hem de zihnim beni cezalandırdı. Gecenin anıları bana işkence ediyordu ve bu da sadece sikimi sertleştirmeye yarıyordu. Mışıl mışıl uyudum ve şimdi her zamankinden daha huysuzum.

"Efendim," diyor Deborah kapımın eşiğinden, "saat sekiziniz geldi." "Onu içeri gönderin. Ve bana biraz daha kahve getir."

Koşarak uzaklaşıyor. Saniyeler sonra Ulrich içeri girer. Bir buçuk metre boyundaki Ulrich, gördüğü herkesin üzerinde yükselen bir Rus devidir. Yaşına göre uzun olduğu için, büyürken annesi onu erkekleri dolandırmak için kullanırdı. Annesinin tacizci erkek arkadaşı gibi davranırdı ve hedef yardımına geldiğinde onları soyup soğana çevirirdi. Zavallı Ulrich çok dayak yediği için burnu fena halde yamuktu ama bu onu biraz da korkusuz yapmıştı. Bir keresinde, ben doğmadan önce babamı dolandırmaya çalışmış ama babam parçaları bir araya getirmekte çoğu erkekten daha hızlıymış. Babam onlara bunu söylediğinde, Ulrich'in annesi kaçıp gitmiş ve oğlunu olayların sonuçlarıyla baş başa bırakmış. Babam ona bir iş teklif etti, ilk başta düşmanlardan bilgi alıyordu ve iş oradan sonra daha da büyüdü. Tek uyarı, onu kendi çıkarları için kullanan çıkarıcı annesine sürünerek geri dönmesine izin verilmemesiydi. Karşılığında babam Ulrich'le ilgilendi. Şimdi, bunca yıl sonra, ona ben bakıyorum.

Neyse ki, ağırlılığınca altın değerinde.

Ulrich bayat sigara dumanı kokan koltuğuna çöküyor, elindeki dosya klasörünü masaya *vurarak* yere düşürüyor ve kokusunu bana doğru gönderiyor. Kokunun kalıcı olacağını bilmek gözümü seğirtiyor. Hizmetçim bu kadar işe yaramaz olmasaydı, ona bu konuda bir şeyler yaptırırdım.

"Benim için neyiniz var?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

Söz verdiği gibi Ulrich dosya klasöründen bir fotoğraf çıkarıp bana uzattı. "Bu başlangıç için."

Yıllanmış fotoğrafı köşesinden tutup görebilmek için yaklaşıyorum. Meredith'in daha genç olduğu, tahmin etmem gerekirse onunla çıkmayı bıraktığım yaşlardaki görüntüsü karşısında kalbim pişmanlıkla çarpıyor. Altın sarısı saçları arkaya doğru kıvrılmış ve ona sağlıklı bir görünüm vermişti. Çok az şey biliyordum, hepsi rol yapıyormuş. Vincent Morelli'yi yatağına çekmekte hiç zorlanmamıştı. Bakışlarım resimdeki diğer kadına kaydı. Manda. O zamanlar daha yaşlıydı, belki on dokuz ya da yirmi yaşlarındaydı. Manda'nın hamile olduğu kesin olarak söylenemez, ama eliyle karnını okşayışından belli oluyor.

"Çok eskiye dayanıyorlar," diye açıklıyor Ulrich.

"O zamanlar arkadaş olduklarını bilmiyordum."

Deborah kahvemi bırakmak için aceleyle içeri giriyor ve bunu yaparken gözlerini kaçırıyor. O gittiğinde, Ulrich tekrar konuşuyor.

"Herkesin bildiği bir şey değildi," diyor ve bu kez her ikisinin de gece elbisesi giydiği bir başka fotoğraflarını göstererek. "Manda hamile kaldığında, sosyal çevrede adını zar zor duyuruyordu. Biraz parası vardı ama bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. Siz ayrıldıktan sonra Meredith kuzeydeki zengin kadınların inzivaya çekildiği bir yere gitmişti." Bir e-postanın kopyasını bana doğru itti. "İkisi de oradaydı. Ondan sonra ayrılmaz oldular."

Dosyayı karıştırıyorum. Bu adamın bu kadar becerikli olması beni şaşırtıyor. Yıllar içinde bazı numaralar öğrenmiş ve bazı bağlantılar kurmuş. Ayrıca, benim paramla çalışıp bir şeyler yapmak için neredeyse sınırsız bir miktarı var.

"Şuna bakın," diyor dosyaya vurarak, "geçen gün bulduğum başarısız ameliyatların yarısı bu inzivaya birlikte gittikleri kadınlara aitti."

Bu benim ilgimi çekti. "Tüm isimlerin bir listesi var mı?"

"Olduğunu biliyorsun."

Listeyi tarıyorum, birçoğunu tanıyorum. "Bu ameliyatların da bu kadın grubundan geldiği şüpheli görünüyor. Bir tür sinsi intikam mı?"

"Kadınlar kaltak olabiliyor. Özellikle de zengin olanlar. Manda'yı kızdıracak ne oldu kim bilir, ama bence onları berbat göğüs ameliyatlarıyla falan geri kazandı." Dosyadaki başka bir kâğıdı işaret ediyor. "Bir de bu var. İşe yarayabileceğini düşündüm."

Meredith'in sosyal takvimi. Ve "Paris'i konuşmak için öğle yemeği" etiketli bir randevusu var. İlginç.

Önceden umurumda değildi ama şimdi Manda'yla bu kadar içli dışlı olduğunu bildiğim için daha çok ilgileniyorum. Paris'ten bahsedince kafamda bir şeyler dönmeye başladı.

"Bu iyi," diye takdir ediyorum. "Manda'nın Baron Elliott'la nereden tanıştığının ayrıntılarını öğren. Bu birlikteliğin nasıl oluştuğuna dair tüm ayrıntıları öğrenmek istiyorum."

Bana göz kırıyor. "Merak etme dostum. Annen çoktan araştırmamı sağladı."

Ash'in hayatı sadece benimle birlikte olduğu için her zaman mercek altında olacaktı. Annemin eninde sonunda onu parçalamaya başlayacağını biliyordum.

biraz. Meredith'i davet ettiğim doğum günü balosundaki davranışları ve Manda ile tanıştırılması teklif edildiğinde şok olmuş gibi davranması göz önüne alındığında, annemin bu kemiğin kokusunu benden çok önce aldığını söyleyebilirim.

"Ne bulduğunuzu bana bildirin. Annemle notları karşılaştırmak yerine ihtiyacım olanı senden almayı tercih ederim."

"Tamamdır, patron." Başını bana doğru eğdi. "Eğer bir şey saklıyorlarsa, onu bulacağım. Ben bu işte iyiyim."

Buna güveniyorum.

Etrafta bilmediğim sırlarla sürünen yılanlar varken tüm lanet şehrin kralı olamam. Yılanlar her zaman saldırır. Sadece saldırdıklarında onları boğazlarından yakalamaya hazır olmalısın.

Sonra da kafalarını kesiyorsun.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kül

ÜÇ GÜN.

Winston üç gündür beni görmezden geliyor çünkü avukatlarıyla, ürkütücü uzun boylu bir adamla ve Nate'le toplantılar yapmakla meşgul. Nedense beni en çok sonuncusu rahatsız ediyor.

Ne de olsa Win'in beni terk etmesinin sebebi o.

Böyle bir şey yaptığı için hâlâ kızgıyım. Ne zamandan beri bir meydan okumadan geri adım atıyor?

Sen çok fazla biri olduğundan beri.

Kendime duyduğum şüpheyi bir saniyeliğine içimden geçirdikten sonra onu itiyorum. Nate'in hassas bir konu olduğu açıldı, bu da beni daha fazla kurcalamak istememe neden oluyordu. Ofisini tekrar karıştırmak istiyorum ama en son çekmecesine baktığımda bana attığı saf nefret dolu bakış beni iliklerime kadar dondurmıştı.

Eşyalarım dokunma.

Kendimi onunla birlikte ofisinde kilitli tutmaya hevesli değilim. Neyse ki, Win'in beni görmezden gelmesine rağmen, beni tekrar Perry'nin yanına koydu. En azından Perry benim arkadaşım, Tate ile öğle yemeğindeki hıyarlığını saymazsak. Perry ile geçirdiğim iş günü o kadar da korkunç değil.

"Win ne zaman dönecek?" Deborah'ya soruyorum, bunu yapmak zorunda kalmak beni öldürse de.

Kendini beğenmiş bir sırıtiş dudaklarını ısıyor. "Bay Lambruski ile birlikte dışarıda. İlgileniyor..." Parmaklarını bana doğru savururken dudakları kıvrılıyor. "Biliyor musun?"

Ortadan kalkmak bir yana her geçen gün daha da büyüyen bir skandal. Daha bu sabah, evimin önünde bir gazeteciyi görünce dehşete kapıldım.

daire. Daniel beni adamdan korumak için neredeyse elimden tutup arabaya bindirmek zorunda kaldı.

*Fahiş*e dairesi, doğru.

Yine de burayı bir fahiş e dairesi olarak düşünmek zor. Özellikle de dün öğle yemeği saatimi yeni bitkiler ve dekor almak için harcadığımdan beri. Yeni bir yatak örtüsü ve ona uygun bir halı bile aldım. Kendimi daha çok evimde gibi hissediyorum.

"Ona sonra beni görmeye gelmesini söyler misin?" O da mesajlarıma cevap vermediği için sesimi yükseltiyorum.

Bu cadaloz için daha fazla cephane.

"Oh," diyor sahte bir üzgün yüz ifadesiyle, "korkarım bunu yapamaz. Layla Reynard ile öğle yemeği randevusu var." Sesini alçaltıyor. "Aramızda kalsın ama bence üzerindeki baskıyı azaltmak için tam da ihtiyacı olan şey bu. Onun yaşında ve onunla aynı kalibrede. Bu gerçekten en iyisi. Umarım anlayışla karşılırsın."

Ona göz kırpıyorum, beni başından savma girişiminden hiç etkilenmiyorum. Winston destansı boyutlarda bir pislik olabilir, ama benimle gerçekten işi bittiğinde, bunu yüzüme söyleyecek cesarete sahip olacaktır. Hayır, bu şey tamamen başka bir şey. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

"Doğru," diye karşılık verdim, "sanırım bir sonraki en iyi şeyi almalıyım. Bilirsin, benim yaşıma yakın birini. Perry'yi buralarda gördün mü?" Ona, onunla da sapkın davranışlar sergileyeceğimi vaat eden sinsi bir sırıtış atıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Onun programından ben sorumlu değilim. Cora'ya danışabilirsiniz-"

"Perry!" Onu asansörden çıkarken gördüğümde lobiden sesleniyorum. "İşte buradasın!"

Cehennemden gelen öğle yemeğinden bu yana işleri yoluna koyduk, şimdi her zamanki haline döndü. Yakışıklı yüzünde bir sırıtışla bana doğru geliyor. Ofistekilerin dedikodusunu yapacağını bildiğim için ona sarılıyorum ve fısıldıyorum: "Beni gördüğüne sevinmiş gibi davran."

"İşte benim en sevdiğim kız," diyor Deborah'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ne var ne yok?"

"Sadece seni özledim. Gündemde ne var?"

Sarılmaktan vazgeçtim ve kolumu onun koluna doladım. Yönetici asistanlarının yanından geçiyoruz, onlara bakmadan. Ona, görmesi için sabırsızlandığım yeni yatak örtüm hakkında gevezelik ediyorum. Evine vardığımızda

İkimiz de artık kahkahalarımızı bastıramıyoruz. Ofisin kapısını kapatıyor ve yerine oturuyor. Ben de onun karşısındaki koltuğa çöküyorum.

"Bu çok dramatikti. Kardeşimin iyiliği için mi?"

"O burada değil." Kollarımı göğsümde kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Görünüşe göre *Layla* ile buluşacakmış." Perry'nin Tate'in adını söylediği gibi ben de onun adını söylüyorum.

"Layla kim?"

"Reynard. Deborah'a göre benden uzaklaşıyor ve dikkatleri bizim iğrenç seks skandalımızdan başka yöne çekmek için Layla'yı kullanıyor."

Bu yeni bilgiyi alırken beni inceliyor. "Win senden uzaklaşıyor. Sadece huysuz bir piç gibi davranıyor."

Perry'ye Win'in geldiği o geceden, anlaşmamızdan ve anlaşmanın gereğini yerine getirmeden çekip gitmesinden bahsetmedim. Hâlâ kardeşinin Leo'ya kızgın olduğunu düşünüyor. Bunu aştığımıza eminim. Bu noktada, Win'in bütün gün beni kızdırmanın yolları üzerine strateji geliştirdiğini düşünüyorum, böylece beni uzaklaştırması daha kolay olacak.

"Hadi onu araştıralım," diyorum ona, masanın onun tarafına gelmek için ayağa kalkarak. "Onunla ikinci bir öğle yemeği yiyecek kadar ilgisini çeken şeyin ne olduğunu görmek istiyorum."

Perry dizüstü bilgisayarını açar ve Facebook'u açar. Kızın adını yazıyor ve hemen profilini buluyor. Perry olduğu için ona arkadaşlık isteği gönderir ve o da hemen kabul ederek hayatına girmemize izin verir.

"Güzel yüzün ve soyadın bir işe yarıyor," diye takılıyorum ona. "Bakalım bu hanımefendi neye benziyor."

Ugh.

"Yalan söylemeyeceğim Ash, kız çok seksi." Ben alay edince Perry güldü. "Senin kadar ateşli değil tabii ki."

"Sen bir pisliksin. Odaklan." Elini dokunmatik yüzeyden uzaklaştırıyorum ve parmaklarımla aramayı kızın fotoğraflarına doğru yönlendiriyorum. "Evli. Ew."

Ancak kocasının vefat ettiğini öğrenmesi uzun sürmez. Layla Love adında bir yatları vardır ve çift yatın önünde gururla durmaktadır. O fotoğraftaki gülümsemesi son fotoğraflarda yok. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Güzel, zengin ve hüznü." İçimi çektim. "Onun ilgisini çekip benim ilgimi çekmemesi dışında hiçbir konuda ondan nefret edemem."

Perry güven verici bir ses tonuyla, "Kız onun tipi değil," dedi.

"Güven bana." "Hmph."

"Çok tatlı. Kadınlarını ateşle doldurmayı seviyor."

Ve onun gibi bir ucube.

"Biraz vanilya gibi görünüyor," diye katılıyorum. "Bahse girerim yat seksi onun olayıdır." "Yatta seks herkesin olayıdır."

"Sıkıcı zenginler için, evet. Benden çok büyük değilsin, Perry. Bana yat seksi yapmadığını söyle. İğrenç."

"Yatta oral seks sayılır mı?"

Ona dirsek atıyorum ve arama çubuğuna gidip Layla'dan Leo Morelli'ye değiştiriyorum. Bu sefer Perry elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Bilgisayarındaki uygulamayı kapatıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Ne?" Ellerimi kalçalarımın götürerek soruyorum. "Bu şekilde bilgi alamayız, salak herif."

"*Layla* hakkında bu şekilde bilgi edindik." "Onun adını böyle söyleme. Seni şirret biri gibi gösteriyor." "Senin *Tate* dediğin gibi ben de *Layla* diyorum."

"*Tate*." Yüzünü buruşturuyor. "Tamam, yani aynı şekilde ortaya çıkıyorlar." "Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi, bana bu konuda nasıl daha fazla bilgi toplayabileceğimizi söyle."

Leo."

Öfkeyle bir avucunu yüzünde gezdiriyor. "Nasıl oldu da yine bebek bakıcılığı görevi bana kaldı?"

"Siktir git."

"Ciddiyim. Morelli yüzünden başını yeterince belaya sokmadın mı?"

"Oturup parmaklarımı oynatmaktan nefret ediyorum... bir şeylerin olmasını bekliyorum."

"Sence *Winny* büyük bir oyun mu oynuyor?"

"Bunu neden görmezden gelebileceğine dair tek mantıklı sebep bu." Asansörde bakışlarını dekoltemden uzak tutmaya çalışan bir adamın kekelemesine neden olan kıyafetime bir el salladım.

"Kirli oynuyorsun. Tıpkı onun gibi. Bu yüzden bir gün onun bütün bebeklerini doğuracaksın."

Onun çocuğuna hamile olma düşüncesinin midemde yarattığı çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu çok tatlı bir fantezi. Çabucak onu bir kenara bırakıyorum ve şimdiki zamana odaklanıyorum.

"Bu binanın nesi var böyle?" Talep ediyorum. "Şimdiye kadar harekete geçer sanıyordum. Her şey çok durgun. Buna dayanamıyorum."

"Memelerini sakınleştir, kadın." Kendi kendine gülüyor ve sonra şöyle diyor: "Kardeşim hamlelerini yapmadan önce duyurmaz. Tüm domino taşlarını tam olarak dizmeyi ve sonra *gümlemeyi* tercih eder." Bir fiske hareketi yapıyor. "Hepsinin teker teker birbirinin üzerine devrilmesini izliyor."

"Win ve onun oyunları," diye homurdanıyorum.

"Onda sevdiğin şeylerden biri de bu."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "O liste küçük."

"Senin Pinokyo değil, Sindirella olduğunu sanıyordum." "Güzel. Onun dehası hoşuma gidiyor. Mutlu musun?"

"İnanılmaz derecede öyle." Cebinden telefonunu çıkardı ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. "şimdi, Leo hakkında bilmek istediğin şey nedir? Eğer plan yapacaksak, bunu doğru şekilde yapmalıyız."

"Yani..."

"Ulrich. Bir keresinde babamın yelkenlisini batırdığım için beni ispiyonlayanın o olduğuna eminim. Annemin her şeyi gören ürkütücü gözleri."

"Dev korkunç adam mı?" "İşte o."

"Görünüşe göre o da Win için bir şeyler görüyor."

"Sana söylemiştim," diyor Perry sırtarak.

"Leo'nun doğum günü balosunun olduğu gece neden benim evimde olduğunu bulmamız gerekiyor. Üçüzlerle bağlantısı nedir?"

"Psikopatlardan bahsetmişken, onlara ne oldu?"

Omuz silkiyorum ve babamın geçen günkü ziyaretimizden beri mesajlarıma geri dönmediği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Hatta ona dairemin adresini gönderdim ve onu akşam yemeğine davet ettim. Mesaj okundu ama cevap vermedi. Manda'yı seçti ve kendi başımın çaresine bakmama izin verdi. Üzerinde durmak istemediğim kadar acı veriyor. Yüzümdeki bir şey Perry Constantine'in acımın kokusunu almasını sağlamış olmalı çünkü bana onu hiç görmediğim kadar ciddi bir bakış fırlattı.

"Artık Constantine Takımı'ndasın," diye beni temin ediyor.

"Biz varız." "Hepiniz değil."

"Win kendine gelecektir. Güven bana."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winston

LAYLA REYNARD, benden çok annemin zevkine hitap eden lüks bir bistronun hostes standının yanında bekliyor. Genelde böyle bir yerde -kişler, kekler ve aromalı çaylar- ölü olarak yakalanmam. Ama bu benim fikrimdi, Layla'nın değil. Görünüşe göre Meredith gibi zengin sürtüklerin gittiği bir yer.

Çılgınlığının bir yöntemi var. Her zaman vardır.

"Layla," diye selamlıyorum, elimi uzatarak. "Öğle yemeğini tekrar kabul ettiğin için teşekkürler."

"New York'un en kötü şöhretli adamıyla öğle yemeği," diyor hoş bir gülümsemeye. "Nasıl reddedebilirim ki?"

Kıkırdıyorum ve dikkatimi Layla'ya çevirmeden önce hostese iki parmağımı kaldırıp soyadımı söylüyorum. "Avukatlarım şöhretimi daha kontrol edilebilir bir seviyede tutmak için çalışıyorlar."

"Onlar için biçilmiş kaftan oldukları kesin." Bana bir kez daha dostça gülümsüyor.

Hostes bizi önceden talep ettiğim bir masaya yönlendirdi. Tüm restoranı gören harika bir manzarası var. Layla için bir sandalye çektikten sonra onun karşısındaki koltuğuma oturuyorum. Telefonum çalıyor ve Ulrich'ten ya da annemden bir şey var mı diye kontrol etmek için çıkarıyorum.

Ash.

O ve Perry'nin bir selfiesi. İkisi de gizlice kameraya ters ters bakıyor. Ash'le ilgili her şeye ara verdiğimi hatırlamadan önce ona beş yüz dolar göndermeyi düşündüm.

"Bu gülümsemeyi sende daha önce hiç görmemiştim, Winston."

Kaşlarım yüzümdeki aptal sırtışı kovuyor. "Kardeşim." *Ve hemen yanındaki muhteşem kız.*

"Ahh, kardeşler. Benim de üç tane var. Hepsi de olabildiğince sinir bozucu."

Sunucu içki siparişimizi almak için geldiğinde konuşmamıza ara verdik. Neyse ki konuşmaya geri döndüğümüzde yeniden toparlanmışım ve Ash Elliott tarafından dikkatim dağıtılmamıştı.

"İşler nasıl gidiyor?"

"Zor," diye itiraf ediyor. "Herkes hayatıma devam etmemi istiyor. Ama..."

"Hayatınızın bu kadar önemli bir parçası olan birinden ayrılamazsınız. O boşluk çok büyük."

Bakışları yumuşuyor ve başını sallıyor. "Baban mı?"

Ona kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Beş yıl oldu. Hâlâ açık bir yara." "Hazırlık okulundan hatırladığımdan daha farklısın."

Onu hatırlayamadığımı bile kesinlikle söylemem. Onunla tekrar öğle yemeği yemek istememin bir nedeni de buydu. Tüm bu olanlarda onun amacının ne olduğunu merak ediyordum. Belli ki ilk öğle yemeği buluşmamız için kandırılmıştı, ama onun sadece bir dikkat dağıtıcı olduğunu ve başka bir şey olmadığını hissediyorum. Bu kadının art niyetleri yok. Sadece başkasının oyununda bir piyon.

"Ee," diyorum konuyu değiştirerek, "bugünlerde ne yapıyorsun?"

Martini'sinden bir yudum alıyor ve iç çekiyor. "Meşgul kalmak için elimden geleni yapıyorum. Yata geri dönmek istiyorum ama korkarım aynı olmayacak."

"Olmayacak," diyorum ona dürüstçe. Babam öldüğü için artık yapamayacağım pek çok şey var. "Ama başka şeyler bulacaksın."

"Belki," diyor, bakışlarında bir ilgi pırıltısı titreşiyor.

Üzgünüm, Layla, ama senin ilgi kırpıntın yeterli değil. Dikkatimi çekmek için küçük kardeşimle "siktir git" selfieleri gönderen bir kız varken olmaz. Ayrıca, bu o tür bir öğle yemeği değil. Bu tamamen farklı bir öğle yemeği.

"Meredith," diye sesleniyor Layla el sallayarak.

Bu yemeği yemek istememin bir diğer nedeni. Bir taşla iki kuş vurmak falan. Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve gözlerimi Meredith'in yanında Manda ile şaşkın şaşkın bana baktığı yere dikiyorum.

"Layla," diyor Meredith onlar yaklaşırken. "Seni burada görmek çok rastlantısal.

Hem de Winny ile."

Hala çok kışkancım.

Acaba Duncan, karısının benim gözüme girmek için sol memesini satacağını biliyor mu?

"Çok rastgele," diye katılıyorum, bunun hiç de rastgele olmadığını, aslında çok planlı olduğunu söyleyen bir tonda. "Saçın güzel görünüyor, Mer."

Mer.

Tahmin edilebileceği gibi Meredith saçlarını kabartarak bana baştan çıkarıcı bir gülümseme gönderiyor. Gözleri Layla'ya kayıyor, bir tehdit olup olmadığını anlamak için onun üzerinde geziniyor ve sonra uzanıp omzumu okşuyor. "Sen çok tatlısın. Dikkatli ol yoksa senin için Dunc'u boşarım." Hiç de şaka yapmadığını belli eden şakacı bir tavırla göz kırpmıyor.

Manda'nın dudakları Meredith'in yanından inceliyor. Üvey kızıyla çıktığımı düşündüğü için olduğundan şüpheliyim. Hayır, Manda en iyi arkadaşının Constantine hayranı olmasından hoşlanmıyor.

Constantine fangirl'ü mü?

Perry'nin etrafında çok fazla takılıyorum.

"Artık masamıza gitmeliyiz," diyor Manda, bana ve Layla'ya kibarca gülümseyerek. "Sizi tekrar görmek ne güzel Bay Constantine."

"Çocuklar nasıl?" Endişeliymiş gibi davranarak soruyorum. "Korkunç kazayı duydum." Ben de evdeki en iyi koltuktan izledim.

Manda sinirleniyor, yüz hatları utanç ve anne korumacılığı arasında gidip geliyor. "Eve döndüler, iyileşiyorlar. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Meredith'in kolunu tutuyor ama kadının gözü ödülde. Bana. Hiçbir yere gitmiyor.

"Scout'un hapiste olacağını düşünmüştüm," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Söylentilere göre kafayı bulmuş."

"Çocuklar kaza yüzünden travma geçirdiler. Bana tam olarak ne olduğunu anlatmalarını sağlamak dış çekmek gibi bir şey." Manda omurgasını dikleştiriyor. "Çocuk çocuktur. Biraz paranın düzeltemeyeceği bir şey değil. Constantine olmanın ne demek olduğunu bilirsin."

"Kuyumuz sonsuz," diye kabul ediyorum, "ama son davalarınız için üzgünüm."

"Davalar mı?" Layla kaşlarını çatarak soruyor.

Manda "Yanlış anlaşılma" diye homurdanırken ben "Görevi kötüye kullanma" diyorum.

"Ve hepsi de yıllardır tanıdığın insanlar," diyerek Manda'ya bilmiş bir bakış fırlatıyorum. "Ne tesadüf ama. İnsan bunun o kadınlar tarafından planlanıp planlanmadığını merak ediyor. Tüm paranı almak için bir komplo."

Manda'nın yüz hatları kararıyor ve burun delikleri açılıyor.

"Belki de tüm bunlardan uzaklaşıp bir tatile çıkmalısın," diye önerdim. "Paris yılın bu zamanı harikadır. Perry ve ben daha yeni gittik."

Meredith Manda'yı dürtüyor. "Neden bize içkilerimizi söylemiyorsun? Hemen geliyorum."

"Ash nasıl?" Manda, arkadaşının benimle tartışmaktan kaçınmak için onu hareket ettirmeye çalışmasına rağmen ayaklarını yere sağlam basarak soruyor. Görünüşe göre cazibesi çok büyük. "Babası onun davranışları yüzünden çok utandı. Konuşmuyorlar bile."

Onun iğnesi beni karnımdan vuruyor. Şu anda Ash için endişelenmemem gerekiyor ama içimde bir öfke dalgası kabarıyor. Babası bu konuda onunla konuşmuyorsa tam bir pislik. Manda'yı ona tercih ettiğinden bahsetmişti ama bunu kendi gözlerimle görmek daha da gerçekçi kılıyor. Ayrıca Ash'i arayıp onu kontrol etmek istememe neden oluyor.

Sonra görüşürüz.

Göğsüm sıkışıyor. O şımarık kızı özlemiyormuşum gibi davranıyorum ama kendime yalan söylemek giderek zorlaşıyor. Kendi saçmalıklarımı söylemeye başlıyorum.

"Ash inanılmaz derecede dirençli bir genç bayan. Meslektaşlarımla birlikte çalışıyor, şirkete gerçekten ayak uydurmaya çalışıyor. Sanki skandal onu hiç etkilememiş gibi. Gerçekten olağanüstü." Su bardağımı elime alıp ferahlatıcı bir yudum alıyorum. "Skandalları karşılaştıracak olursak, oğullarınızinkinin onları çok etkilediğini söyleyebilirim."

Manda'nın yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve sonra tek kelime etmeden fırlayıp gidiyor. Masum numarası yaparak omuzlarımı silkiyorum. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Zor bir dönemden geçiyor," diye beni temin ediyor Meredith. "Senin mizah anlayışını anlamıyor." Bir süre daha oyalanıyor, sanki aniden onu seçecek, kucağıma çekecek ve neredeyse yirmi yıllık geçmişi öpüp yok edecekmişim gibi alanımda kalıyor.

"Seni görmek güzeldi," diyerek onu başımdan savıyorum. "Görüşmek üzere."

Plastik gülümsemesi dalgalanıyor. "Tabii ki." Layla'ya, "Bunun gitmesine izin verme. Tam bir av."

Meredith uzaklaşana kadar Layla hiçbir şey söylemez. "Eski kız arkadaşını kışkırtmak için beni kullanmak gibi garip bir girişim miydi bu?"

Bunun üzerine içten ve yüksek sesle güldüm. "Şu anda tek kıskanç kız Manda'nın üvey kızı."

"Haberlere göre yoldan çıkardığınız genç mi?"

"Şu."

"Bunun o tür bir öğle yemeği olmadığını biliyordun, değil mi?"

"Evet. Hâlâ yas tutuyorsun. Ben bir pislik değilim. Ayrıca, erkekler kıskanç bir genç kız arkadaşları her on dakikada bir onlara selfie gönderirken böyle bir yemeğe çıkmazlar. Bu sadece drama için yalvarmaktır."

Dürüstlüğümler karşılarında rahatlıyor. "Artık kimseyle çıkmaya çalışmadığımı açıklığa kavuşturduğumuza göre, sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Az önceki karşılaşma gerçekten çok tuhaftı." "Sana daha fazla katılamam."

Konuşmayı başka konulara taşıdık. O kaybettiği kocasına geri dönüyor ve ben de babamı kaybettiğimi anlatıyorum. Layla o kadar da kötü değil ama Ash de değil. Ben piyasada olsaydım ve Layla hâlâ kocasının acısını çekmiyor olsaydı bile, yine de birbirimize uygun olmazdık. Kâğıt üzerinde iyi görünürdük ama Ash'le aramızdaki gibi ateşli bir kimya yok.

Hiç kimse beni Ash kadar sinirlendirmemişti. Meredith bile.

Ash aynı anda her yerde. Ondan kaçış yok. İsteddiğimden bile emin değilim.

Keyifli bir öğle yemeğinden sonra, kendimi bir kez daha Ash'ten gelen mesajlarla oyalanırken buluyorum, bu sefer en son mesajına sıritarak bakıyorum.

Ash: Eğer cevap vermezsen, kardeşini bir Uber'de rehin almak zorunda kalacağım.

Şimdi kötü adam kim, kötü olan? Küçük prensi petri kabındaki Ford Focus'tan kaptığı bulaşıcı hastalıkla kesin ölümden kurtardığım için kahraman sayılırım.

Sen ve kahraman aynı cümle içinde kullanılmaz. İyi denemeydi. Google'da "normal insanların" arabalarını aramak zorunda mıydın? Ford Focus'un ne olduğunu bilmene bile şaşırdım.

Öğle yemeği randevumdan alıkoyuyorsun beni.

Ash: Layla ile (Perry'nin Tate'e söylediği ses tonuyla söylenir). Müstakbel Stepford karınla Vegas yolunu yarıladsın mı?

Tate. Kafamın içinde Perry ile aynı ses tonuyla söylediğime eminim. Sanki tadı ekşi limon ya da kulak kiri gibi ya da aynı derecede yaltaklanmaya değer bir şey gibi.

Evet, sana balayımdan bir kartpostal göndereceğim.

Ash: *Sana sıkıcı bir sakso çekerken ağzımı düşün ki gerçekten boşalasın.*

Ben: *Oral seks yeteneklerinden çok eminim.*

Hatırlatmaya ihtiyacın varsa, fahişe dairesinin nerede olduğunu biliyorsun.

Çaresizlik kokuyorsun, Cinderelliott.

Seni neyin ateşli yaptığını biliyorum Win.

Bana göz kırpan bir emoji gönderiyor. Ben de ona orta parmak gönderiyorum.

Layla, "Umarım senin için gerçekten işe yarar," diyor. "Aşık olduğunu söyleyebilirim."

Telefonu cebime sokup cüzdanımı çıkarıyorum ve onun varsayımını görmezden geliyorum. "Öğle yemeği güzeldi. Bir ara yine yapalım."

"Bir dahaki sefere kız arkadaşını da getir." Ayağa kalkıyor ve bana bir gülümseme sunuyor. "Bu tür kolay aşkları özlüyorum. Yeniden görmek çok güzel. Bizim dünyamızda bu her zaman olmuyor."

Bu sözlerle beni masada şaşkın bir halde bıraktı. Kız arkadaşım. Hayır.

Aşk. Sadece hayır değil, siktir et hayır.

O zaman göğsünüzdeki aptalca gümbürtüyü o çılgın, güzel kızdan gelen birkaç eğlenceli mesajla açıklayın.

Bunu açıklayamam.

Masaya bir tomar para b ı r a k t ı k t a n sonra restorandan dışarı çıkıyorum. Tam dışarı çıkmıştım ki biri adımı seslendi.

Meredith.

"Seni yalnız yakalamak istedim," diyor, bana doğru koşarken ücretli göğüsleri zıplıyor. "Nasılsın? Gerçekten mi? Haberler korkunç."

Gözlerindeki yırtıcı parıltı, dişlerini geçirebilmek için bir tür zayıflık göstermemi beklediğini söylüyor.

"Yaşayacağım," diye kestirip attım.

"Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa," diye başlıyor ama sonra arkamdaki bir şeye kaşlarını çatıyor. Yüzü beyazlaşıyor ve sonra bana sarılıyor.

Neye baktığını görmek için boynumu eğmeye çalışıyorum ama beni bıraktığında kaldırım boyunca koşuşturan aceleci insanlardan başka bir şey göremiyorum.

"Ne oldu?" Talep ediyorum. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Bakışlarını ayaklarımızın dibindeki betona indiriyor. "Bu bir takipçi. Çok utandım."

"Bir sapığın olduğu için utanıyorsun," diyorum yavaşça. "Sanki bunun üzerinde herhangi bir kontrolün varmış gibi."

Ama ikimiz de onun bir yalancı olduğunu biliyoruz.

Oyuna ayak uyduruyorum çünkü oyunun adı bu.

"Kocanı aramamı ister misin?" Telefonumu almak için cebime uzanarak teklif ediyorum.

"Oh, Tanrım hayır," diye tıslıyor, yüzü tiksintiyle buruşuyor. "O değersiz biri. İyi bir kâr elde edebileceğini düşünse muhtemelen beni sapığıma satardı."

Zavallı, acınası Meredith.

"O zaman en iyisi güvenli bir yere, içeri kaçmak." Ona başımı salladım. "Eminim seni buralarda göreceğim."

Koşuşturan kalabalığın içinde kayboluyorum. Şoförümün bekleyeceği yere giderken Ulrich'i arıyorum ve ona bir görev daha veriyorum.

"Bir restoranın önünde video çekimine ihtiyacım var. Benim için çekebilir misin?" "Ne istersen bulabilirim patron. Tek yapman gereken istemek."

Sırların uzun süre sır olarak kalmayacak Meredith.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kül

BİZ BOZUK DEĞİLİZ.

Hâlâ kırık ama kırık değil.

Uber tehdidimin onu yakalayacağını biliyordum. Öğle yemeği randevusundayken dikkatini dağıtabildiğim için kendimi biraz beğenmiş durumdayım. Sanki eski Win geri gelmişti. Benim Win'im.

Öğle yemeği randevusundan dönmedi. Bu beni rahatsız etse de, çok fazla canımı sıkmasına izin vermedim. Perry, Layla'nın onun tipi olmadığını ve Win'in bir art niyeti olduğunu söyledi. Buna güvenmek zorundayım çünkü alternatifi çok acı veriyor.

"Paris'te ne oldu?" Perry'nin yorgun bakışlarıyla karşılaşmak için önümdeki dosyadan başımı kaldırarak soruyorum.

"Bugün her yerde sen varsın," diye yanıtlıyor kaşlarını çatarak. "Bu benim soruma cevap değil."

"İyi bir şey değil."

"Yine de cevap vermiyor."

Kaşlarımı kaldırarak bu işin peşini bırakmayacağımı ifade ediyorum. "Neden umursuyorsun ki? Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Halcyon'un Fransa'da çok iş yaptığını fark ettim. Win bir şeyi halletmek için uçağa atlamak zorunda kaldıysa, önemli bir şey olmalı diye düşündüm."

"Kardeşimin yaptığı her şey önemlidir."

Bu mantığa dayanarak önemli görüldüğüm fikrine kapılmamaya çalışıyorum.

Perry sanki bütün bunlarla nereye varmak istediğimi anlamak için zihnimin içini görebiliyormuş gibi bir süre beni inceliyor. Emin bile değilim, gerçekten. Tek bildiğim, bugün incelediğim dosyaların tıpkı bu hafta başında Nate ile incelediğim sözleşmeler gibi Fransız isimlerle dolu olduğu.

"Orada üzerinde çalıştığımız büyük bir satın alma son anda suya düştü. Her şey yolundaydı ama birdenbire başka bir alıcı tarafından ezilmeye başladık." Kaşlarını çatıyor. "Kimse bir Constantine'i geçemez."

"Ve yine de kaybettin mi?"

"Nate'in tüm o yabancı sözleşmeleri bu kadar derinlemesine incelemesinin nedeni bu mu?"

Perry'nin kaşları çatılıyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama kapısına hafifçe vurulması onu durduruyor. "Kapı açık," diye sesleniyor, sesi bana ağabeyini hatırlatan sert bir otoriteyle dolu.

Kapı açılıyor ve Caroline Constantine'in varlığı buz gibi bir hava gibi ofisi dolduruyor, beni iliklerime kadar donduruyor.

"Anne," diyor Perry, yüzünde parlak bir gülümsemeyle ayağa kalkarak.

Onun selamıyla biraz eriyor ve kendisine sarılmasını kabul ediyor. Onu daha önce hiç soğukkanlı ve dengeli görmemiştim ama Perry'nin yanında normalden biraz daha sıcak. Onda böyle bir şey var.

"Ne oldu?" diye soruyor, yüz hatlarında endişeli bir parıltıyla yüzünü incelemek için geri çekiliyor. "Winny burada değil. *Layla* ile öğle yemeği randevusu ve sonra kim bilir ne olacak."

Artık *Layla*'yı da Tate gibi söylüyor olması beni sırtıtmaya zorluyor.

Sezgileri kuvvetli bir kadın olan Caroline bana odaklanıyor. "Layla, hmm? Çok hoş bir kadın."

"Güzel *Layla*," diye mırıldanıyor Perry.

"Yatının adını biliyorsun." Caroline'ın dudakları, oğlunun hafiyelik becerilerinden memnun, gülümseyecekmiş gibi hafifçe seğiriyor.

"Sen de öyle," diye mırıldanıyorum, sessiz kalamıyorum.

Daralmış gözleri beni buluyor ve beni katman katman soyuyor. Saklayacak bir şeyim yok. Artık yok. Win, sapık Leo ile uğraştığımı biliyor ve tüm dünya seks hayatımızı biliyor.

"Tam da görmeye geldiğim kadın," diyor Caroline, sözleri soğuk ve acımasızlık sınırında. "Seni kaçırmam mümkün mü?"

Kulağa uğursuz geliyor.

Perry'ye yardım etmekle meşgul olduğumu söylemek üzereydim ki bana memnun bir sırıtış fırlattı. "Al onu. Zaten beni çok çalıştırıyor."

"Bunu şimdi yapamayız, değil mi?" Caroline mırıldanıyor. "Kardeşiniz yeterince sıkı çalışıyor, geri kalanınızın çalışmasına gerek yok."

"Ama çok çalışıyor," diye savunmaktan kendimi alamıyorum. "Perry de Win gibi zeki ve kendini işine adanmış biri. Bu, ağabeyi sayesinde bulduğu boş bir iş değil. Bundan zevk alıyor ve bu işte gerçekten çok iyi."

Perry hem utanmış hem de şaşırılmış gibi ensesini ovuşturur. Ona aileleri için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmalılar. Win gibi acımasız olmaması, yetenekli bir katkı sağlayıcı olmadığı anlamına gelmez.

"Gidelim, Bayan Elliott. Konuşacak çok şeyimiz var." Caroline oğluna döndü ve yakasından bir şey çekerek -saçı başıboş kalmış bir saç teli ya da tüy parçası-, "Çok çalışma oğlum. Yakında çocuklarımla tekrar brunch yapmak için sabırsızlanıyorum. Geleceğini söyle."

"Bunu kaçırmazdım," diye onaylıyor ve bunu kastettiğini anlayabiliyorum. "Üzerine fazla gitme anne."

"Ah, seni tatlı çocuk," diyor Caroline. "Bizim dünyamızda hiçbir şey kolay değildir."

* * *

Konstantin İmparatorluğu'nun anaerkiliyle bir başka korkunç araba yolculuğu. Bu seferki, en büyük oğluyla gerçekten yaramaz şeyler yaptığını bildiği gerçeğiyle daha da artıyor. Koltuğumda kıpırdamamaya çalışıyorum ama Caroline'ın sert bakışları beni oturduğum yerde yüzerken bunun imkansız bir başarı olduğu ortaya çıkıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Daha fazla sessiz kalamayarak soruyorum. "Alışverişe." Dudakları inceliyor. "Sonra akşam yemeği. Ben ısmarlıyorum."

Çoğu kadın bir Constantine ile alışverişe çıkmak ve sonra da onun tarafından akşam yemeğine davet edilmek için ölür. Ben ölmem. Çok ama çok uzağa kaçmak istiyorum. Ama Win'i uzun vadede elimde tutmayı planlıyorsam, bu onun korkunç annesine iyi davranmam gerektiği anlamına geliyor.

"Ne oldu canım? Gergin görünüyorsun."

Biraz çılgınca bir kahkaha attım. "Acaba 'alışveriş' boğulma gibi kötü bir şeyin, 'akşam yemeği' de cesedimi Hudson Nehri'ne atmanın şifresi mi?"

"Sanırım öğreneceğiz," diye mırıldanıyor, mavi gözleri neşeyle parlıyor. Bir şaka.

Nasıl şaka yapılacağını biliyor.

Kim bilebilirdi ki?

Nedense bu beni biraz sakinleştiriyor ve her kaldırımda koşuşturan insanların tadını çıkarmaya başlıyorum. Beni bir depoya götürmek yerine Brookfield Place'in önünde duruyoruz. Bu alışveriş merkezine yıllar içinde pek çok kez gittim ama Caroline'ın ziyaret edeceği türden bir yer gibi gelmiyor bana.

Arabanın kapısını açıp elini uzatan şoföre, "İşimiz bittiğinde seni ararım," diyor.

Yardımlarını kabul ederek onu takip ediyorum ve sonra Caroline'a beklenti dolu bir bakış atıyorum. Dudaklarını büzüyor. Bana Win'i hatırlatan ciddi ve işine bağlı bir tavırla doğruca içeri giriyor ve ziyaret etmek istediği ilk mağazaya yöneliyor. Salvatore Ferragamo. Yeni bir çanta ya da cüzdan alacak durumda değilim, bu yüzden o parmağını deri bir çantanın üzerinde gezdirirken ben de yanında duruyorum.

Benimle konuşmadığı için Win'e bir selfie göndermeye karar verdim. Hemen cevap verdi.

Kazan: Annemle çanta alışverişi. Çok alçaldın, Cinderelliott. Seviye atlamaya karar

verdiğimizi sanıyordum. Burada büyük oyunu oynuyoruz. Hatırladın mı? **Kazandın:**

Ben de oyunun bittiğini sanıyordum.

Beni üç gün boyunca görmezden geldin ve gideceğimi mi düşündün? Sanki beni tanıımıyorsun bile.

Sevdiği için ona birkaç kalp gözü emojisi gönderiyorum. Doğal olarak cevap vermiyor.

Caroline bir çanta satın alıyor ve sonra bir sonraki mağazaya gidiyoruz. Sabırlı bir şekilde tüm bunların amacına ulaşmasını bekliyorum. Ben aptal değilim. Bir amacı olmadığı sürece benim gibi birini peşinden sürüklemeyiz. Winston gibi, önce kurbanıyla oynamaktan hoşlanıyor. Ama ben ona alışkın olduğum için, sisteminden çıkmasına izin veriyorum.

Bir şekerçi dükkânının önünden geçiyoruz ve Caroline'ın kafasını onaylamayan bir şekilde sallamasıyla dükkânı atlıyorum. Neredeyse gözlerimi devirecektim ama sonra bunun Caroline olduğunu hatırladım, Win değil. Bu tür bir saygısızlık bana bir şaplaktan daha fazlasını kazandırabilir. Hudson'da yüzmek benim eğlence anlayışıma pek uymuyor.

Beni bir mobilya ve dekor mağazasına yönlendiriyor. Buraya kendim için alışveriş yapmaya gelmemiş olmama rağmen, pembe kuş şeklinde sevimli bir tuzluk ve biberlik seti bulmayı başarıyorum. Aldıklarım karşısında kaşları kalkıyor.

"Win onları sevecek," diye açıklıyorum. "Ona Shrimp'i hatırlatacak."

Sözlerimi anlamlandırmaya çalışırken yüz hatları geriliyor. Sonunda pes etti ve kasayı işaret etti. Ödemeyi yaptıktan ve poşetledikten sonra onu mağazadan çıkıp kalabalık alışveriş merkezine kadar takip ediyorum. Bu sonsuza kadar devam ediyor, ama kısa sürede onun yoğun sessizliğine alışıyorum. Bu bana annemi özletiyor. Eğer hala burada olsaydı, muhtemelen her zaman alışveriş merkezlerine giderdik.

Ben dahil etrafındaki her şeye meraklı Caroline, lüks bir ızgarayı işaret ediyor. "Açlıktan ölüyorum. Burası olur mu?"

Bir milyarderin normal yemek tercihinin biraz altında, ama midemin guruldamasına neden olacak kadar güzel kokuyor.

"Mükemmel," diye kabul ediyorum.

North Cove Marina'ya bakan bir pencere kenarına oturduğumuzda, bir şişe şarap sipariş ediyor ve sonunda yoğun bakışlarını bana çeviriyor.

"Ee," diyor, eleştirel gözleri önümü tarıyor, benimle ilgili her küçük ayrıntıyı alıyor. "Oğlum için oldukça heyecan yarattın."

"Oldukça." Ona sert bir bakış attım.

Narin avuçlarını keten peçetesinin üzerinde yumuşatmadan önce bir süre bekliyor. "Ailen dehşete düşmüş olmalı."

"Benim kadar değil, sizi temin ederim."

"Utaniyorsun."

"Win'den değil."

Kaşları çatılıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Tabii ki hayır. Demek istediğim-" "Kendimden mi?" Alay ettim. "Win'le yaptığımız şeyler bizim işimizdi. Ben

Birinin seks hayatını yayınlarsanız, bunun küçük düşürücü olacağından eminim." "Ne o zaman?"

"Ailesinin ne düşüneceğinden endişelendim." *Senin* ne düşüneceğinden.

"Peki neden umursuyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

"Benim için hecele, sevgilim."

"Çünkü Win'den hoşlanıyorum. Gerçekten, gerçekten, gerçekten ondan hoşlanıyorum."

Gerçekten kelimesini aşırı kullanmamdan dolayı sabırsızlanıyor ama bunun *aşktan* daha lezzetli olduğunu düşünüyorum. "Sadede gel."

"Constantine Takımı, hatırladın mı?"

"Evet, ailemin bir parçası olma konusundaki aptalca düşüncelerin." "Winston'ın bana ihtiyacı var."

"Winston'ın kimseye ihtiyacı yok," diye tükürüyor, kelimeler asit gibi.

"Bu doğru değil. Ailesine ihtiyacı var. Arkasını kollayacak insanlara ihtiyacı var."

"Ve bu sen misin?" "Evet."

Bana dik dik bakıyor, detaylandırmamı ya da daha fazla açıklama yapmamı bekliyor. Açıklamıyorum. Söylenecek tek şey bu. Bana ihtiyacı var. Çünkü ben benim ve onu kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyorum. Çünkü zaman zaman gardını indirmesini ve normal olmasını sağlayabiliyorum. Çünkü onu insanlaştırıyorum. Onu eğlendiriyorum ama aynı zamanda ona yargılamadan ya da telafi etmeden kendisi olma fırsatı veriyorum.

"Babam geçenlerde bana annemle birlikte aşk için paradan vazgeçtiklerini söyledi. Bu dünyada her şeyin parasal bir değeri yok. Bazı şeyler, üzerlerine siyah plastik bir kredi kartı fırlatmadığınız zaman daha güzeldir."

"AMEX'im metalden ama bu konunun dışında." "Kocanı seviyor muydun?"

"Elbette," diye alay ediyor. "Ne kadar tuhaf bir soru bu?"

"Sizin sosyal çevrenizdeki pek çok insan her zaman aşk için evlenmiyor." "Lane'i çok seviyordum."

"Eğer fakir olsaydı, onu yine de sever miydiniz? İtalyan deri çantalarından, özel şoförlerinden ve sınırsız paranın bağlı olduğu metal kredi kartlarından vazgeçmek zorunda kalsaydın? Yine de Lane'i seçer miydiniz?"

Soruya cevap vermiyor ama gözlerindeki sevgi parıltısını görüyorum. Kederin parıltısını. Fakir olsaydı onunla evlenirdi. Yani görüldüğü gibi soğuk bir buz kraliçesi değil. "Bu konunun dışında. Aşk uzun sürmez."

Ya da belki de soğuk bir buz kraliçesidir. Evliliğinde bir şeyler oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu onu bu hale getirdi. Bıkkın. "Bu üzücü," diyorum, sözlerine itiraz etmeden. Onun başına geldi ama bu benim de başıma geleceği anlamına gelmiyor.

"Oğlumu sevmiyorsun," dedi sonunda, "o da seni kesinlikle sevemez. Buna izin vermeyeceğim."

"Neden? Meredith'in yaptıkları yüzünden mi? Kimse onun için yeterince iyi değil mi yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

"Onun hayatına neredeyse hiç girmedin ve neden olduğun tüm şu dramaya bak." Beni kovarcasına el salladı. "O daha iyisini hak ediyor."

"Onu önemseyen birini hak ediyor. Onu mutlu edecek birini. Pislik gibi davrandığında onunla savaşıacak birini. Hoşuna gitse de gitmese de onunla ilgileneceğim."

"Sen mi?" Güzel, yontulmuş kaşlarını kaldırıyor. "Oğluma bakacak kadar paran var mı?"

"Bir yolunu bulacağım," diyorum omuzlarımı silkerek. "Bu çocukça bir bakış açısı."

"En azından alaycı değil. Winston çevresindeki herkesle ilgilenir. Arada bir benim de onunla ilgilenmeme ihtiyacı var."

"Ses tonunuz saldırgan ve tehditkâr. Konstantinler tehditleri hafife almazlar."

"Tüm hayatını kaya gibi sağlam ve aşılmaz olarak geçirdi. Bir kez yumuşadığında *Meredith* onu kışından ısırıldı." Onun adını Layla'yı ya da Perry'nin Tate'i söylediğinden çok daha kötü söylüyorum. "Hassas anlar yaşamayı ve gardını indirmeyi hak ediyor."

"Ve bak seninle nasıl sonuçlandı," diye alay ediyor. "En sevdiği dondurmanın ne olduğunu biliyor musun?"

Bakışları soğuk ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. "O dondurma yemez."

"Cherry Garcia." Ona şirret bir gülümseme veriyorum. "Ayrıca hareketsizken ve imparatorluğunun ağırlığını düşünmüyorken, saçlarımla kalbimi sızlatacak kadar tatlı, dalgın bir şekilde oynadığını biliyor muydun?" Sadece onu düşününce bile gözlerim doluyor. Aramızdaki bu mesafeden yoruldum. Onu özledim. "Lane her zaman sert değildi, değil mi? Eminim kapalı kapılar ardında ve çocuklarına karşı sevgi dolu ve şefkatliydi."

Başını çevirip marinaya bakıyor. Onun profiline hayranım. Her ayrıntısını ortaya çıkaran güneş ışığında bile genç, canlı ve güzel. Lane'in ona vurulduğuna eminim. İnsanlar bu kadar çok çocuk sahibi olup da birbirlerinden son derece keyif almazlar.

"Onu mutlu edebilirim," diyorum usulca. "Bunu fark ettiğinde, bizi hiçbir şey durduramaz. Sen bile."

Gözleri beni kesiyor ve sanki varlığından bile haberdar olmadığım parçalarımı görüyormuş gibi her katmanımı soyuyor. Çenemi yüksek tutuyorum ve

Onun bakışları. Babam benim için savaştı ama ben Win için savaşacağım. Bu, korkutucu annesine ve inatçı egosuna karşı gelmek anlamına gelse bile.

"Sipariş verelim, sevgilim. Zaman bizden uzaklaşıyor."

* * *

Tam apartmanımın önüne geldiğimizde CAROLINE uygun bir şekilde bir telefon alıyor. Tam Winston'a göre bir şey. Meşgulmüş gibi davranarak garip bir vedadan kaçınmak. Ama ben ben olduğum için, teşekkür etmek ve ona sarılmak için konuşmasını kesiyorum. Kaskatı kesildi ve sarılmaya karşılık vermedi. Hiç şaşırmadım. Şoför benim için kapıyı açıyor ve ben de çıkıyorum. Bagajdan çantamı aldıktan sonra beni içeri sokmak için ön kapıyı açıyor. Arabaya dönüşünü izlerken oyalanıyorum.

Bir kolumda çantam, diğerinde alışveriş torbam asılı halde asansöre doğru giderken Win'e mesaj atıyorum.

Sana yemek yapayım.

Annemle yemek yedin.

Ben: *Yiyeceğimi söylemedim.*

Kazan: *Pas. Yemek pişirme becerilerin yetersiz.*

Ben: *Seni özledim.*

Cevap vermiyor.

Hayal kırıklığıyla düzensiz bir iç çekiyorum ama pes etmiyorum. Ona daha sonra görmezden gelemeyeceği bir fotoğraf göndereceğim. Birine çarptığımda gülümsüyorum.

"Ash Elliott?"

Kafamı kaldırdığımda, arkaya taranmış saçları, sahte bronzluğu ve iğrenç derecede beyaz dişleri olan bir adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Daniel'ın geçen gün binanın dışında kaçmak zorunda kaldığı adam. Ve şimdi benim binamın içinde. "Ha?"

"Ben New York Daily'den Clay Povich-"

"Yorum yok," diye ısırarak asansör düğmesine basıyorum.

Kapılar açılıyor ve o da beni takip ederek içeri giriyor, içeriği aşırı güçlü kolonyasıyla dolduruyor. Onu görmezden gelerek on ikinci katın düğmesine bastım.

"Basını sonsuza kadar görmezden gelemesiniz," diyor çok yaklaşıarak. "Sorularımız var ve bunları yanıtlamak sizin yükümlülüğünüz."

"Bir bok yapmama gerek yok," diye hırlıyorum. "Git başımdan."

"Bir kaynak Bay Constantine'in parasıyla bu binada kaldığınızı söylüyor. Eskortluk yaptığınız doğru mu, değil mi?"

Burada kaldığımı ve parasını Win'in ödediğini nereden bilebilir?

Winston'ın numarasını çevirirken elim titriyor. Çalışıyor ve çalışıyor. Sonunda pes edip aramayı sonlandırıyorum. Asansörün kapısı benim katımda açıldı. Aceleyle dışarı çıkıp daireme doğru ilerliyorum. Clay peşimde, soruları sıralıyor. Sonra babamı aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Ben onu görmezden geldikçe adam daha da telaşlanıyor. Kapımın önünde aniden durduğumda bana çarpıyor. İkimiz de hazırlıksız yakalandığımız için üzerime sertçe düşüyor. Başım kapının çerçevesine çarpıyor. Belirsiz bir süre boyunca her şey siyah ve sessiz oluyor.

Sonunda gözlerimi kırıştıtararak açıyorum, kafatasımdaki zonklamaya karşı irkiliyorum. Clay başımda dikilmiş, telefonuyla fotoğraf çekiyordu. Elbisemin yukarı kalktığını ve pembe külotumun ortaya çıktığını fark etmem bir saniye sürüyor. Üstümü örtmek için elbisemi aşağı sıyırarak ona bağıriyorum.

"Benden uzak dur!"

"Sadece cevap istiyorum," diyor soğukkanlı ve kendinden emin bir ses tonuyla, "ve bu resimler yok olacak."

"Siktir git!"

Clay vücuduyla dairemin kapısını kapatıyor ve bu işi zorlaştırmaya karar verirse içeri girmemi imkânsız hale getiriyor.

"Muhtemelen bunu yapardın, değil mi? Söylentilere göre diğer Constantine ile de yatıyormuşsun, Perry. Kayıtlara geçmesi için Winston Constantine'in küçük kardeşiyle romantik bir ilişki yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?"

Winston'ı tekrar arıyorum, ama cevap vermiyor. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ama bu şerefsiz onun da fotoğrafını çekmesin diye umutsuzca düşmelerini engellemeye çalışıyorum. Win'e hızlıca bir mesaj atıyorum.

Bana yardım et!

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Winston

NATE konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Ash aradığında, onu yakında göreceğimi düşündüm. Ama mesajla birlikte içimi bir panik dalgası kapladı.

"Gitmem gerek," diye geveleyerek telefonu Nate'in yüzüne kapattım.

"Bas gaza, Daniel."

Daniel aciliyetimi hissetmiş olmalı çünkü trafiğe girip çıkıyor. Ash'i geri aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Morelli mi?

Eğer o orospu çocuğu onun saçının teline dokunursa, bu şehri yerle bir ederim, hem de her bir sıçandan başlayarak. Apartmanına vardığımızda öfke doluyum, minibüslerden inen ve kapının etrafında toplanmaya başlayan oldukça kalabalık muhabir kalabalığı beni daha da öfkeliyor.

Tedbirli davrandık.

Bir avuç insan dışında kimse onun burada olduğunu bilmiyor, bu da birinin onlara haber verdiği anlamına geliyor.

Bunun için endişelenecek zamanım yok. Ash'e neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Daniel kaldırıma yanaşır yanaşmaz, öfkeyle dalgalanarak araçtan dışarı fırlıyorum. Sanki Kızıldeniz gibiler, geçmeme izin vermek için ayrılıyorlar. Yayıdığım sinirli titreşimler yeterli bir uyarı olmalı.

İçeri girdikten sonra asansöre binip on ikinci kata çıktım. Sesler duyuyorum. Erkek ve kadın. Daha fazla sonucunu düşünmeden Ash'in üzerine yürüyen pisliğe saldırıyorum. Geldiğimi duyunca irkilerek bir çığlık attı, yumruğum yüzüne çarpmadan sadece bir saniye önce şok olmuş bir ifade takınmak için zamanında döndü. Acı içinde inleyerek yere yığıldı. Artık bu kedi için endişelenmiyorum çünkü Ash duvara yaslanmış, yüzü dizlerine gömülmüş, ellerini kulaklarına bastırmış durumda. O

bağırıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor, çılgınca, ağlamaklı gözleri üzerime düşüyor. Eğer adam bir sürtük gibi ağlamıyor olsaydı, ona bunu yaptığı için kıcını seve seve tekmelerdim.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Benim. Sadece benim. Buradayım. O pislik gidiyor."

Gerçekten burada olduğumu ve kimsenin ona zarar vermeyeceğini anlaması bir saniyesini alıyor. Kendini kollarıma bırakıyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

"Beni takip etti ve aşağı itti. Başımı çarptım." Hıçkırıyor, tüm vücudu titriyor. "Uyandığımda elbisem... ve o resim çekiyordu..."

"Dostum, öyle değildi," diyor arkamdan orospu çocuğu.

Ash'i serbest bırakıp üzerine atıyorum ve şimdi morarmış olan yüzünü cezalandırıcı tutuşumla kavıyorum. "Kız arkadaşına mı dokundun?"

Adam inliyor. "Ben...hayır...ben..."

"Telefonunu ver," diye homurdandım. "Şimdi."

Bana verdi. Pembe külotunun görüldüğü baygın haldeki birkaç fotoğrafını ve birkaç ses kaydını buluyorum. Onunla karşılaştığına dair tüm kanıtları sildikten sonra telefonu cebime koyuyorum. Artık benim.

"Dinle beni pislik," diye hırlayarak onu duvara doğru ittim. "Buradan defolup gideceksin. Ve avukatım seni aradığında, onun burada olacağını nasıl öğrendiğini ve sana kimin haber verdiğini kanarya gibi ötmeye hazır olsan iyi edersin. Kariyerin ve itibarın buna bağlı. Fikrimi değiştirmeden ve kıcını on iki kat merdivenden aşağı tekmelemeden git."

Onu bırakıyorum ve asansöre doğru koşarken arkasından ters ters bakıyorum. O gider gitmez anahtarımı kullanarak Ash'in kapısının kilidini açıyorum. Sonra, yanında yerde duran telefonunu çantasına atıyorum, onu ve çantasını alıp hemen içeri koyuyorum. Yerde kalıyor, gözle görülür bir şekilde sarsılmış. Onu kollarıma alıyorum ve gelinimmiş gibi eşikten geçiriyorum. Bu kadınla ilgili ne olduğundan emin değilim ama varlığından hiç haberdar olmadığım vahşi ve korumacı bir yanıma ortaya çıkarıyor.

Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın ya da ondan uzaklaşmak istediğimi düşünürsem düşüneyim, kendimi kandıramıyorum bile. Kollarımda iyi hissettiriyor, burnumu tatlı kokusuyla dolduruyor ve varlığı, onunla tanışmadan önce çalışmayan diğer parçalarımı istila ediyor. Kalbim onun için çılgınca atıyor ve ben

Onu bir defibrilatör gibi hayata döndürdüğüne göre artık durdurabileceğimi sanmıyorum.

Onu yatağına yatırıp daireyi kilitliyorum. Shrimp beni görünce heyecandan deliye dönüyor ama ben Ash'e o kadar odaklanmışım ki henüz ona dikkatimi veremiyorum.

Ash'in önünde diz çökerek avuçlarımı kalçalarına koyuyorum ve yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. "İyi misin?"

"Seni özledim."

Tabii ki bu lanet kız ilişkimizi, bir pisliğin koridorda ona terör estirmesinden daha çok önemseyecekti.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum. "Sana daha sonra güzel sözler söyleyebilirim. Ben daha çok başın ve o orospu çocuğunun sana dokunup dokunmadığı konusunda endişeliyim."

"Geldin. Ben aradım ve sen geldin." "Kafanı ne kadar sert vurdun?"

"İki kişi olmanız yeterince zor ve ben bundan şikayetçi değilim. Neredeyse üçlü olmak gibi-"

Dudaklarına sert bir öpücük kondurarak sözünü kesiyorum. Onu tekrar tatmak içimde bir rahatlama dalgası yaratıyor. Onu bir kez daha avucumun içine almak iyi hissettiriyor. Bir kolumu sırtına dolayarak, yatağa tırmanırken onu yukarı çekiyorum. Vücudumu onunkinin üzerine yerleştirdiğimde nefes nefese bir iç geçiriyor. Dudaklarım tekrar onu buluyor, onu öpmek için zaman ayırıyorum, sanki onu üç gün önce öpmemişim gibi dilini ve dudaklarını yeniden öğreniyorum.

Çok sertim ama bütün gece onu öpmekle yetinebilirim. Bu beni korkak mı yapar?

Muhtemelen. Şu anda umurumda değil. Daha sonra pişman olabilirim ama şimdi değil. Tadı pişmanlık gibi değil, mutluluk gibi ve onu yeterince hızlı yiyemiyorum, çok uzun zamandır mahrum bırakıldığım böylesine mutluluk verici bir duyguyu doyumak için açım.

Ona bakmak için öpüşmemize ara veriyorum. Onu ofiste görmek ama ona dokunmamak kendi kendime yaptığım bir işkenceydi. Yangınları söndürmekle meşguldüm ve Ash'te beni bu kadar delirten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çözmeye yaklaşamadım. Bunun yerine, sadece onu özlemeyi başardım.

"Annemle alışveriş yaparken eğlendin mi?"

O annemle birlikteyken ben de Ulrich'in benim için ortaya çıkardığı tüm pisliklere gömülmüştüm. Günümün verimli geçtiğini söyleyebilirim.

En azından.

Şişmiş pembe dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğlence biraz abartılı. Ben hayatta kaldım." "Görünüşe göre o söz konusu olduğunda hep başarıyorsun."

"Hudson'a düşmedim, o da var." Ela gözleri parıltıyor. "Sana bir hediye aldım."

"Erkek arkadaşın olmayan birine hediye almışsın." "İnkâr eden erkek arkadaşına" diye düzeltiyor.

"Anlaşmamızdan vazgeçtiğim için bana kızgın olduğumu sanıyordum." Kaşlarını kaldırıp ona baktım. "Unuttun mu?"

"Sana hep kızgınım, Win. Yeni olan ne? Bu sevmediğim anlamına gelmez-"

Elimle ağzını kapatarak cümlemin geri kalanının boğuklaşmasına izin veriyorum. "Kafanı çok sert vurmuşsun, Cinderelliott. Bu seni her zamankinden daha çaresiz yapıyor."

Elimi çekip onun güzel ağzını tekrar öpüyorum. Bu kez öpücük hızla kirleniyor ve kendimi boğazına ulaşmak için yanağında ve çenesinde bir iz bırakırken buluyorum. Aldığı her sendeleyici nefeste göğüsleri kabarıyor.

"Bu göğüs dekoltesi çok zalimce," diye yakınıyorum, elbisesini aşağı çekerek bütün gün neredeyse sergilenen göğüslerine hayranlıkla bakabiliyorum. "Bunu yapmak zorundaydım.

Deborah'nın masasında seni becermeyeyim diye git." "*Layla* ile yemeğe gitmek için."

Sütyeninden düşmek üzere olan sulu memesini ısıırıyorum.

"Mmhmm." "Bu sadece beni daha çok özlemeni sağladı, değil mi?"

Onu görmezden gelerek, muhteşem göğüslerini serbest bırakmak için sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum. Meme uçlarından birini ağzıma alıyorum ve ondan kaçan miyavlamayı seviyorum. Her iki meme ucunu da kaya gibi sertleşene kadar sırayla emiyorum. Ne kadar kırmızı ve ıslak olduklarından memnun olduğumda, göğüslerinin derisini emiyorum, tek amacım onları daha sonra beni hatırlaması için mor çürüklerle işaretlemek.

"Benimle seviş," diye mırıldanıyor, gözleri ağırlaşmış ve ağzı ayrılmış. "Lütfen."

"Peki ya değiş tokuş?" Takım elbisemin ceketini çıkarmak için doğrulduğumda soruyorum. "Sen zaten beni kurtardın. Şimdi teşekkür etme sırası bende."

Bu mantığa itiraz etmiyorum, kıyafetlerimi rekor bir hızla yırtıyorum.

Elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkardıktan sonra, öpücüklerimi amına kadar götürüyorum. Tahrik olmuş kokusu ağzımın onu tatmak için sulanmasına neden oluyor. Öyle görünüyor ki

Sanki dilimi ona sürmeyeli yıllar olmuş gibi, oysa gerçekte sadece birkaç gün oldu.

"Bacaklarını aç ve ne kadar ıslak olduğunu göreyim," diye emrediyorum. "Sıkıntı içindeki genç kıızı oynamak seni tahrik ediyor."

Pis kızım kalçalarını ayırıyor ve tüm kaygan tatlılığını bana gösteriyor. Dalarken sırtıyorum, onu dudaklarıma ve dilime almak için sabırsızlanıyorum.

Dilim yarığından yukarı kayarken "Kazandım," diye haykırıyor. "Oh, Tanrım!"

Dilimi dudaklarının arasında gezdirmeden önce am dudaklarından birini emiyorum ve daracık zevk tomurcuğunu bulmaya çalışıyorum. Dokunduğumda sarsılıyor, içinden bir inilti sesi yükseliyor.

Kahretsin, tadı çok güzel.

Tatlı vişneli Starburst ve benimki gibi. Tadı kesinlikle benimki gibi.

Klitorisini ısııyorum, bu da onu uçuruma sürüklüyor, bana kızgınmış gibi adımı haykırıyor. Ama vücudunun titreşimine bakılırsa, çabalarımın hayranı olduğunu söyleyebilirim. Daha kendini toparlayamadan, sikimi kaygan amcığının üzerinde gezdiriyor ve sert, iddialı bir hamleyle içine itiyorum.

Boğazını nazikçe kavrayarak dikkatini çekecek kadar sıkıyorum. Onu unutulana kadar becerirken ela gözleri benimkilere kilitleniyor. Her ne kadar seks yapmış olsak da, aletimi onun muhtaç bedenine sokarken ona bakmaktan oldukça hoşlanıyorum. Her şeyi tüketiyor - tüm sistemimde parlayan bir ateş şoku, onun dışındaki her şeyi yakıp yok ediyor.

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor, seksi ağzını tatmak için sulanıyor. Dilinin ve dudaklarının ırzına geçerken övgüler yağıdırıyor. İçine girip çıkarken çıkardığı ıslak, sulu sesler ona ne kadar iyi hissettirdiğimin bir kanıtı. Onun üzerinde bu güce sahip olmayı seviyorum.

Tırnakları saçlarımı karıştırıyor, darmadağın ediyor. Bir topuğu kıcıma bastırıyor ve bundan dolayı morarıp morarmayacağımı merak ediyorum. Kalçalarımı ona doğru sürüyorum, içine girebildiğim kadar derine girmeye çalışıyorum. Onu o kadar çok dölle doldurmak istiyorum ki günlerce dışarı sızsin.

Bu onu hamile bırakmak için iyi bir yol. Yine o tehlikeli düşünceler.

Bunu bana o yapıyor. Bu kızın içine daldığımda ve onun kahramanı gibi davrandığımda kim olduğumu unutmak çok kolay. Çocuklarımı taşıdığı ve kalbimi tuttuğu bir dünya hayal edebiliyorum. Bu aptalca düşüncelerle

Zihnimde dans ederken, bir hırıltıyla boşalıyorum. Amcığı, salıverilmemin her zonklayışıyla birlikte kasılıyor.

Ondan hemen ayrılmıyorum. Kokusuyla, tadıyla ve dokunuşuyla sarhoş oldum, yüzümü başının yan tarafına gömdüm, böylece onu soluyabiliyorum. Aletim yumuşadı ve boşalmamın ondan aktığını hissedebiliyorum. Üzülerek yanına uzanmak için içinden çıkıyorum, ama bunun tek nedeni boşalmayı onun sıkı bedenine geri itmek istemem. Görmezden geldiğim eğlenceli bir sırtış takınıyor.

"Kazan..."

"Kalp gözler," diye yakınıyorum. "Sevimli bir görünüm değil."

"Bayılıyorsun." İtiraz etmediğimde muzaffer sırtışı daha da artıyor.

Yarın Winston Constantine olmaya geri dönebilirim.

Bu gece, sadece onun olmak hoşuma gidiyor. Bu adam. Basit, müsait ve koruyucu. Ve boşalmamla ıslanan parmaklarımla şimdi onun göt deliğiyle alay ediyorum çünkü biraz edepsizleşmezsek biz biz değiliz.

Onun kıcını sikmeyi hayal etmeye başlamıştım ki yerdeki kıyafet yığınının arasından telefonum çalmaya başladı. Bu akşamki toplantımın ne zaman olduğunu öğrenmek için beklediğimden, cevap vermem gerekecek. Parmaklarımı amından çekip dudaklarına götürüyorum. Sıcak gözleri benimkileri yakarken, kirli bir kız gibi boşalmayı emiyor.

Lanet olsun, bundan asla
bıkmayacağım. Enayi.

Ondan uzaklaşıyorum, beni kimin aradığını bulmaya odaklanıyorum. Bilinmeyen numara kaşlarını çatmama neden oluyor ama yine de cevap veriyorum.

"Constantine."

"Fahişe dairesinde fahişeyi becermek. Siz ikiniz buna böyle diyorsunuz, değil mi? Ne kadar şirin," diye hırılıyor diğer hattaki ses. "Ona sonsuza kadar göz kulak olamazsın. Bu gece bunun kanıtıydı."

Kanım dondu. "Beni bir daha arama, seni küçük pislik."

Scout Mannford. Bu pislikleri son kez duymayacağımı bilmeliydim.

"Yaptığın şey..." Keskin, öfkeli bir nefes çekiyor. "Bunu sana ödeteceğim, orospu çocuğu. Bana ve kardeşlerime zarar verdiğin gibi sana da zarar vereceğim." Kahkahası zalimce. "Orospu üvey kardeşimle başlayacağım. Bir dahaki sefere onu becermekten çekinmeyeceğimi söyle. Belki bizim de bir seks skandalımız olur."

"Ona dokunursan bu yapacağın son şey olur," diye uyarıyorum, kötü niyet her kelimemi renklendiriyor.

"Oh, ona dokunacağım. Onu sonsuza kadar koruyamazsın. Belki bir dahaki sefere iş için kaçtığında dairene gizlice girerim. Onu çiğ çiğ siktikten sonra güzel küçük boğazını keserim. Yatağında neden ölü bir fahişe olduğunu açıklarken iyi eğlenceler."

Scout'un Ash'e zarar verip sonra da onu balkabağı gibi doğradığı görüntü bana kâbuslar yaşatacak. Nefretimi ona geri çevirerek tıslıyorum, "Bütün bunları tekerlekli sandalyede yapabilir misin?" Ölümcül bir duraklama. "Hiç sanmıyorum. Güle güle, velet."

Hat kesildi.

"Kimdi o?" Ash, saçları dağınık ve gözleri endişeden çıldırmış bir halde soruyor.

O biliyor. Tabii ki biliyor. Yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa, kanunsuz Morellis'ten çok üvey kardeşlerinden korkuyor.

"Eşyalarını ve kuşunu topla. Eve gidiyorsun."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kül

EV?

Panik beni tüketmekle tehdit ederken başımı sallıyorum. Babam benimle konuşmuyor ve Manda benden nefret ediyor. Üçüzler. İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Eve gidemem. Bir daha asla.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum. "Lütfen Win, beni onlara geri döndürme."

Sözlerim nihayet beyninde yer ettiğinde pantolonunun fermuarını çekiyordu. Üzerindeki tişört ve yüzündeki ateşli ifade olmadan, intikamcı bir melek gibi görünüyor - güzel, altın rengi ve mükemmel.

"*Benim* evim, Cinderelliott. O hasta orospu çocuğu ya da iki klonu sana elli adım yaklaşırsa lanetleneceğim."

Evine. Onun evi.

Yatağın üzerinde sürünüyorum, boşalması hala vücudumdan akıyor ve ona uzanıyorum. Bana doğru adım atıyor ve kollarımı boynuna dolamama izin veriyor.

"O Scout muydu? Ne istiyordu?"

Vücudu gergin ve bastırılmış şiddetle gümbürdüyor. "Asla sahip olamayacağı bir şey."

Söylenmeyen kelime *sensin*. Scout'un beni tekrar yalnız bırakacağı düşüncesiyle yaşadığım dehşet, Win'in etrafımı saran koruyuculuğu tarafından kovuluyor. Beni eve götürmek istiyor. Beni ve kuşumuzu.

"Duş alayım, sonra gideriz."

Şişen paniğimi kontrol altına almak için duşumu hızla alıyorum. Aptalca bir şekilde üçüzlerin artık bir tehdit olmadığını düşünmüştüm. Onlar kindar ve kötüler. Artık her şeyleri ellerinden alındığına göre, Winston'a yaptıklarının bedelini ödetmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Bu da ben oluyorum. O canavarlardan kurtulabilecek miyim?

Giyinip banyodan çıktığımda Winston toplantı odası patronu moduna girmiş, telefonda birine emirler yağdırıyordu. Omzunda oturan ve saçlarında böcek avlayan pembe kuş olmasaydı, bu korkutucu olurdu. Winston arada bir uzanıp başının üstündeki Karides'i okşuyor. Giysilerimi ve banyo malzemelerimi toplarken sırtmakla savaşıyorum.

Sonunda konuştuğu kişinin yüzüne telefonu kapatıyor ve kuşumuzu dikkatlice kafesine bırakıyor. Karides içeride güvende olduğunda, Winston sinsice bana doğru yaklaşıyor. Çenemi cezalandırıcı kavrayışıyla yakalıyor ve dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor. Böyle zamanlarda Win söz konusu olduğunda neden her şeye katlandığımı hatırlıyorum. Çünkü güçlü ve durdurulamaz bir şey olmamız için çok fazla potansiyel var.

"Gitme zamanı, Cinderelliott."

Daireden dışarı çıktığımızda, siyahlar giymiş kocaman, korkunç bir adam bize doğru bakıyordu. Ben paniğe kapılmaya fırsat bulamadan, Winston başını sallayarak onu selamlıyor.

"Gazetecilerin icabına baktın mı?" Winston asansöre doğru yürürken ona soruyor, ikimiz de arkasından takip ediyoruz.

"Xavier hallediyor," diyor iri yarı adam. "Ben Todd."

Biraz rahatladım. "Ash."

"Tanıştığınıza memnun oldum Ash. Bu pisliklerin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğiz." Bana göz kırptı. "Sadece yakın dur ve kimseyle konuşma."

Asansöre bindiğimizde Winston soğuk bir heykel gibi duruyordu. Ona yaslanıyorum, biraz gücüne ihtiyacım var çünkü Clay gibi daha fazla insanla karşılaşmak beni biraz korkutuyor. Ya Scout dışarıdaysa? Titriyorum ve Win başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Bu çok tatlı, basit bir jest, bir erkek arkadaşın yapacağı türden. Daha sonra bunun için ona her türlü cehennemî yaşatacağım. Ama şimdi değil. Şimdi ona ihtiyacım var.

Asansör çaldığında Winston beni dışarı çıkarıyor. Binanın önünde bir gazeteci kalabalığı toplanmıştı. Başımı eğiyorum ve ona ayak uydurmak için bacaklarımı hızla hareket ettiriyorum. Beni neredeyse ite kaka kaldırımda bekleyen araca bindiriyor. Kuşumu yanıma yerleştirdikten sonra diğer tarafıma tırmanıyor.

"Bayan Elliott." Daniel'ın aynadaki gözleri endişeli. "Gezi randevumuz için seni hâlâ tutuyorum, Danny Boy."

Kıkırdıyor. "Ne ayarlayabileceğime bakacağım."

Winston, tam bir ahmak gibi, bölmeyi kapatmak için düğmeye basar. Ona kaşlarını çatıyorum.

"Yardımcıyla flört etme, Cinderelliott."

"Ben yardımcıyım ve sen benimle flört etmekten çok daha fazlasını yapıyorsun," diye itiraz ediyorum. "Boşalmanın hâlâ bacağımdan aşağı aktığına eminim."

Burun delikleri alevlendi. "Her zaman düğmelerime basıyorsun."

"Benden kaçtığın *tüm* o günleri telafi etmeliyim." "*Tüm* o günler mi? Üç gündü. Abartma."

Elini tutup parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirdiğimde tüm şakacılığım kayboluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde buna izin veriyor ve elimi bir kez sıkıyor. "Win, iyi miyiz?"

Dudaklarının bir köşesinde hınzır bir sırıtış beliriyor. "Hayır *bebeğim*, biz iyi değiliz. Biz öyle değiliz. Biz kötüyüz, ama merak etme, bu işte gerçekten çok iyiyiz."

Win'in *deyimiyle*, biz iyiyiz.

"Bana *bebek* dedin," diye alay ediyorum, bir kıkırdamayı zar zor tutabiliyorum. "Eğer ayakkabı uyuyorsa, Cinderelliott..."

"Pislik."

"Ve bazı nedenlerden dolayı benden hoşlanıyorsun."

Oh, hayır, Constantine. Senden hoşlanmıyorum. Azıcık bile. Ama aşk?

Beni bundan alıkoymaya çalışmana rağmen sana aşık olduğuma inansen iyi edersin. Ve hoşuna gitse de gitmese de seni de kendimle birlikte sürükleyeceğim.

* * *

WINSTON'I dairesine kadar takip ediyorum, Keaton ve Perry'nin kanepeye yayılmış olduğunu görünce şaşıyorum. Winston, Shrimp'in kafesini oturma odasındaki her zamanki yerine koyar ve sonra onu serbest bırakır. Kuşumuz mutlu bir şekilde cıvılda ve doğruca en sevdiği avizeye uçar. Keaton Winston'a sırıtıyor, Perry ise ona aptal gibi sırıtıyor.

"Yapma," diye homurdanıyor Winston.

Perry gülüyor. "Ne? Ben bir şey demedim."

Winston iki kardeşine de ateşli bir bakış fırlatır. "Bana öyle bakma."

"Sadece gülümsüyorum," diye geçiştiriyor Perry. "Suç değil, Winny."

Keaton, Karides'in heyecanla kanat çırpışını izlemek için başını yukarı kaldırarak, "Ve ben sadece az önce tanık olduğum şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," diyor.

Winston, "Kuş gözlemini sonra yaparsın, evlat," diye homurdanıyor. "Şu anda bazı aile meselelerini konuşmamız gerekiyor."

Keaton'ın bakışları bana doğru kayıyor. Kızarmış, şiş gözlerini görünce yüz hatları geriliyor. Geçirdiğim berbat günden sonra tamamen bok gibi göründüğümünden eminim.

"Anthony bir şeyler ayarladı mı?" Perry kanepede öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak soruyor.

O heyecandan yerinde duramazken, Keaton hantal kollarını kanepenin üstüne uzatmış, umursamaz bir şekilde arkasına yaslanmış. Çantalarımı yere bırakıyorum ve Perry ile Keaton'ın arasındaki mindere oturuyorum.

Winston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış. Yüzü sertleşiyordu.

"Biraz önce onunla konuştum," diyor Winston. "Morelliler'le tarafsız bölgedeki bir restoranda buluşacağız."

"Bekle..." Sözleri üzerine gerildim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Morellilerle mi buluşacaksın?"

"Lanet binamı geri alıyorum." Winston'ın mavi gözleri zaferle parlıyor. "Leo çuvalladı. Yapacağını biliyordum, bu yüzden onu bağlayıcı bir anlaşmayla bağladım. Bu toplantı, binayı bana geri verirken öfke nöbeti geçirmesini izlemek için sadece bir fırsat."

Kibri bana yöneldiğinde sinir bozucu, ama bunu gerçekten hak eden birine kazık attığında, beni büyülüyor. Winston Constantine, ne pahasına olursa olsun istediğini elde eden bir güç merkezi.

"O binaya kafayı takmışsın," diye takılıyorum, sözlerim karşısında dudaklarının bir tarafa doğru kıvrılmasının keyfini çıkarıyorum.

"Aww." Perry saçından bir tutamı çekiştiriyor. "Sen ve Winny öpüştünüz ve barıştınız."

"Geri taşınacağız," diyorum muzaffer bir sırıtışla.

Keaton bir kahkaha atarken Winston gözlerini deviriyor.

Winston, sanki biz yoğun çocuklarmışız ve o da babaymış gibi, "Burada hiç yaşamadıysan geri taşınamazsın," diye açıklıyor. "Sen

ve kuş-"

"*Bizim* kuşumuz," diye araya giriyorum ve Shrimp yüksek sesle cıvıldayarak üstümüzden onaylıyor. "Karides *bizim* kuşumuz."

"Sen ve lanet olası kuş sadece yer değiştiriyorsunuz." Bana tedirgin bir bakış fırlattı. "Tanrı aşkına, Cinderelliott, kalplerini gözlerinden çıkar."

"Gözlerinde kalp olan tek kişi o değil," diye mırıldanıyor Perry yanımda akılsızca.

Winston orta parmağını uzatır ve ona doğru sallar. "Bu kadar yeter. Konuşmamız gereken önemli şeyler var. Öncelikle, biri Ash'in fahişe evinde kaldığını mı sızdırdı?"

"*Fahişe* dairesi mi?" Keaton mırıldanır, sesinde eğlence vardır.

"Neden?" Perry ciddileşerek sorar. "Ne oldu?"

"Muhabir bir adam yukarıda beni bekliyordu ve..." Damarlarımda dolaşan iğrenme duygusuyla ürperiyorum. "Sürüngenin tekiydi."

Winston bir telefon çıkarır ve Keaton'a fırlatır. "Bu gazeteci hakkında bulabildiğin her şeyi istiyorum. Gerekirse Ulrich'i de işin içine kat. Sonra da onu yok etmeni istiyorum. Kadınları bayıltıp sonra da baygınken iç çamaşırlarının fotoğrafını çeken sapıklar basit bir dayaktan çok daha fazlasını hak ediyor."

"Ne oluyor lan?" Keaton homurdanıyor.

"Hallediyorum." Ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Ash'in nerede kaldığını pek kimse bilmiyordu," diye devam ediyor Winston, "ama basın öğrendi. Asıl endişe verici olan Scout Mannford'un bunu nasıl bildiği. Bunu sızdırdığına eminim ama asıl soru nasıl bildiği?"

Nate'den bahsetmek üzereydim ama geçen sefer pek iyi gitmedi, onun yerine Deborah'yı otobüsün altına attım. "Sekreterin benden nefret ediyor. Kuşumu ve eşyalarımı bıraktı. Belki de o yapmıştır."

"Peki ya Nate?" Perry soruyor ve ben ona beşlik çakmak istiyorum.

Winston'ın tek söylediği, "Hmm," oldu. "Bu işin aslını öğreneceğim. Morellis ile görüşmemden sonra. Ama asıl mesele Scout'un bana savurduğu tehditler."

Keaton öne doğru eğiliyor, vücudu gergin ve dövüşmek için can atıyor. "Kıçını tekmelememi ister misin?"

"Yakında icabına bakılacak," diye homurdandı Winston. "Kalıcı olarak."

Kulağa uğursuz geliyor ama bu noktada umurumda değil. Scout ve kardeşlerinin her fırsatta bana zarar vermeye çalışmasından bıktım.

Perry dizimi sıktı. "İyi misin?"

"Ash iyi. Onunla konuşmadı ve konuşmak zorunda da kalmayacak. Eğer ona yaklaşırsa, canına oku." Win'in emri Keaton'a yöneliktir. "Perry ve ben bu akşam Morelli'yle toplantı yaparken ona göz kulak olmanı istiyorum. Bu daireye *kimse* girmeyecek."

Winston boş kuş kafesinin önünde volta atıyor. Genelde birbirine sıkıca tutunur, bu yüzden onu bu kadar gevşemiş görmek biraz sinir bozucu.

"Siz güvende olacak mısınız?" Winston'ın yoğun bakışlarını üzerime çekerek soruyorum. "Leo'dan mı?"

Winston alay eder. "Bu toplantıda bütün sevişmeleri biz yapacağız. Leo *bizden* güvende olmayacak."

"Ya Leo canavar moduna geçip seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye karar verirse?" Keaton midemi şiddetle bulandırarak soruyor. "Onun hakkında söylentiler duydum. Bu kötü iş anlaşmalarından daha fazlası. Bu ölüm kalım meselesi. Bu ailenin sorumluluğunu bana bırakma. Yemin ederim, bırakırsan seni cehennemde bulur ve tekrar öldürürüm."

Winston, "Külotunu çıkarma," diye homurdandı. "Herkesin içinde bir şey yapmazlar. Denerlerse de Xavier ve Todd bunun için var."

Keaton sakinleşir, ama çok az. "Onları kışkırtma. Sadece aptal binanızı alın ve oradan çıkın."

"Winston'la tanıştın mı?" Perry homurdanarak soruyor. "Sırf eğlence olsun diye Leo'yu kendini kaybedene kadar kışkırtır."

Winston'la göz göze gelerek, "Lütfen yapma," diye mırıldandım. "Yavru kuşumuzu tek başıma büyütemem. Onun bir babaya ihtiyacı var."

Winston'ın dudakları seğirir ama gülümsemez. "Mirasının yeterli olduğundan emin olacağım."

Keaton kıs kıs gülerek başını sallar. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."
_"

"Ve bu cümleyi bitirirsen bir tane daha göremezsin," dedi Winston Keaton'ı tersler ve sonra Perry'ye "Gidelim" diye bağırır.

Kendimi koltuktan fırlatıp Winston'ın kollarına atıyorum. İçgüdüsel olarak beni yakalıyor, avuçları kıcıma gidiyor. Parmaklarım saçlarına dalarken, onu son öpüşmemiz olabilirmiş gibi öpüyorum. Küçük bir dil hareketiyle beni şımartıyor ve sonra kıcıma şaplak atıyor.

"Bunu sonra da yapabiliriz," diye homurdanıyor.

"Yatağından mı?" Kirpiklerimi ona fırlatıyorum. "Lütfen. Bunun için cömertçe ödeme yapacağım."

"Bunu duymak istemiyorum," diye yakınır Keaton. "Francis'in bana ne pişirebileceğine bakmaya gidiyorum."

O geçerken Winston beni vücudundan tutup ayağa kaldırıyor. "Ben ciddiym. Bu daireye *kimse* giremez."

Bakışlarındaki uyarıyı neredeyse okuyabiliyorum. Nate bile. Merak etme.

Buna bir daha kanmayacağım.

"*Kimsenin* girmesine izin vermeyeceğim." Öpüşmemiz sırasında karıştırdığım saçlarını düzeltiyorum. "Ve soruma hiç cevap vermedin."

Perry koltuktan kalkarken güler. "Bu arada, ben de gidiyorum. Sen mi kullanıyorsun yoksa ben mi?"

"Daniel," diyor Win. "Ona vade beklemesini söyledim."

"Ben gidip arabada oturayım da siz iki aşk kuşu öpüşün."

Winston kardeşinin yorumunu duymazdan geliyor, onun yerine sıcak bakışlarının dudaklarıma doğru kaymasına izin veriyor. "Bunu nasıl ödeyeceksin?"

Oyunlarımızı en az benim kadar seviyor. "Ne istiyorsun?"

"Her şeye sahip olan bir adamdan bunu istemek tehlikeli bir şey," diye uyarıyor. "Bana veremeyeceğin bir şey olabilir."

"Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağım."

"Çok çaresiz." Uzanıp bir parmağını çenemin altına sokuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Eğer yatağımda olacaksan, belki de seni bağlamalıyım, böylece bütün gece bana muhtaç olup yapışamazsın."

"Hmm, bir milyarderin yatağında çıplak ve bağlı. Kolumu gerçekten bükün, Win. Nereye kaydolabilirim?"

Başparmağını alt dudağıma sürtüyor. "Ukala ağzının cezalandırılması gerekiyor."

"Yatağında beni kirletmeni bekleyen çıplak bir genç olacağım."

Bakışları öldürücü. Avucum pantolonundaki şişkinliği kapatınca çok eğleniyorum. Bu adam benim. Benim için mükemmel bir eş. Her zaman benim yapmak istediğim iğrenç şeyleri yapmaya hazır.

"Lütfen dikkatli ol," diyorum ve parmak uçlarımda durup yakışıklı ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Sen kendi payına düşeni yap, ben de kendi payıma düşeni yapmak için bu geceyi atlatacağım."

Bu sözlerle topuklarının üzerinde dönüyor, beni yalnız bırakıyor ama kalbimi de yanında götürüyor.

Geri getirse iyi olur.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Winston

MANHATTAN MILE HIGH Club, sahip olmadığım en yüksek binalardan birinin 80. katında yer alan gösterişli bir restoran. *Henüz değil*. Constantine'lerden çok daha uzun süredir bu şehirde olan bir aileye ait. Ancak, sonsuza kadar ellerinde tutamazlar. Eninde sonunda bana satacaklar çünkü onlar satana kadar ben anlaşılmayı tatlıya bağlayacağım.

"Bunun sorunsuz geçeceğini düşünüyor musun?" Binanın önündeki kaldırıma yanaştığımızda Perry sesinde gerginlikle soruyor.

"Olacak."

"Kendinden çok eminsin."

"Olmak zorundayım," diyorum omuz silkerek. "Ben kendimden şüphe edersem rakibim de eder. Her dövüşe kazanacağımı bilerek girersem, asla bir şansları olmaz." Kapıyı açmaya başladı ama kolundan tutarak onu durdurdum. "Sessiz ol ve tüm konuşmayı benim ya da Anthony'nin yapmasına izin ver. Yakında girip çıkacağız. Nedense Leo kendini kaybeder ve işler sarpa sararsa Xavier ve Todd'u bulup defolup gidin."

Bana sertçe kaşlarını çatıyor, gözleri gölgelerle kararmış. "Eğer işler ters giderse, *seni* bulurum ve *sonra* da defolup giderim. Seni bırakmayacağım, Winny. Asla."

"Altın çocuğunun öldürülmesine izin verirsem annem bunun sonunu duymama asla izin vermez."

"Win'in Dünyası'nda, kötü çevresindeki herkesi kurtaran tek karanlık kahraman olduğumu biliyorum ama *gerçek* dünyada, senden daha fazla olmasa da en az senin kadar tezgah kurabilen kardeşin ne olursa olsun sana destek olacak. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin." Bir yumruk kaldırdı. "Constantine Takımı, hatırladın mı?"

"Serseri gençlermişiz gibi yumruğuna vurmayacağım. Ve Ash'le çok fazla takılıyorsun."

Bana sırtıyor, yumruğunu hâlâ aptal gibi havada tutuyor. Sonunda vurdum, böylece lanet olası arabadan inecek ve devam edecekti.

Bildiğim kadarıyla muhtemelen zamanın başlangıcından beri var olan Manhattan'daki binaya giriyoruz. Lobi zarif ve eski paranın ve ayrıcalığın kendine özgü, tiksindirici kokusuna sahip - tatlı ve biraz da acı. Binalarımın çoğu yenilenmiş ve değişen zamanlarla güncellenmiş olsa da, bu bina hala 30'ların sonlarından kalma Art Deco'ya sahip. Pirinç kakmalı geometrik desenler kemerli tavanları süslüyor, mozaik zeminler yakın zamanda mükemmel bir şekilde cilalanmış gibi parlıyor ve asansörlere giden koridor boyunca uzanan kazınmış cam kapılar eski görünümünü tamamlıyor.

Bu bina benim olduğunda, tüm bunları söküp atacağım ve çok ihtiyaç duyulan bir makyaj yapacağım.

Perry ve ben pirinç asansör kapılarının önünde durmuş, çarpıtılmış yansımamıza bakıyorduk. Bu bakış açısından ikiz olabiliriz. İkimiz de takım elbiseli. İkimiz de sarışın. İkimiz de benzer yapıdayız. Kardeşim çoğu zaman bir erkek çocuğu olmasına rağmen, bu aile ve Halcyon söz konusu olduğunda önemli ölçüde adım atıyor. Belki de haklıdır. Belki de tüm yükü omuzlamak zorunda değilimdir. Bir zamanlar bu yükü babamla paylaştırdım. Başa çıkabildiğinde yükün bir kısmını Perry'ye yüklemek iyi hissettirecek.

Asansörün hafifçe tıngırdayan sesi, bir fare ailesinin beklediği bulutların üzerine seksen kat çıkmaya hazır olduğunu işaret ediyor. Ayak sesleri yaklaşıyor ve biz asansöre girmeden önce söz konusu sıçanlar etrafımızda koşuşturuyor, binanın doğal kokusunu saldırganlıkla kovalıyorlar. Perry'nin vücudu geriliyor ama ben onları görmezden gelerek asansöre adım atıyorum. Morelliler içeri girerken ben ve kardeşim sırtımızı duvara vererek duruyoruz.

"İyi akşamlar beyler," diye selamlıyorum, kurt gibi sırtarak. "Eğer biftek seviyorsanız, Manhattan Mile High Club'da en iyi ikinci biftek var..." Çeneme vurarak devam ediyorum. "Edge artık ortalıkta olmadığına göre, sanırım artık en iyisi onlarınki."

Lucian beni bir tepkiyle ödüllendirmiyor, katı ve taş suratlı bir şekilde kalıyor. Leo ise tahmin edilebileceği gibi piçin teki. Bana ısıltılı bir tehditle bakıyor. Lucian ona tasma takıyor olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor. Birkaç korumanın ve kolunun altına kalın bir dosya sıkıştırmış bir adamın onlara katılmasıyla loca kalabalıklaşıyor. Görünüşe göre, onların piç avukatlarından biri. Bu ordu karşısında ikimiz gülünç durumdayız.

Pislikler. Perry ve benim taşıdığımız tek şey güçlü soyadımız ve ağır cüzdanlarımızken, onlar muhtemelen silahlarla donanmış durumdalar. Morelliler, çoktan bulanıklaşmış bir dünyanın pervasız kovboyları. Bu şehirdeki diğer herkes evrim geçirmiş ve paranın en keskin bıçak olduğunu fark etmişken, onlar hala silahlarına ve maço tavırlarına sarılmış durumdalar.

Perry ⁸⁰. katın düğmesine basıyor ve sonra ellerini önünde birleştiriyor. Bakışlarımı düşmanlarımızın her birinin üzerinde gezdirmek için acele etmiyorum, tüm kusurlarını tek tek ele alıyorum.

"Sadece i k i n i z mi?" Lucian kara kaşlarını kaldırarak soruyor. "Biraz... hazırlıksız değil misin?"

Leo'ya dikkatle bakıyorum. "Bence, Lucian, küçük kardeşin yerine getiremeyeceği anlaşmalar yapmaya başladığında hazırlıksız olan oydu."

Asansör ²⁷. katta çınlayarak açılıyor ve bizi bir Leo patlamasından kurtarıyor. Konut katındaki yaşlı bir çift gergin kalabalığa bakıyor ve bir sonraki asansöre binmemiz için bize el sallıyor. Kapılar bir kez daha kapanıyor. Telefonum çalıyor ve Ulrich'ten gelen bir mesajı okumak için çıkarıyorum.

***Ulrich:** Senin için daha fazla şey buldum patron. Hepsini daha önce Tony'ye vermiştim.*

İyi iş.

Asansörler ⁶⁸. katta tekrar açılır. Takım elbiseli bir adam -benim adamım- asansöre biner. Heybetli varlığı kalabalık olan alanı doldururken Xavier hiçbir şey söylemiyor. Artık ikimizin de güvenliği var. En iyilerini işe aldıklarını biliyorum. Biz de öyle. Umarım bu toplantı sırasında silahlarını çekmelerine gerek kalmaz.

Lucian'ın çenesinin kıpırdaması, bunu yapmaması gerektiğini bildiğini gösteriyor.

beni hafife alıyorsun. Yüz ifadem kendini beğenmiş. Bu onu rahatsız etse de, kontrol altında tutmayı başarıyor. Todd'a yer açmak için tepeye yakın başka bir katta duruyoruz. Xavier daha düşünceli olma eğilimindeyken, Todd biraz daha arkadaş canlısı. Yine de bu gece gülümsemiyor. İki adamım da asansörün kapılarını kapatan gergin bir kas duvarı gibi. Morellilerden yayılan huzursuzluk, aptallıklarıyla ziyafet çekmeden önce güzel bir meze.

Sonunda kapılar açılıyor ve bizi ⁸⁰. kata çıkarıyor. Havada asılı duran mükemmel kızarmış sığır eti ve sarımsak kokuları midemi bulandırıyor. Yine de Ash'in yanında konserve hamburger yemek için beş yıldızlı bir yemekten vazgeçebilirim.

Bir dahaki sefere mutfağında o tuhaf şeyi yapacağını düşünmemeye çalışıyorum ama düşünceler yine de içeri giriyor. Yalınayak ve kafasında dağınık bir topuz. Küstahça sırtıyor ve sanki benim alanım ona aitmiş gibi hareket ediyor. Bu tehlikeli bir düşünce -şimdiye kadar eğlenmeye hevesli olmadığım bir düşünce.

İşler değişiyor.

Ash'in zorlu bir rakip olduğunu kabul etmeye başlıyorum.

Benim oyunumu benden daha iyi oynuyor.

Starburst paketleri, pembe tüyler ve bir sürü lanet tavır bırakarak dünyama giren kızın düşünceleri üzerinde durmak ne kadar cazip olsa da, odaklanmam gerekiyor.

Morellis'i utandırdım.

Şef garson bizi karşılıyor ve kalabalık restoranın tavandan tabana camla kaplı köşesinde sekiz kişilik bir masaya yönlendiriyor. Altı kişilik yer ayarlanmış. Anthony masanın bir başının yanına oturmuş, önündeki masanın üzerinde kalın bir evrak dosyası duruyor. Fedailer ve benim iki adamım pencerelerin iki yanında, ihtiyaç duyulma ihtimaline karşı yakınlarda duruyorlar ama iş anlaşmalarımız için kulak misafiri olmuyorlar.

Ben masanın başında Anthony'nin yanına oturuyorum, Perry de benim yanıma oturuyor. Leo diğer uca, avukatları da Anthony ile onun arasına oturuyor. Lucian masanın sağında Perry'nin yanına oturuyor.

Herkes hazır ve nazır.

"Beyler," diyor avukatları, doğrudan konuya girerek, "bu akşam Bay Leo Morelli'yi temsil edeceğim. Anladığım kadarıyla görüşmemiz gereken bir mülk satışı var."

Ona başımı salladım. "O mülk artık bana ait."

Perry'nin ayağı benimkini dürtüyor, muhtemelen onları kışkırtmamam gerektiğini hatırlatıyor. Ayağımı çekiyorum çünkü tüm dikkatleri üzerimdeyken Morellilerle uğraşmamı engellemek için Perry'nin tekmelerinden çok daha fazlası gerekecek.

İçki siparişimizi almak için bir garson geliyor, oyunumuza bir an ara veriyoruz. Garson gider gitmez Anthony'ye başımı salladım.

"Bay Constantine bunu mümkün olduğunca acısız yapmak istiyor. Baldrige binasını orijinal otuz sekiz nokta beş milyon dolarlık satış fiyatından geri almayı teklif ediyor. Kontratı önceden yazdım." Elindeki dosyadan kâğıtları çıkarıp yanındaki Evan'a uzattı. "Göreceğiniz gibi oldukça açık ve net."

Leo alay ediyor ama Lucian'ın sert bakışları Leo'nun atmaya hazırlandığı yalanlamayı kesiyor. Bu sadece üç saniye sürer.

"Kırk," diye karşılık veriyor Leo, öne doğru eğilip başını bana doğru çevirerek. "İster kabul et ister etme."

Sandalyemde gevşeyip uzun bir süre Leo'yu inceledim. "Hayır."

"Şanslısınız Bay Morelli," diyor Anthony, "yaptığınız onca şeye rağmen fiyatı düşürmek istemediği için."

Morelli'nin avukatı Leo'nun konuşmasını engellemek için başını sallar. "Leo Morelli ilk anlaşmadan vazgeçtiğini kabul etmiyor. Bu satış teklifi sadece Morelli'lerin Constantine'leri ağırlamasıdır."

Anthony daha fazla belge çıkarır. "Bay Morelli ve Bayan Elliott arasındaki bu mesaj kayıtları, Bay Morelli'nin genç kadını tehdit etme, taciz etme ve şantaj yapma çabalarının bir göstergesidir; oysa orijinal anlaşmada böyle bir şey olması halinde Bay Morelli'nin binayı derhal müvekkilime geri satacağı açıkça belirtilmiştir."

"Benim yaptığımı kanıtlayamazsınız," diyor Leo, sesi sıkılmış, avukatının onu susturma çabalarını görmezden geliyor. Kâğıtlara bakmıyor bile. "Bu benim telefon numaram değil."

Anthony sıkılmış bir ses tonuyla, "Bayan Elliott'ın evine girdiğinizde telefonunu aldığınıza dair yeminli ifadesi kanıtlardan yalnızca biri," diyor. "Bununla birlikte, telefon şirketinden, çalınan telefonunun yerini sizin evinizle eşleştiren kayıtlarımız da var Bay Morelli. Ayrıca, birkaç gece önce eski Edge Steakhouse'da Bayan Elliott'u tehdit etmek için çalıntı telefonu kullanan kişinin siz olduğuna dair video belgelerimiz var."

Leo'ya sırtıyorum, tartışmasını bekliyorum. Öfkesini kontrol altına almaya çalışırken çenesi çalışıyor. Lanet olası asabi her zaman kontrolden çıkar ve öfkesini kaybeder.

Anthony devam ediyor, "Bayan Elliott, Bay Morelli'ye müvekkilim hakkında bilgi vermediğinde-"

Avukatları "Bu konuda hiçbir kanıtınız yok" diyor.

"Yine yeminli ifadeler," diyor Anthony, "ve kısa mesajlar, Bayan Elliott'un müvekkilimle ilgili bilgi vermemesi halinde, Bay Morelli'nin hem Bayan Elliott'u hem de Bay Constantine'i karalamak amacıyla özel cinsel fotoğraf ve videoları basına sızdıracağını açıkça ortaya koyuyor."

"Bu saçmalık," diye mırıldanıyor Leo.

"O zaman sözleşmeyi imzala," dedi Anthony, "ve bu saçmalık ortadan kalsın."

Leo konuşmaya başladı ama ben onun sözünü keserek gözlerimi ağabeyine diktim. "Lucian, kardeşine bir şeyler öğret, olur mu? Perry bile bazı savaşların savaşmaya değmeyeceğini bilir. Bu da ailenizin kazanamayacağı savaşlardan biri. Bir anlaşma yaptık ve bu anlaşma ihlal edildi. Yetişkinler gibi davranalım ve bu işi ilerletelim." Bakışlarımı Leo'ya yönelttim ve onu sert bir bakışla kıstırdım. "Bunu mahkemelerde ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar sürdüreceğimi söylediğimde bana güvenin. Siz Morellilerin sahip olduğu her karanlık sırrın gün ışığına çıkmasını sağlayacağım."

Morelli'nin avukatı "Müvekkilimi tehdit mi ediyorsunuz?" diye sorma cesaretini gösterdi. "Ben sadece üzerinde anlaşmaya varılan kurallara uymazlarsa geleceklerini tahmin ediyorum. kurallar."

Hararetli irade savaşımız, garson şarap doldurmak ve yemek siparişlerini almak için döndüğünde sona erer. Morelliler biftek sipariş ediyor, çünkü günlerdir canları iyi bir biftek çekiyordu. Constantine Takımı da sipariş veriyor. Bir gün bunun için Ash'i öldüreceğim. Morellilerin aşağılanması ve razı olmaları yeterince tatmin edici ama ben acıktım.

Onlar garnitürlere karar verirken Anthony bana dosya klasörünü uzatıyor. Kendime doğru çektim ve açtım. Resimler ve belgeler özenle içine yerleştirilmiş. Ulrich'in bilgileri. İlginç ve faydalı. Zamanlaması her zamanki gibi kusursuz. Bu adama bir bonus vereceğimden emin olabilirsiniz.

Perry dosyaya bakmak için eğiliyor ve içinde ne olduğunu görünce şaşırtıcı bir şekilde düşüncelerini ele vermiyor. Dosyayı kapatıp Anthony'ye geri veriyorum ve devam etmesi için başımla onaylıyorum.

Garson gittikten sonra Leo tekrar "Kırk ve bu gider," der. "Temelli olarak. Eğer bu işi uzatırsan bulacağın şey seni şaşırtabilir."

Mahkeme. Morelli sırları mı? Elbette. Onları da öğrenirsiniz ama bazılarının Constantines'le ilgisi var."

Saçmalık. Saçmalık olmak zorunda, değil mi? Annemin bu konuyu kapatma konusundaki aceleciliğine, Leo Morelli hakkında bir şeyler sakladığı hissine geri dönüyorum. Etrafımda çok fazla aldatma var. Yine de hepsini ortaya çıkarmazsam bir Constantine olamazdım. Çöpleri temizler, imparatorluğun duvarlarını yükseltir ve soyadımızı paylaşmayan herkesin canına okurdum.

"Boş vaatler," diyorum şarabımı yudumlamak için bir an ayırarak. "Bir yalancı ve piç olduğunu kanıtladın." Kadehimi yere bırakırken bakışlarım Lucian'a takılıyor. "Bishop's Landing'in Canavarı, değil mi?"

"Dinle beni," diye homurdanıyor Leo, fısıltıyla söylenen lakabının hakkını vererek. "Buraya gelip-"

"Yeter," diye araya giriyor Lucian. "Benim gördüğüm kadarıyla Constantine, olmaması gereken bir soruna basit bir çözüm öneriyor." Lucian masanın öbür ucundan bana ters ters bakıyor. "Ne kadar basit olsa da, karşı koyma eğilimindeyim. O binaya bir tür bağlılığın olduğu çok açık."

"Direnişiniz zamanınızı, enerjinizi ve sınırlı fonlarınızı boşa harcamak olur," diye karşılık veriyorum. "Eminim annem de aynı şeyi söylemiştir."

"Önerilen satış sözleşmesi yasal mı?" Lucian avukatlarına sorar. Başını sallıyor. "Gayet açık."

Anthony onlara, "Asıl anlaşma böyleydi," diye hatırlatıyor.

Leo bana ters ters bakıyor. Evet, sikik, bunu sen zorlaştırdın, ben değil.

"Gerçekten ona istediğini verecek misin?" Leo ateşli öfkesini ağabeyine yönelterek talepte bulunur.

Lucian iç çeker. "Tüm sırlarımızın mahkemede ortaya dökülmesini gerçekten istiyor *musun*?"

Belki Winston bundan pişmanlık duyacaktı, ama biz de öyle." Leo'dan karanlık bir bakış, ama buna itiraz etmiyor.

Anthony, "Bay Constantine binayı orijinal fiyatından satın alacak," diyerek toplantımızı yeniden rayına oturttu. "Bay Morelli, devam edebilir ve bir etiketle belirtilen yerleri imzalayabilirsiniz. Her şey yakında bitecek."

Leo kendisine doğru kayan belgeye ters ters bakıyor. Morelliler her zaman duygularını kollarına takarlar. Özellikle Leo'nun efsanevi bir öfkesi vardır. Konstantinler duygularını buz gibi soğuk bir kayıtsızlığın aşılmaz katmanları altında tutmalarıyla tanınırlar. Kendi soğuk öfkemle yanıp tutuştuğum gerçeği yüzümde hiç görünmüyor.

Leo belirlenen yerlere ismini karalıyor. Belgeler bana geri veriliyor ve ben de zaman ayırıp anlaşmayı tekrar okuyorum. Sonra da gerekli yerleri imzalıyorum. Harold parayı yarın taşıyacak.

Anthony, Morellis'e "Sabah ofisime uğrayın," diyor, "çekinizi almak ve evrak işlerini tamamlamak için."

İmzalı belgeyi Anthony'nin dosyasına koyduktan sonra Lucian'a bakıyorum. "Şimdi, diğeri iş konularına geçelim. Her şeyden önce, Leo'nun o karalayıcı fotoğraf ve videoları yayınladığında yaptıklarının sonuçları hakkında konuşalım."

"Bu bir tehdit mi?" diye araya giriyor avukat.

"Hayır," diyorum tek omuz silkerek. "Bu bir konuşma. O özel fotoğrafların ve videoların yayınlanmasının Constantine ismine ne kadar zarar verdiğini biliyor olmalısınız."

"Yani?" Lucian talep eder. "Sözleşme imzalandı. Her şey bitti."

Leo bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor, sanki konuyu zorladığım için mutluymuş gibi. Anlayış, avukatından çok önce onun üzerine çöküyor. Sözleşme basitti. İnanılmaz derecede basit. O kadar basit ki, hakaret için açmayı planladığım davalar hakkında hiçbir şeyden bahsetmiyor. Tamamen ayrı bir konu.

Sözlerime inandılar. Leo Morelli'nin imzasıyla tüm bunların ortadan kalkacağını ima ettim. Ama onlarla işim bitmedi.

"Şöyle olacak," diyorum Leo'ya bakarak. "Onları uzaklaştıracaksın. Medyadaki adamlarınız her kimse onlarla temasa geçin. Ailenizin başlattığı yangını söndürme çabalarınız kabul görecek. İlerlemek için hazırladığımız davalar açılmadan kalacak. Bu sorun, tüm haberlerde yer alan hikayeler kadar hızlı bir şekilde ortadan kalkacak."

Taleplerimden rahatsız olduğu belli olan Leo sinirleniyor. "Fotoğraf olmayacak."

Sert bir ses tonuyla, "Bunun bir an önce gerçekleşmesini sağlayın," diyorum. "Aksi takdirde Pazartesi günü işlemlere başlayacağız. Tık tak."

"Hepsi bu mu?" Lucian talep ediyor. "Oyunlarından bıkmaya başladık Constantine. Sadede gel de huzur içinde yemek yiyelim."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmak uçlarımı birleştiriyorum ve sırtıyorum. "Yerleşin çocuklar, daha yeni başlıyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kül

Winston gider gitmez kapıyı arkasından kilitledim, çantalarımı yukarı taşıdım ve artık iznim olduğu için onun alanını keşfetmeye başladım. Daha önce de temizlik bahanesiyle buraya çıkmıştım, ama doğru dürüst gözetleyemeyecek kadar gergindim. Şimdi istediğim erişimi sağladım.

Çantalarımı yatak odasının kapısına bıraktıktan sonra diğer odaları kontrol etmek için zaman ayırıyorum. Her oda iyi dekore edilmiş. Eminim bir iç mimar için servet harcamıştır. Para bir seçenek olmadığında, muhtemelen çoğu insanın evinden daha pahalıya mal olan biblolarla sahip olabilirsiniz. Diğer odalara bakarken sıkılıyorum, en iyisini sona saklıyorum.

Onun odası.

Evinin geri kalanı gibi koyu lacivert. Yüksek tavanlı ve kömür grisi nevresimli devasa bir kral yatak. Duvarda devasa bir televizyon asılı. Bahse girerim yaşlı bir adam gibi haberleri süper boyutta izlemek için uyanıyordur. Yaptığım şakaya kıs kıs gülererek devasa banyosuna giriyorum. Pençe ayaklı küvet muhteşem ve birlikte banyo yaptığımızı hayal ediyorum.

Hayal kurmaya devam et, kızım.

En azından artık sıcak havluları var. Ona internetten aldığım ucuz havlu ısıtıcısına hayret ediyorum. Çoktan kurdu bile. Brat teşekkür bile etmedi. Sırf gözleri seğirsin diye tüm makyaj malzemelerimi ve saç malzemelerimi tertemiz tezgâhın üzerine bırakmaya özen göstererek banyo malzemelerimi yerleştiriyorum. Banyodaki varlığımdan memnun bir şekilde odasına geri dönüyorum. Dolabı kocaman ve benim fahişe dairemden daha büyük bir takım elbise deposu gibi görünüyor. Win'in bu kadar çok takım elbisesi olması neredeyse komik. Elbiselerimi asmak için bir yığının kenara itmekten büyük zevk alıyorum. Bunun için beni daha sonra cezalandıracak - yatağında bağlı ve onun merhametine kalmışken- ve ben bunun her saniyesini seveceğim.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra aşağıya iniyorum. Yemek odasında bir mola verip pembe kuşlu tuzluk ve biberliği masasının ortasına bırakıyorum. Bu beni gülümsetiyor çünkü çok göze batıyorlar ama onları yerinden oynatmayacağından eminim çünkü ne derse desin küçük kuşumuzu çok seviyor. Tam oturma odasına dönerken, biri ön kapıyı çalıyor.

İzci.

Tanrım, umarım değildir.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Delikten dışarı bakmak için parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. İçime dolan rahatlama, korku beni çarpana kadar kısa sürüyor.

Nate.

Anahtarlarını şingirdatarak büyük bir gösteri yapıyor, bakışları sanki beni görebiliyormuş gibi gözetleme deliğinde. "Bırak gireyim Ash. Orada olduğunu biliyorum."

Sanki beni duyabilecekmiş gibi nefesimi tutuyorum.

"Peki," diye homurdandı, "anahtarımı kullanacağım ve sen *de* Winston'a, bir şey çalmadığından emin olmak için kıcımı kaldırıp buraya gelmemi söylediği halde beni neden evinden uzak tutmaya çalıştığını açıklayabilirsin."

Kapıyı kapatarak, görüyormuş gibi yapıyorum ve dilimi ısırmağa devam ediyorum. Yumruğu kapıya sertçe çarpıyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

"Seni orada duyabiliyorum, lanet olsun." Anahtarlarını sallamaya devam ediyor. "İçeri geliyorum."

Onu bekleyeceğim.

"İçeri geliyorum dedim," diye homurdandı.

Kendimi tutamayarak, "O zaman hemen yap."

dedim. Bir sessizlik.

"Kaltaklık yapma."

"Çok geç," diyorum tatlı tatlı. "Senin anahtarın yok,

Nate." Kolu sallıyor. "Bırak gireyim Ash."

"Git buradan," diye bağıriyorum ve sonra yumrukları tahtaya sertçe vurmaya başlayınca haykırıyorum.

Keaton kaşlarını çatmış bir halde mutfaktan fırlıyor. Parmağımı dudaklarıma götürüp "Nate" diyorum. Kaşları bana Win'i hatırlatan bir şekilde birbirine çarpıyor.

"Tanrım, beni içeri al," diye bağıriyor Nate, ses tonunda çaresizlik var.

"Şimdi."

"Neden?" Talep ediyorum. "Eşyalarını karıştırabilisin diye mi? Sonuçta yaptığın şey buydu, değil mi? Ne arıyordun, Nate? Planın hakkında her şeyi biliyorum."

Bilmiyorum ama biliyormuş gibi yapabilirim.

"Siktir git," diye karşılık verir. "Altın avcısı bir fahişeden zengin lafları bunlar. Yaptığın şey bu, değil mi? Sorun nedir? Varlığım en iyi arkadaşımın kanını kurutmaya çalışmana engel mi oluyor?"

Keaton'ın çenesi öfkeyle çalışıyor ama ağzını kapalı tutuyor.

"Winston onun küçük kardeşini de becerdiğini biliyor mu?" Nate acımasız ve soğuk bir şekilde güler.

Keaton'ın bakışı öldürücü. Nate'i azarlayacakmış gibi ağzını açıyor ama ben elimle ağzını kapatıyorum.

"Keaton burada değil," diye yalan söyledim. "Ve Win bu saçmalığa inanmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Onlar gittiğinde o hiç gitmedi. Ne oldu? Mutfaktaki hızlı seksi mi böldüm?"

Kanım donuyor ve Keaton'ın gözleri açılıyor. Sanki bizi görebiliyor. Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Beni tehdit etmeyi bitirdiysen gitmelisin. Önümde Winston'ın tüm parasını bana nasıl yağdıracağını düşüneceğim yoğun bir akşam var. Güle güle, Nate. Şimdi bina güvenliğini arıyorum."

Eli kapıyı bir kez daha tokatlıyor ve sonra sessizlik oluyor. Delikten dışarı bakıyorum, artık onu orada dikilirken görmediğim için şükrediyorum.

Keaton'a bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarına götürüp başını sallıyor. Yavaşça, oturma odasına açılan giriş koridorunun kenarına doğru yürüyor ve alanı tarıyor.

İçimi ürpertici bir korku

kaplıyor. İzleniyor muyuz?

Keaton öyle düşünüyor ve ben de ondan geri kalmıyorum.

Nate ortaya çıktığında, her seferinde doğrudan bara yöneldi. Keaton'a yaklaşıp fısıldayarak barı kontrol etmemiz gerektiğini söylüyorum. Bana anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Kafayı bulup film izlemek ister misin?" Keaton sorar, sesi yüksektir.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Evet, tabii."

"Git odanda bir film aç. Kız filmi **o l m a s ı n** . Motor. Patlamalar. Heyecan verici bir şey." Ve gürültülü. Not edildi.

Rahatça oturma odasına girerken ona parlak bir gülümseme veriyorum. Sonra yatak odama geçiyorum. Televizyonu açtıktan sonra sesi yükseltiyorum ve iğrenç bir aksiyon filmi açıyorum. Köşeden bakarken, Keaton'ın içki yapmak için etrafı karıştırırken sırtını fark ediyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona doğru zıplayarak sordum. "O kadar da kötü bir barmen değilim."

İçkilerimizi hazırlarken önemli bir şey konuşmadan yolumuza devam ediyoruz. İkimiz de dikkatlice kamera ya da böcek olup olmadığına bakıyoruz. Barın sonuna doğru bir bitki var. İlgimi çeken bir şey var mı diye bakıyorum.

"Al bakalım," diyor Keaton, bana bir içki uzatarak. "Bu iyi bir şey." Duvar boyunca uzanan koleksiyonun arkasındaki eski bir likör şişesini işaret ediyor. "Hangi filmi seçtin?"

Şişenin kenarına bantlanmış küçük siyah cihazı fark ediyorum. Filmdeki oyuncular hakkında sohbet ederken, üzerinde cihaz olan şişenin önüne koyu renkli bir şişe koyarak görüşünü engelliyorum. Yatak odasına doğru giderken konuşmamıza devam ediyoruz. Keaton içeri eğiliyor ve kapıyı kapatıyor. Biz parmak uçlarımızda girişe geri dönerken film boğuk bir sesle oynuyor. İçkilerimizi alıyor, sessizce kapının yanındaki masaya bırakıyor ve sessizce kilidi çeviriyor. Sessiz olmamız gerektiği anlaşılıyor, bu yüzden apartmandan gizlice çıkarken ikimiz de konuşmuyoruz. Keaton kapıyı tekrar kilitliyor ve sonra dirseğinden tutarak beni asansörden uzaklaştırıp merdiven boşluğuna doğru yönlendiriyor. Yaklaşık beş kat aşağı inene ve ben nefes nefese kalana kadar Keaton konuşmuyor.

"Ne Win ne de Perry cevap veriyor, ama bu beklenen bir şey," diyor alçak bir ses tonuyla. "Ayrılacağımızı bildirmek için onlara mesaj attım."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, göğsüm eforla inliyor.

Başını sallıyor. "Sana arabada söylerim."

Nate'in takip ettiği paranoyasıyla omzumun üzerinden bakıyorum ama kimse yok. Yine de nereye gittiğimizi duyurmamak akıllıca. Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. Milyonlarca kat merdiveni inmeyi başardığımızda Keaton arabasını yan kapıya getirmesi için valeyi çağırıyor. Lobinin karşısına geçip birinci kata ulaştığımızda kapıdan çıkıyoruz. Dışarıda, süslenmiş siyah bir Range Rover kaldırımında bekliyor. Bir vale Keaton'a

Keaton da ona bir tomar yüzlük verdi. İkimiz de bindik ve Keaton bizi oradan çıkardı.

"Bu benim hatam," diye homurdanıyorum, ciğerlerim Win'in evinden aşağıya uzun bir yoldan inmemizi protesto etmek için hâlâ çılgık atıyor. "Nate'in içeri girmesine izin verdim. Orada olmasına izin verildiğini sanıyordum."

"Nate'de anahtar olması beni şaşırtmazdı," diye homurdanıyor Keaton, "ama Winston'ın evinde olup bitenleri izliyor olması tüyler ürpertici."

"Ama anahtarı *yok*. Bunu neden yapsın ki? Onun derdi ne? Beni bir şey yaparken yakalamaya mı çalışıyor?" Hayal kırıklığım sözlerime yansiyarak soruyorum. "Benden ne kadar nefret ettiğini gördün."

"Bilmiyorum ama kardeşim mutlu olmayacak."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Keaton sinyal lambasını yakarken iç geçirir. "İnsanlar her zaman bizi yakalamak için dışarıda, Ash. Her zaman. Pembroke'dayken durum farklı. Bazen bu şehrin ne kadar acımasız olduğunu unutuyorum. Ama her tatil ve yaz bana hatırlatıyor. Artık Winston'ın kız arkadaşı olduğun için, onun düşmanları senin de düşmanın oluyor. İşler böyle yürüyor."

"Ama Nate onun en iyi arkadaşı. Onun derdi benimle, Win'le değil, değil mi?"

Keaton alay ediyor. "Winston'ın *eşyalarıyla* uğraşan herkesin kardeşimle bir derdi vardır. O bunu hafife almaz."

"*Eşyalar* yerine kız arkadaşımı tercih ederim," diye homurdanıyorum.

"Demek istediğim, Nate'in onun en iyi arkadaşı olmasının bir önemi yok. Bu Winston'ın güvenini kötüye kullanmaktır." Keaton omuz silkiyor. "Sana karşı sahiplenici. Bunun sana karşı bir tehdit olduğunu düşünürse, aynı şekilde karşılık verecektir."

"Bilmiyorum," diyorum, "ona Nate'in destansı boyutlarda ve şaibeli bir pislik olduğunu söylemeye çalıştım. Bunun için kavga ettik. Beni terk etti ve günlerce beni görmezden geldi."

"Hmm."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Bu muhtemelen her Constantine'in ilk kelimesiydi."

Eğlenmiş olsa da başını sallıyor. "Constantine Yerleşkesi'ne gidiyoruz. Perry ve Winston'a son durumu bildirmeleri için mesaj attım. Onlar bitirene kadar orada takılabiliriz."

"Annenle birlikte. Yaşasın," diye kestirip atıyorum.

Keaton, "Eminim annem bundan sonra kimin hayatını mahvedeceğini planlamakla meşguldür," diye mırıldandı. "Yine de Tinsley bizi gördüğüne"

sevinecektir."

"Kuşum Win'de iyi olacak mı?"

"Francis orada. Ona göz kulak olur." "Sence Nate neden içeri girmek istedi?"

"Seni para hırsızı bir sürtük olduğunu kanıtlayacak bir şey söylerken ya da yaparken yakalamak dışında, bilmiyorum."

"Sanırım bir şey arıyordu. Sadece benim üzerimde değil." Pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ortaya çıktığında, her iki seferde de Winston'ın havlu ısıtıcısını kullanmak için yukarı çıkmak istedi."

"Winston'ın havlu ısıtıcısı yok." Ona sırtıyorum. "Artık var."

"Onunla olan ilişkinizi bir milyon yıl geçse de asla anlayamayacağım, ancak edindiğim bilgilere ve bitmek bilmeyen haber kliplerine dayanarak konuşacak olursak, bu çok berbat bir durum."

"Vay be. Teşekkürler. Ama haklısın. Tamamen sıçtık."

"Ve sen bundan memnunsun..." Gülüyor. "Kuşunu vasiyetine koymakla ilgili şaka yaptı. Benim tanıdığım ağabey o değil."

"Tam bir pislik gibi davranmayı bıraktığında oldukça şaşırtıcı biri oluyor."

"Yani Nate Winston'ın odasını mı karıştırıyordu? Ne arıyormuş? Sıkıcı bir kravat ödünç almak için mi?"

"Emin değilim ama beni oraya gitmesi gerektiğine iki kez ikna etti ve ben de ona izin verdim." Bazen bu kadar kör olabilmemden nefret ediyorum. "Nate'in geldiğini söylediğimde Win'in bana üç kafam varmış gibi bakmasına şaşmamalı. Orada olmaması gerekiyordu. Neden bir şey söylemedi?"

"Çünkü kardeşim kartlarını kapalı tutar. Genelde bir önsezi üzerine silahlarını ateşlemez. Eğer bir şeyin şüpheli olduğunu düşünürse, harekete geçmeye hazır olana kadar durmadan araştırırdı."

"Domino taşları gibi," diyorum dalgınca. "Perry de aynı şeyi söyledi. Hesapçı ve usta bir stratejist."

"Morellilerle işi bittiğinde Nate ile yüzleşebilir ve sorununun ne olduğunu görebilir. Nate her ne yapıyorsa üzerine gidilmesi gerekiyor."

Alt dudağımı çiğneyerek düşünüyorum. "Basına haber verenin Nate olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ama Win'i arayan Scout'tu, değil mi?"

"Bağlandı mı?"

"Şüpheli. Nate bir şeylerin peşinde olabilir ama Mannford üçüzleri gibi küçük pisliklerle iş birliği yapmaz."

"Leo Morelli'nin var. Yani ortak. Terör Üçüzleri ile."

"Leo da Morelliler'in geri kalanı gibi bir pislik," diyor basitçe. "Nate, kardeşimle olan arkadaşlığını, onun arkasından iş çevirmek için riske atmaz. Winston'ın kitabında bu en büyük günahdır."

"Güven bana," diye homurdandım. "Biliyorum."

Keşke telefonum ya da çantam yanımda olsaydı. Hayatımdaki karmaşayı bir araya getirmeye çalışırken ellerimi birbirine dolamaktan başka yapacak bir şeyim olurdu. Winston'ın Leo'yla işini bitirip bana dönmesi için yanıp tutuşuyorum. Geçmişte, korktuğumda ya da endişelendiğimde babama güvenebilirdim, ama son zamanlarda, parlak zırlı şövalyem olarak ortaya çıkan kişi Win.

"Merak etme," diye beni temin ediyor Keaton. "Sorun her neyse, Win bunu çözecektir. Bu işte iyidir -gerçekçi olursam her şeyde iyidir. Yine de ona benim söylediğimi söyleme. Ölümüne inkâr ederim."

"Sırrın benimle güvende." Şaka

bir yana, o haklı.

Winston Constantine'in bu tanrının unuttuğu şehrin kralı olmasının bir sebebi var. Çünkü ne olursa olsun, her zaman zirvede yer alıyor.

Bu sefer benimle ve kuşumuzla olacak.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Winston

Garson Morellilerin sipariş ettiği mezeleri getirene kadar bekledim. Tabaklarına bruschetta doldurmakla meşguller. Gerginlik havayı dolduruyor ama ben sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi şarabımı yudumluyorum.

Gerçek şu ki, beni endişelendiren pek çok şey var, ancak bu alttan beslenenlere herhangi bir titreşim verirsem lanetleneceğim.

Perry bana gizlice telefonunu gösteriyor. Keaton'dan birkaç mesaj var.

Keaton: *Ben ve Ash kaçmak zorundayız.*

Ve sonra, birkaç dakika sonra.

Keaton: *CC'ye gidiyorum. Biz iyiyiz ama mümkün olduğunca çabuk beni ara.*

Kameralar evinizde, o yüzden eve gitmeyin.

Her ne kadar neler olduğunu öğrenmek istesem de, mesajlar beni aklımı kaçırmanın eşiğine getirmemiş gibi davranıyorum. Perry'ye başımla onay işareti yapıyorum. Telefonunu bir kenara bırakıyor ve birlikte Morellilerin bruschetta'lara doğru ilerleyişini izliyoruz.

"Mannford üçüzleriyle arkadaş olduğunu biliyorum," diyorum Leo'ya, tam da şarabından bir yudum yutarken.

"Gençler mi? Hayır, bu daha çok senin tarzın Constantine."

"Dangalaklar doğum günü partimin olduğu gece seni evlerine aldılar. Ash'in telefonunu da o zaman çalmıştın." Başımı yana eğiyorum, tek bir delici bakışla zihnine girmeye çalışıyorum. "Onlar senin arkadaşların."

"Pek sayılmaz," diyor Leo, ses tonu alaycı. "Kulüpte birbirimizi gördüğümüz geceden sonra, Winston Constantine'in yeni oyuncağı hakkında her şeyi öğrenmek için ani bir ilgi duydum diyelim. Kardeşleri olduğunu öğrendiğimde, onunla ve seninle olan bağlantısı hakkında daha fazla bilgi almak için onlarla temasa geçtim. Buluştuk ve hepsi bu kadar."

Onlarla buluştunuz ve bir tür dangalak çetesi gibi birlikte onu terörize etmek için komplo kurdunuz.

"Neden beni umursuyorsun ki?" Ben soruyorum.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Leo'nun yüzünde sert bir gülümseme belirir. "Kendi ailen hakkında bilmediğin şeyler seni şok eder, Winston. Bu seninle ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı. Annenin en sevdiği oğluna tüm kirli sırlarını anlatmamış olmasına şaşırmadım."

Lucian, Leo daha fazla konuşmadan araya giriyor. "Bu dedikodu saati ne kadar eğlenceli olsa da, sadede gelebilir misiniz?"

"Mesele şu ki," diyorum, bakışlarım hâlâ Leo'ya kilitlenmişken, "Ash'i tehdit eden tek kişi kardeşin değil. Mannford canavarları kontrolden çıktı."

Avukat konuşmayı seçiyor. "Mannford'lar Morellis'in sorunu değil."

"Leo'nun yönlendirmesi altında Ash'i tehdit ettiklerinde, onların sorunu haline geliyorlar," diye kestirip attım. "Daha bu akşam Scout Mannford Ash'i ölümle tehdit etti."

Leo'nun gözleri kısıldı. "Müstakbel çocuk gelininizin kötü üvey kardeşleri tarafından duygularının incitildiğini duyduğuma üzıldüm ama bu yine de bizim sorunumuz değil. Mahkemede öyle olduğunu kanıtlarken iyi eğlenceler. Bu iş uzanıyor ve sen de bunu biliyorsun."

Baş Morelli ile göz göze gelmeye devam ediyorum. Kibri her geçen saniye havayı olgunlaştırıyor. Eğer kazanmadığı bir galibiyetle övünmek istiyorsa, ona o anı yaşatacağım. Muhtemelen yıllardır tam da bu an için ıslak rüyalar görüyordur. Sessizlik uzadıkça kendini beğenmişliği azalıyor ve kara gözlerinde endişe parlıyor.

Doğru, sikik, kimin karşısında oturduğunu unuttun.

Şarabımdan uzun bir yudum alarak sırtıyorum. Boynumu kırarak sessizliğin sürmesine izin veriyorum. Uzaktan, romantik bir akşam yemeği yiyen çiftlerin donuk mırıltısı duyulabiliyor. Ama bizim masamız o kadar sessiz ki, lobideki piyanonun hafif tınıları duyuluyor.

Garson yemeklerimizle döndü. Herkesin yerleşmesini beklerken sabırlı davranıyorum. Lezzetli kokular midemi guruldatıyor ama bununla daha sonra ilgileneceğim. Adamlar teker teker etlerini kesiyor, böylece garson istedikleri gibi piştiklerinden emin olabiliyor. Garson aceleyle uzaklaştıktan sonra yemeklerine başlamalarını bekliyorum. Lucian filetosundan bir parça kesip ağzına atıyor. Ben tekrar konuşmaya karar verdiğimde daha yeni çiğnemeye başlamıştı.

"Mannford üçüzleri senin sorunun çünkü spoiler uyarısı vereyim, onlar sana ait." Hırlayan Lucian'a sırtıyıyorum. "Özellikle sen değilsin ama amcan Vincent."

Anthony dosya klasörünü açar, Ulrich'in kendisine gönderdiği resim ve belgeleri eline alır ve avukatlarını atlayarak Leo'ya uzatır. Leo, Anthony'nin elinden belgeleri kapar ve verdiğimiz bilgilere bakarak öfkelenir.

Kanıt. Hem
de çok fazla.

Manda Mannford üniversitedeyken Vincent Morelli'nin genç metreslerinden biriydi. Ulrich'in araştırması biraz zaman aldı ama ikisinin öpüşürken ve el ele tutuşurken çekilmiş fotoğraflarını, çok sayıda otel faturasını ve Manda'nın hamile olduğunu öğrendiği sıralarda ona verilen parasal hediyeleri ortaya çıkardı. Hamileliğini doğrulamak için doktora gittikten kısa bir süre sonra her şey durdu. Manda'nın doktor randevusunun olduğu akşam Vincent ile birlikte bir restorana girerken çekilmiş güvenlik kamerası fotoğrafları var. Ertesi gün, ikisi Vincent'in avukatıyla buluşmuşlar. Ulrich tarafından çalınan belgelere göre, Manda o hukuk bürosundan bir milyon dolar daha zengin olarak ayrılmış, üç eğitim fonu kurdurmuş ve yeni bir Porsche sahibi olmuştur. Tüm bunlar bebeklerinin babasının kim olduğu konusunda sessiz kalmak içindi.

"Senin oyunun ne Constantine?" Lucian, kardeşi hâlâ belgeleri karıştırdığı için soruyor.

Hepsinin sulu bifteklerini ihmal etmeleri, az önce kucaklarına bıraktığım akıl almaz şeyi anlamaya çalışırken soğumalarına izin vermeleri beni çok memnun ediyor. Bu benim bifteğimin de soğuyup lastik gibi olması anlamına gelse bile.

"Sana zaten söyledim. Ash'in rahat bırakılmasını istiyorum. Her zaman istediğim buydu."

Leo, "Bunların hepsi yasadışı yollardan elde edilmiş bilgiler," diyor.

"İşte bu yüzden önce size geliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Basının bunu öğrenmesini istemeyiz, çünkü bu bilgiyi nasıl elde ettiklerini umursamayacaklardır."

bilgi. Çok yakından bakarlarsa başka hangi sırları ortaya çıkarabileceklerini bir düşünün." Başımı iki yana sallıyorum. "Yakın zamanda bir skandal yaşamış biri olarak, bunun pahalı ve zaman alıcı olduğunu söylemeliyim. Ama benim mali kanamayı durdurabildiğim yerde, bir Morelli tam olarak ne yapabilir? En iyi seçeneğiniz, bu işin önünü kesmek."

Elbette paraları var ama daha kirli, karanlık sırları da var. "Ne istiyorsun?" Leo talep ediyor. "Bina sende ve benim Seks skandalıyla ilgili olarak medyayla ilgileneceğime ve kız arkadaşını rahat bırakacağıma dair söz veriyorum." Hırlıyor. "Ama bu yeterli değil, değil mi? Şımarık küçük pislik. Blöfünü görmeli ve bu işi mahkemeye taşımanı sağlamalıyım. Bakalım annenle ilgili ortaya çıkacak sırlar hoşuna gidecek mi?"

Onun alayını görmezden gelerek omuz silkiyor ve şarabımın kalanını bitiriyorum. Lucian'a iki parmağımı salladım. "Onlara sahip çıkmanı istiyorum."

Lucian'ın Çene sıkar, Öfke dalgalanma itibaren Onu.
"The Mannford üçüzleri mi?"

"Şimdi, Bay Constantine," diye söze başladı avukat, "müvekkilim _."

"Nasıl yapılacağı umurumda değil, ama üçüzleri Morelli kontrolü. Ne de olsa onlar senin kuzenlerin," diyerek avukatı görmezden geliyorum. "Şu anda boş tehditleri işe yaramıyor çünkü yürüyemiyorlar, ama tekrar yürüyebildiklerinde Ash'e terör estirmeye devam edeceklerinden emin olabilirsin. Leo onlarla komplo kurduğunda topu yuvarlamaya başladı ve şimdi sen onun başlattığı şeyi bitireceksin."

Bu boku Leo başlattı ve onlar bununla başa çıkmayı kabul edene kadar gitmiyoruz. Gözlerinde memnun bir parıltıyla bana bakması garip, sanki bu sonucu gerçekten istiyormuş gibi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Dosyanda başka ne var?" Lucian ses tonunu sertleştirerek söylüyor. "Başka ne gibi sürprizler beklemeliyim?"

"Hepsi bu kadar," diyorum hınzır bir sırıtışla, "en azından şimdilik." "Önce bu iddiaları doğrulamamız gerekecek. Babalık testleri."

"Acele etmeyin. Zaten birkaç hafta yürüyemeyecekler." Sandalyemi itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ama amcanın yatıp kalkma geçmişine dayanarak zaten bildiğimiz şeyi doğruladıktan sonra onlarla ilgilen. Pervasızlar ve kontrolden çıkmışlar. Onları *kız arkadaşımın* yanında istemiyorum."

Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Onu resmen talep ederek, kesinlikle geri çekilmek zorunda kalacaklar yoksa cephaneliğimdeki tüm gücü onları yok etmek için kullanacağım.

Lucian'ın yanında durmak için masanın etrafında yürümeden önce Morellilere bir dakika daha veriyorum. Kas kafalı adamlarından ikisi öne doğru bir adım atıyor ama onlar için endişelenmiyorum. Xavier zorda kalırsa onları gözleri kapalı bile halledebilir. Leo'nun omuzları gergin ve Lucian sanki sadece bakışlarıyla beni eritebilecekmiş gibi bana bakıyor.

Ben.

Adam soğuk, sert bir ilgisizlik içinde kaskatı donmuştu.

Bu dünyada bunu gerçekleştirmeye yetecek kadar yangın yok.

Lucian'a elimi uzattım. Leo'nun yazılı bir anlaşmaya ihtiyaç duyduğu ve buna rağmen sözünden döndüğü yerde, Lucian ve benim gibi insanlar el sıkışmayı tercih ediyor. Bir adamın sözü bağlayıcıdır. İkimiz de ailelerimizin en büyük oğullarıyız.

"Geçici bir ateşkes ilan ediyorum," dedim ona. "Baldrige binası tekrar benim adıma geçtiğinde Morelli ile ilgili her şeyi geri çekeceğim."

"Ve..." Lucian elini kaldırmak için hiçbir hareket yapmadan yalvarıyor.

"Tek yapmanız gereken, üçüz ibneleri kendi bölgenizde, kendi yönetiminiz altında tutmak."

"Hepsi bu mu?" Lucian alay eder.

"Çok basit. Eğer yapmazsan ve o pislikler kız arkadaşımın peşine düşerse, ateşkes bozulur. Sadece bozulmakla kalmaz, aynı zamanda bunu bir savaş sebebi olarak görürüm. Benimle savaşa girmek istemezsin."

Constantine'den gelen nadir bir ateşkesi ellerinden kaçırdıkları için pişmanlık duymaktan başka bir şey kalmayana kadar her birinin hayatını teker teker yok etmeyi tüm görevim haline getireceğim.

Lucian beni neredeyse bir dakika daha bekletiyor. Orada öylece duruyorum, şaşkınım, elim havada bekliyor, o ise dolu bir silahmış gibi bakıyor. Sonunda, avukatının homurdanmasına rağmen elini uzatıyor. Nefret ettiğim bir adamın elini sıkıyorum - babamın da nefret ettiği bir ailenin. Bu kirli bir anlaşma gibi hissettiriyor ve ellerimi yıkama dürtüsü güçlü, ama bu gerekli. Bu kavgayı ailelerimiz başlatmış olabilir ama barışı korumak bize bağlı.

Morelli, pislik ve açgözlülükle işleyen yozlaşmış bir şehirdeki başka bir piçtir.

Yaptığı anlaşma, her şeyi demir yumrukla yöneten şeytanla.

"İyi akşamlar çocuklar," diyorum el sıkıştıktan sonra. Yemeği karşılamak için birkaç yüz dolarlık banknot atıp Leo'nun soğuk bifteğinin üzerine yağıdırıyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Perry beni takip ediyor ama Anthony muhtemelen kendi tarafındaki ayrıntıları sonuçlandırmak için kalıyor. Xavier ve Todd desteğe ihtiyacı olursa diye yanında kalıyorlar. Asansöre binip aşağı inene kadar Perry nihayet konuşuyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Bu çok yoğundu. Leo'nun annemiz hakkında söylediği şey neydi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum midemde huzursuzluk birikirken. *Blöfünü görüp bunu mahkemeye taşımanı sağlamalıyım. Bakalım annenle ilgili hangi sırlar ortaya çıkacak.* "Muhtemelen hiçbir şey değildir. Saçmalık ve yalan."

"Sence üçüzlerle gerçekten ilgilenecekler mi?"

"Başka seçenekleri yok ve Lucian da bunu biliyor. Leo onları becerdi ve uslu dururlarsa her şey bitecek. Eminim Morellilerin bizim küçük lepistesimiz Ash'ten daha büyük dertleri vardır. Bizimle ateşkes yapmaları altın değerinde. O dantalakları dize getireceklerdir."

"Aferin," diyor Perry yumruğunu havaya kaldırarak.

Gözlerimi devirerek çarpıyorum. Neyse ki telefonum çalıyor ve beni daha fazla kardeşlik bağı kurma saçmalığından kurtarıyor.

"Constantine," diye bağırarak selamlıyorum.

Bir süre dinliyorum ve telefonu kapatmadan önce homurdanarak onaylıyorum. "Arabayı alman için seni bırakacağım," diyorum Perry'ye, "ve sonra

Ash ve Keaton'a ulaşmanı istiyorum. Ne olduğunu öğren ve iyi olduklarından emin ol. Ofiste bir şeyler oldu."

Görünüşe göre gece biraz daha ilginçleşti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kül

Win'in annesini bir günde iki kez görebildiğim için çok mutluyum. Tamamen kendimden geçtim. O kadar heyecanlıyım ki sersemliğimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Kendimi ikna etme çabalarım Keaton beni Caroline ve Tinsley'nin oturduğu oturma odasına götürdüğü anda suya düşüyor. Deri bir koltukta oturan Caroline artık şık takım elbisesini giymiyor ama onun için gündelik sayılabilecek pembe altın rengi kadife bir eşofman giymiş. Giymek için çok yaşlı bir kadın şeyi ama tabii ki bir milyon dolar gibi görünüyor. Bir milyar değil çünkü bu bir eşofman. Tinsley kanepede bir çift beyaz, tüylü pijama pantolonu ve devasa bir Pembroke Prep rugby kapüşonuyla rahat bir şekilde oturuyor.

"Habersiz bir ziyaret için biraz geç," diyor Caroline, iPad'ini lambanın yanındaki sehpa üzerine bırakırken, sesi her zamanki gibi soğuk ve şirret. Yine de her zamankinden biraz daha gergin görünüyor. Sanki endişelenmiş gibi. "Winston Morelli toplantısında mı? Çok uzun sürüyor. Ona bu işin kapanmasını istediğimi söyledim. Hemen."

Keaton içeri giriyor ve kız kardeşinin yanına oturuyor. "O orada ve ben de kız arkadaşına bakıcılık yapmak zorunda kaldım."

Şu anda onu tokatlayabilirim. Annesinin dikkati hala onun üzerindeyken, orta parmağımla yüzümü kaşıyarak ondan bir sırtış alıyorum.

"Biri açıklasın," diye çıkıştı Caroline, belli ki oyun oynayacak havada değildi.

Bu ikimiz için de geçerli.

"Bugün alışverişe gittiğimizde beni bıraktıktan sonra-"

"Bekle," diye araya giriyor Keaton, "annemle alışverişe mi gittin?"

Tinsley'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Evet," diye mırıldanarak devam ettim. "Win'in yeni tuzluk ve biberliklere ihtiyacı vardı."

Keaton başını sallarken Tinsley kahkahasını bastırır. Caroline etkilenmedi. Win'in imza hareketlerinden biriyle parmaklarını bana doğru sallayarak hikâyeyi devam ettirmemi işaret ediyor.

"Bu muhabir kapımın önünde beni bekliyordu. Babamı aramaya çalıştım ama..." Ağlamamak için alt dudağımı çiğniyorum. "Winston'ı aradım. Açmadı, ben de ona mesaj bıraktım. Muhabir yanlışlıkla beni itti ya da üzerime düştü, emin değilim ve başımı çarptım. Kendime geldiğimde fotoğraf çekiyordu." Bir sıcaklık seli yanaklarımı yakıyor. "Elbisem yukarı kalkmıştı ve-"

"Bu kadar yeter," diye ısırtıyor Caroline, neyse ki bu iğrenç anlatıma son veriyor. "Keaton, Ulrich'i ara."

"Şimdiden iki adım önde," diyor telefonunu sallayarak. "Francis bana yemek hazırlarken onu aradım."

Caroline'ın bakışları tekrar üzerimde, cevap arıyor.

"Winston geldi," diyorum yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek, "ve adamı kaçırdı. Biz takılırken üvey kardeşimden bir telefon geldi. Tehditkâr bir telefon olmalı çünkü Win daha sonra eve dönebilmemiz için eşyalarımı ve kuşumu toplamama yardım etti."

"Ev," diye tekrarlıyor Caroline, sanki bu kelime dilinde ekşimiş gibi.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptı," diye devam ediyorum, "belli ki Keaton ve Perry'yi aramış. Başka kimler var emin değilim. Winston'a vardığımızda orada bizi bekliyorlardı. Onlar toplantılarına giderken Keaton benimle kaldı."

Keaton'ın yüz hatları fırtınalı bir hal alır. "Ulrich'le konuşurken bir gürültü duydum. Nate, Win'in evine girmeye çalışıyordu."

Caroline'ın kaşları birbirine çarptı. "Ve sen onu içeri almadın mı?"

"Win kimsenin içeri girmemesini söyledi," diye açıklıyorum. "Nate, Win'in onu içeri almadığım için nasıl kızacağını düşünerek çıldırmaya başladı. Sonra beni ve Keaton'ı birlikte olmakla suçladı. Ayrıca bana bazı isimler taktı. Ama ben güvenliği çağırmakla tehdit edince gitti."

"Orada olduğumu biliyordu," diye söze karıştı Keaton. "Perry ve Winston'la birlikte gitmediğimi biliyordu. Nate her zaman soğukkanlıydı ama çıldırmıştı. Söylediği bazı şeylerden bizi görebileceği gibi garip bir hisse kapıldım."

Yerde volta atıyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Daha önce birkaç kez içeri girip Winston'ı beklemeye çalışmıştı. Anahtarı olduğunu söylemişti. Ona inanmışım. O ziyaretlerden birinde bir kamera yerleştirdiğinden eminim."

"Kamera mı?" Tinsley şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak sorar.

"Film izlemek için içki alıyormuş gibi yaptık," diyor Keaton, "ve onu bir içki şişesine yapışmış halde bulduk."

Caroline'ın ifadesi okunamaz halde. "Kardeşiniz bu bilgi hakkında ne düşünüyor?"

Keaton, "Hâlâ Morelliler'le birlikteyiz," diye cevap verdi. "Onlar işlerini bitirene kadar saklanabileceğimiz en güvenli yerin burası olduğuna karar verdik."

"Nate'in Winston'ın evine neden kamera koyduğunu anlamıyorum," diyor Tinsley, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle. "Aile brunch'larına sık sık geliyor ve Halcyon'da ortak gibi bir şey."

Caroline ve ben hep bir ağızdan "Ortak değil," diyoruz.

"Sanırım Nate benden nefret ediyor," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Muhtemelen Winston'ın parasının peşindeki zavallı bir hizmetçi olduğuma dair kanıt bulmaya çalışıyor. O zaman Win, *Layla*'yla çıkmakta özgür olabilir." Bazen erkek arkadaşımınla öğle yemeğine çıkan zengin dul hakkında ne *hissettiğimi* tam olarak bilsinler diye onun adını tatsız bir şekilde söylediğinden emin oluyorum.

"Fakir değilsin," diyor Caroline, Layla'nın yorumunu tamamen görmezden gelerek. "Hem de hiç."

"Biraz para kazandım," diye itiraf ediyorum, bakışlarına karşılık vermiyorum çünkü o parayı nasıl kazandığımı erkek arkadaşınızın annesine söylemek istemezsiniz.

"Ben o paradan bahsetmiyorum."

O para mı?

Sanki etrafta yığınla varmış gibi.

Caroline, "Bugün seni bıraktığımda Ulrich'le biraz sohbet ediyordum," diye açıkladı. "Winston'ın yeni küçük çocuğu hakkında bazı ilginç bilgiler buldu..." Sözüünü kesiyor.

"Aşık mı? Saplantı mı? Kız arkadaş?" Omuz silkerek teklif ediyorum. *Hayatının gelecekteki aşkı ve çocuklarının annesi mi?*

"Dikkat dağıtma." Caroline bana içimi ürperten yırtıcı bir gülümseme fırlatıyor. "Çok fazla sırrın var, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Tek sırrım bu hafta ortaya çıktı."

"Söylesene," diyor Caroline, ses tonu buz gibi, "mirasa sahip

olamadığın için daha iyi bir şeyin peşinden gitmeyi mi düşündün?"

Şaşkınlıkla Keaton'a bakıyorum. Kaşları çatılmıştı ama bir şey söylemedi. Tinsley de en az benim kadar kaybolmuş durumda.

"Mirasım yok," diye açıklıyorum yavaşça. "Bir üniversite fonum vardı ama babam üvey anneme kur yaparken onu da harcadı." Elimi havada sallayarak iç geçiriyorum. "Beni bütün bu karmaşanın içine sokan şey de buydu zaten."

Caroline'ın araştıran bakışları beni parçalara ayırıyor, yaptığım her küçük ifadeyi inceliyor. Muhtemelen kalp atışlarımı bile duyabiliyor çünkü o kadar ürkütücü ki. Aradığı her neyse, sakladığımı düşündüğü her neyse onu bulmasını bekliyorum. Eğer varsa ben de bilmek isterim.

"Bu 'karmaşa' oğlumla olan ilişkim." Kaşları çatıldı.

Sırıtişımı bastırıyorum, alt dudağımı öyle sert ısırıyorum ki acıyor. "'Dağınıklık' bunu ifade etmenin en kibar yolu." Winston Ucube Gösterisi daha doğru.

"Otur kızım, sana bakmak için boynumu yukarı kaldırmak zorunda kalarak başımı ağrıtıyorsun," dedi Caroline sonunda bıkkınlıkla, kaplamalı cephesi hafifçe çatlayarak. "Keaton, bize çay yap."

Kız kardeşine dirsek atar. "Git biraz çay yap."

"Agatha bunun için değil mi? Ben çay yapmayı bilmiyorum." Tinsley ona kaşlarını çatar.

"Yapabilirim," diye omuz silkerek teklif ediyorum. "Otur," diye emretti Caroline.

Keaton'a başka bir şey söylemesine gerek kalmıyor çünkü Keaton ayağa kalkıyor, Tinsley'i ayağa kaldırıyor ve "Bu işi çözmeme yardım etmelisin" diye mırıldanıyor.

Yalnız kaldığımızda Caroline'ın yüzündeki buruşuk ifade düzeliyor. "Oğlumun dikkatini dağıtan zavallı hizmetçiyi araştırmaya başladığımda, büyükannenin kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin et."

Annem onun hakkında pek konuşmazdı. Büyükannem ben küçükken öldü ama annem beni cenazeye götürmedi. Aralarında bir husumet olduğunu hep tahmin etmişim ama annem annesinden hiç bahsetmediği için hiç sormamışım.

"Barbara şehrin en eski ailelerinden birinden geliyor," diyor Caroline. "Eski para."

"Annem onu pek sevmezdi. Sanırım gergin bir ilişkileri vardı. Babamın geçen gün bana söylediğine göre, annem

Onunla birlikte olmak için mirasını. Biraz romantik, gerçekten."

"Sence paraya ne oldu?" Caroline soruyor. "Barbara öldüğünde mi?"

"Hayır kurumuna mı gitti?"

Gülüyor, soğuk ve alaycı. "Aptal, saf çocuk. Hayır."

"Kesinlikle bana gitmedi," diye homurdandım. "Öyle olsaydı babam üniversite fonumu soymak zorunda kalmazdı."

"Çünkü hâlâ şartlara bağlı." Eleştirel bakışlarını üzerimde gezdirirken mavi gözleri sertleşiyor. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Umm, hayır."

"Kambur durma," diye çıkışıyor Caroline, omurgamın dikleşmesine neden olan sinirli bir el sallayarak. "Büyükanne'nin bütün eski parasını alabilirsin. Tüm mirasını."

"Eğer?" Her zaman bir

"eğer" vardır. "Bir Morelli ile evlen."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve oda dönüyor. "Ne?" "Ulrich ve Anthony'nin benim için ortaya çıkardıklarına göre Anne'nin hayır dediği anlaşmayı kabul edersen mirasına sahip olacaksın. Bir Morelli ile evlen."

"İyy," diye hırladım. "Asla. Onlar kötü, korkunç fareler. Onlar düşman."

Bana ters ters bakıyor, beni soymaya devam ediyor. "Anthony hala bir rakam arıyor, ama sevgilim, bu seni zengin eder. Milyonlardan bahsediyoruz."

Leo'nun yakışıklı ama korkutucu yüzünün görüntüsü zihnimi dolduruyor. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor. O mafya bozuntularından biriyle isteyerek evlenmektense fakir bir şekilde ölmeyi ve bir köprünün altında yaşamayı tercih ederim.

"Asla bir Morelli'yle evlenmem," diye çıkıştım. "Win'le ayrılacak bile umurumda değil. Hiçbir şey beni o canavarlardan biriyle evlenmeye zorlayamaz."

"Morellilerin de parası var," diye hatırlatıyor bana, bakışları sert ve hesapçı. "Ama uzun bir oyun oynuyorsun, değil mi? Neden büyükanne'nin ve Morellis'in parasına sahip olmak varken... nasıl diyorsun? Constantine Takımı?"

"Uzun vadeli bir oyunum yok. Para umurumda değil."

"Bu bir kumar." Mavi gözleri meydan okuyarak parlıyor. "İkisini de kaybedebilirsin."

"Umurumda değil dedim," diye homurdandım. "Kendi yolumu çizmek için üniversiteye gidiyorum. Winston ve ben bir tür oyun olarak başladık ama artık değiliz. Eminim başkaları için karmaşıktır, ama ikimizin anladığı bir şey." Ona sert bir bakış fırlattım. "Win'i kaybetmeyi planlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, gitmeme izin vereceğini sanmıyorum." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Shrimp'i vasiyetine koydu."

Birkaç kez sertçe göz kırıyor.

"Kuşumuz," diye detaylandırıyorum, yontulmuş kaşlarının seğirmesinin tadını çıkarıyorum.

Yorumumu görmezden gelerek iPad'ini alıyor, açıyor ve sonra bana uzatıyor. Parfümlü kokusu etrafımda dolaşıyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Cihazı ondan kapıyorum ve önümdeki belgeye bakıyorum.

Bir vasiyet.

Büyükannemin vasiyeti.

Merak ettim, okudum. Caroline haklıydı. Belirli bir şart yerine getirildiği sürece Huffington servetinin tek varisi ben olacağım. Bir Morelli ile evlenmeliyim. Yirmi birinci yaş gününe kadar bir Morelli ile evlenmezsem ya da başka biriyle evlenirsem, param en yakın akrabama gidecek. Anlamadığım bir sürü hukuki jargon var ama ana fikir bu.

"Mesela hamile kalırsam?" "En yakın akraba" kısmında kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Caroline Constantine titrer, gerçekten titrer. "Yüce Tanrım, hamile olmasan iyi edersin." Sanki bu düşünce düşünölemeyecek kadar korkunçmuş gibi aceleyle devam ediyor. "Kardeşin olmadığı için en yakın akraban baban."

Bununla nereye gittiğini sevmiyorum.

"Parayı babam alabilir," diye homurdandım. "Umurumda değil dedim."

"Eminim bu çocuksu tavrına güveniyordum," diye söze giriyor, sözleriyle beni iğneliyor. "Muhtemelen parayı senin adına da yönetebileceğini düşünmüştür. Ne kadar asil bir baba. Ama az önce senin üniversite fonunu Manda Mannford için harcadığını söyledin. Hmm. Akla yatmayan bir şeyler var. Bu hiç de asilce görünmüyor."

Gözlerim yaşardı. Babam bunu bilemezdi. O ve annem birlikte olabilmek için mirastan vazgeçtiler. O zaman umursamadıysa, şimdi de umursamayacağı kesin. Değil mi? Midemde korku birikiyor. Manda ortaya çıktığından beri babam farklı biri oldu.

"Baron biliyordu," diyor Caroline, ürkütücü bir şekilde zihnimi okuyarak. "Büyükannenin avukatına ulaştığına dair belgeler var."

vasiyetin en yeni kopyasını almak için hâlâ reşit değildin. Manda ile ilişkisinin başlamasından kısa bir süre sonra."

Kanım dondu. "Ne diyorsun sen?"

"Para senin umurunda olmayabilir ama etrafındaki herkes umurunda." Bakışları buz gibi soğuk. "Oğluma bu kadar düşkünsen, yaptığı her şeyin itici gücünün para olduğunu fark etmişsindir."

"Hayır, ailesi öyle," diye araya giriyorum. "O zaman para."

Devam etmeden önce bir süre beni inceledi. "Demek istediğim, uzun vadede onunla birlikte olma umudun varsa, önemsemeye başlaman gerekecek. Serveti onun mirası. Onu Constantine yapan şey bu. Parasını görmezden gelmek onun bir parçasını görmezden gelmektir."

"Manda dolu." Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Benim mirasım onun umurunda değil. Anlamıyorum ama babamı gerçekten seviyor."

"Öyle mi?" Caroline soruyor. "Yoksa bu bir entrika mıydı? Kadının istediğini elde etme konusunda bir geçmişi var."

"Babam kendisinin manipüle edilmesine izin vermezdi."

"Hayır mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "O zaman bu onun da komplocu olduğu anlamına geliyor."

İçimde öfke kabarıyor. "Neyin suç ortağı?" "Seni servetinden etmek için."

"Bir Morelli ile evlenmeyeceğim," diye homurdandım. "Vasiyete göre, evlenmezsem de onun olacak. Bu dolandırıcılık değil. Bu sadece hayat."

Caroline dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Hafifletici sebepler maddesini tekrar oku. Ya da daha iyisi, senin için özetlememe izin ver. O servet senin ve baban Manda'yla evlenerek onu sana kaptırdı."

"Bu hiç mantıklı değil."

Keaton elinde telefonla oturma odasına daldı. "Az önce Ulrich aradı. Clay kanarya gibi ötüyormuş. Senin fahişe evinde olduğunu ona sızdıran kişi Manda Mannford'muş. Üvey annen. Scout da bu şekilde öğrenmiş olmalı."

Hastalıklı bir korku hissi boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. "Ne?" Nate ya da Deborah olmalıydı. Manda değil. "Anlamıyorum."

Caroline, "Oğlumla olan ilişkinizi yok etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor," diye açıklıyor.

"Ama neden? Eğer bir gün Win'le evlenirsem, miras ona ve babama kalacak. Onun için mirasa göz kulak olduğum için mutlu olmalı."

"Hayır, tatlım," diyor Caroline küçümseyici bir ses tonuyla ve beni tedirgin ediyor. "Manda, Baron'la evlenerek vasiyeti geçersiz kıldı. Onun çocukları bir Morelli'nin oğulları. Kan bağı olan ya da yasal olarak bağlayıcı evlilik cüzdanı olan biriyle evlenemezsin. Bu, vasiyetin amacını geçersiz kılar."

"Ne?" Keaton ve ben aynı anda talepte bulunduk.

"Üçüzler tüp bebek," diye mırıldanıyorum, sesim o kadar yumuşak ki zar zor duyduğundan eminim.

"Çok safça," diyor Caroline sinirli bir iç çekişle. "Üniversitede doktor olmak için okuyan bir kadının o sırada isteyerek üçüzlere hamile kalacağına gerçekten inanmıyor musun?"

Tamam, bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor.

"Bu, mirasın sana borçlu olduğu anlamına geliyor. Şimdi." "Oh."

"O zaman Winston'la birlikte olmam Manda'nın neden umurunda? Onun gözünden düşerdim ve paradan asla haberim olmazdı. Her şeyi olurluna bırakabilirdi."

Caroline bana neredeyse şirin bir şekilde gülümsüyor, ama sonra bunun Win'in zor kazanılan bir şeyi kazandığında takındığı gülümseme olduğunu fark ediyorum. "Çünkü kirli sırlarını öğreneceğimizi biliyordu. Winston'la ilişkiye girdiğinde, bu benim dikkatimi senin üzerine çekti. Seninle ilgili her şeyi öğrenmeye çalışırken, onun sırlarını ve vasiyetini de ortaya çıkaracaktım."

Manda beni kontrol altında tutmaya çalıştı. Babamın üniversite fonumu tüketmesine izin verdi, böylece eğitimim için ona bağımlı olacaktım. Muhtemelen bu yüzden kazara hamile kalmamı engellemek için oğullarına tüm arkadaşlarımı ve Tate'i kovalattı. Ve rastgele Winston'la görüşmeye başladığımda, ilk başta bu fikirden heyecan duymuş gibi davrandı ama çok geçmeden bana bunu hak etmediğimi söylemeye başladı. Benden hep nefret etti ve şimdi nedenini biliyorum.

Para.

Hep para istemiştir.

"Manda vasiyeti ve büyükannemi nereden biliyordu ki?" Manda'nın gerçekten de düşündüğüm gibi kötü bir üvey anne olduğunu ve babamın ya ona itaat ettiğini ya da büyüüne kapıldığını kabul ederek soruyorum.

"Hepimizin sırları var," diyor Caroline, ses tonunda gizemli ve hafif hüzünlü bir tonla. Bu bana onun da sırları olduğunu düşündürüyor. "Ama aslında Manda Maggie'yi tanıyordu. Hatta yıllar önce birlikte aynı inzivaya gitmişlerdi."

"Annem ona mirastan mahrum bırakıldığını mı söyledi?"

"Bir kadın inzivasındaydılar. Bu tür şeyler kadınları birbirine yakınlaştırır ve genellikle birbirlerine normalde söylemeyecekleri şeyleri söylerler. Manda yıllardır bu işe el atmak için bekliyordu."

"Bu çok... ürkütücü. Neden? Bu sadece bir kadından kalan bir miras."

Caroline'ın gülümsemesi kurt gibi. "Bir kadından Constantine servetiyle yarışacak bir miras, sevgilim. Bunu çok uzun zamandır bekliyordu."

"Ama o benim," diyorum, sonunda Win'in, insanlar parası yüzünden sürekli onun peşindeyken nasıl hissettiğini biraz olsun anlayabiliyorum. Bu sinir bozucu ve prensip olarak onlardan saklamak istemenize neden oluyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor Caroline. "İşte ruh budur."

Manda, entrikacı, yalancı, hilekar sürtük bir kuruş bile alamayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve içimden bir ses, beklenmedik bir müttefik olan Caroline Constantine'in de buna izin vermeyeceğini söylüyor.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Biz mi?"

"Artık Constantine Takımı'ndayım," diye hatırlatıyorum ona.

Bana sırtıyor ama sözlerimi inkâr etmiyor. "Keaton, kardeşine sahip çık. Yapacak çok iş var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Winston

HALCYON hafta boyunca güneşin doğuşundan batışına kadar hareketlidir. Ancak geceleri, temizlikçiler ofisleri eski görkemli haline getirdikten sonra burası sessiz bir mezara dönüşür. Yıllar boyunca gece geç saatlerde gelip sessizlik içinde çalıştığım çok olmuştur.

Bulunduğumuz kattaki lobiden geçerken lavantalı yer temizleyicisinin taze kokusunu içime çekiyorum ve ofisime giden yol boyunca ışıkları açıyorum. Hazırlıksız toplantım birazdan başlayacak.

Konuşmamız lazım.

Neredeyse yirmi yılımı "konuşmaktan" kaçınarak geçirdim. Söyleyecek bir şey yok. İhanet en büyük günahıdır. Suçlunun dilini keser. Kelimeler ucuzdur ve ben ucuz değilim.

Ofisimin kilidini açarak içeri giriyorum ve masama doğru ilerliyorum. Buraya gelirken Yunan yemeği yemek zorunda kaldığım için ne kadar sinirlenmiş olsam da, Perry'nin beni buna zorlamasına sevindim. Bu konuşmayı aç karnına yapmak istemiyorum. Eğer bağırsaklarım Ash'in konserve yemeklerini kaldırabiliyorsa, sanırım yakın zamanda keşfettiği ucuz bir restoranın şaşırtıcı derecede lezzetli dönerini de kaldırabilir.

Beklerken Keaton'a mesaj atıyorum.

Ben: *Metinlerini açıkla.*

O cevap verirken noktalar hareket eder ve durur. Asansör sesinin yankısı lobiden duyuluyor. Telefonumu cebime koyuyorum ve topuk seslerini dinliyorum. Saniyeler içinde, hayatımı mahvetmeye çalışan kadın ofisimin kapısında beliriyor.

Meredith Baldrige.

Dış görünüşü her zamanki gibi mükemmel. Sarı saçları şık ve düz. Vücuduna oturan siyah elbisesi sonsuz kıvrımlarını sarıyor. Çivili topuklar onu normalden daha uzun gösteriyor. Pahalı göğüsleri elbisesinin dekoltesinden dışarı taşıyor.

Onun gündemi oldukça açık.

Oltasına taktığı solucanı ısırıyor olmam çok kötü. "Mer," diyorum sıkılmış bir ses tonuyla. "Lütfen, oturun."

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve kasılarak yürüyor. Attığı her uzun adımda elbisesinin etekleri yukarı kalkıyor.

Kusursuz.

Meredith her zaman mükemmeldi.

Dağınık, aptal ve küstah olmayı tercih ederim.

Ash'i düşünmek neredeyse yüzüme bir gülümseme getirecek. Yine de bunun ortaya çıkmasına ve Meredith'in bunu hak ettiğini düşünmesine izin verirsem lanetleneceğim. Bu kadın bir daha asla gülümsememi alamayacak. Şu anda ona zaman ayırdığım için çok şanslı.

"Yorgun görünüyorsun Winny," diye mırıldanarak karşımdaki koltuğa oturuyor. Öne doğru eğiliyor ve elbisesini biraz aralayarak sutyeninin zar zor gizlenen kırmızı dantelini gösteriyor.

"Sen de öyle."

Sözlerim karşısında gözlerini kırıştırtıyor ve hafifçe geriliyor. "Ah, evet. Son zamanlarda işler... stresli."

"Sapık yüzünden mi?"

Mükemmel şekilde alınmış kaşları birbirine kenetlenir. "O da var. Aslında çok fazla şey var."

Söylemeyeceksin. Sen işbirlikçi bir kaltaksın Meredith ve oyununun farkındayım. Ulrich'in bu öğleden sonra bana göstereceği bir sürü ilginç şey vardı.

"Bu beni bir şekilde ilgilendiriyor mu?"

"Bu şehirdeki her şey seni ilgilendiriyor," diyor flörtöz bir sesle. "Bunu biliyorsun. Sende her zaman sevdiğim şeylerden biri de bu. Senin sarsılmaz otoriten. Sen her şeyi yöneten ve bunu bilen adamsın."

Eskiden onun hayranlığına kapılırdım. Gençken, onun hayranlığı ve oral seks becerileri karşısında gözlerim kamaşmakla meşgul olan lanet bir aptaldım. Geriye dönüp baktığımda, sadece benimle oynuyormuş. Ben onun kullanması için bir araçmışım.

Artık kimsenin maşası değilim.

"Beni pohpohluyorsun." Sandalyemde arkama yaslanıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım yakında bu toplantının konusuna geleceksiniz."

Ölçülü bir iç çekiş yaptı. "Çocukken olanlar için özür dilerim. Bu bir ömür önceydi ve ben aptalca kararlar veren aptal bir kızdım. Bunu şimdi anlıyorum. Seni incittiğim gün için yıllarca pişmanlık duydum."

Bla, bla, lanet olası bla.

"Hmm."

"Son zamanlarda hayatta gerçekten ne istediğime uzun uzun baktım." Tekrar öne eğildi ve manikürlü elini masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Sen. Her zaman sendin."

Yumuşak, etkilenmemiş ifadem ya da sırtına dokunmak için uzanmamam onu caydırmıyor.

"Duncan'dan ayrılıyorum," diyor çenesini kaldırarak. "Sadece yıl sonuna kadar iflas edeceği için değil. O... şey, o zamanın yarısında aletini bile kaldıramayan işe yaramaz bir aptal."

Bu vahşi barakuda çok soğuk.

"Zavallı Duncan," diye mırıldandım. "Karısı onu istemiyor çünkü fakir olmak üzere ve sevişemiyor."

"Bundan çok daha fazlası," diye mırıldanıyor, alaycılığımdan rahatsız olmamış gibi. "O zayıf biri. Ona bir sapığım olduğundan bahsettim ve ne dedi biliyor musun?"

"Asla Duncan gibi düşünmeye cüret edemem, o yüzden hayır, ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"İçeride kalmam ve bu kadar çok dışarı çıkmamam gerektiğini." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sanki bu bir sapığı durduracakmış gibi."

"Beni buraya gerçekten evliliğinizden şikayet etmek için mi çağırdınız, çünkü eğer öyleyse, bunun için ne zamanım ne de sabrım var?"

"Demek istediğim, gerçek bir erkek kadını korur." Tekrar öne eğildi. "Sen beni korurdun."

"Ergenlik çağındayken bana kazık atmaya çalışmadan önce belki ama şimdi atacağımı düşünerek kendini kandıramazsın."

Kırmızıya boyanmış dudakları büzüştü. "Hâlâ geçmişe kızgın değilsin. Seni bundan daha iyi tanıyorum, Winny."

"Haklısın. Gerçekten artık umurumda değil. Ne seni ne de hayatımın o dönemini."

Sözlerim karşısında irkilmedi bile. "Layla yüzünden mi?"

"Layla bir arkadaş."

"Doğru ya, küçük kız yüzünden." Yüzünü ekşitirken alını kırışıyor. "Neredeyse kırk yaşında olduğunu anlıyorum tatlım, ama yarı yaşında biriyle çıkmak gibi klişe bir orta yaş krizi sana yakışmıyor." Düşüncenin tozunu almak istercesine bileğini oynatıyor. "Bunlar küçük sorunlar, tıpkı Duncan'la evliliğimin küçük bir sorun olması gibi."

"Büyük sorunlar içinde gerçekten de küçük sorunlar," diye katılıyorum. "Daha büyük sorunları tartışmalıyız."

Bu sonunda onun dikkatini çekti. "Oh?"

"Sen ve Manda'yı biliyorum."

Göğüslerini titreten bir kahkaha atıyor. "O benim arkadaşım. Bu bir sır değil, sevgilim. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

"Çok, çok eskiden." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Onunla bir inzivada tanıştın, değil mi?"

"Onunla nerede tanıştığının bir önemi var mı?"

"Bence ikinizin nasıl arkadaş olduğu daha önemli." "Peki bunun nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

"İkiniz de o adi piç Vincent Morelli'yi becerdiniz. Ama sen kürtaj yaptırırken, o kendi çocuğunu doğurdu. Üçünü de."

Yutkunuyor ama yalancı yüzü başka türlü değişmiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Eminim çok güzel bir sohbet olmuştur. İkiniz pijamalarınızla, ateşin başında, inzivadaki erkekler hakkında konuşuyordunuz. Bu nasıl oldu ki? 'Merhaba, ben Meredith. Bir sıçanı becerdim' mi dedin? Manda da bir sıçanla yattığını itiraf etti. Her zamanki zengin kadın dedikoduları işte."

"Saçmalama," diye tersledi Meredith, soğukkanlılığını kaybederek. "Saçmalama. Hmm. Maggie bu fare muhabbetinin bir parçası mıydı?" Dudakları inceldi. "Kim?"

"*Saçmalama*, Mer. Maggie. Genç kız arkadaşımın ölü annesi. Biliyorsun işte. Kankan şimdi onun kocasıyla evli."

"Bunun ne önemi var ki?" diye tersliyor ve muhtemelen Duncan'ın o her yaptığında zavallı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmasına neden olan öfkeli bir kaş çatmayla beni sıkıştırıyor.

Ben mi? Onun pis bakışlarından etkilenmedim.

"Önemli. Bana bir şey söyle," diye devam ediyorum. "Maggie onu Morellilere bağlayan kendi korkunç kaderinden bahsetti mi? Burada ikiniz de birinden hamile kaldınız -aslında aynı kişiden- ve Manda'ya bebekleri hakkında sessiz kalması için sus payı ödendi, ama Maggie neredeyse zorla aileye dahil ediliyordu ve bunu yapması için hatırı sayılır bir miras teklif edildi."

"Sanki o çürümüş ailenin bir parçası olmak istermişim gibi," diye alay ediyor. "Onlardan en az senin kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Asla.

Onlardan asla benim gibi nefret edemez.

"Yine de, ikinizin Morelli ailesine girmenize izin verilmemesi canınızı yakmış olmalı. Kendi kanlarını taşıyan Manda'ya bile." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun parçalanmış yüzünü inceliyorum. "Bahse girerim bu ikinizin de içini acıtmıştır. Size ne kadar haksızlık yapıldığına birlikte üzülebildiniz. Size borçlu olduğu için sızlandınız. Gittikçe ısınıyorum. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Peki Maggie'yi öldürtmek kimin planıydı?"

"Özür dilerim," diye alay ediyor Meredith. "Kim olduğumu sandığınızı bilmiyorum ama ben insanları öldürten bir haydut değilim. Cidden Winny, sen aklını kaçırmışsın."

"Bana hakaret etme," diye homurdanıyorum, ses tonum sert ve acımasız. "En iyi özel dedektiflere iyi para ödüyorum. Bulunacak her şeyi ortaya çıkarırlar. Ne kadar saklanmaya çalışırsanız çalışın, bir Constantine kazmaya başladığında hiçbir şey güvende değildir."

"Onu ben öldürtmedim. Doğal sebeplerden ölmedi mi?"

"Öyle mi?" Omuz silkiyorum. "Sanırım eninde sonunda emin olacağım. Her zaman öğrenirim."

Telefonu çantasında vızıldıyor ve dikkatini konuşmamızdan uzaklaştırmak için bu fırsatı değerlendirip telefonu çıkarıyor. Mesajı okuyor ve sonra tekrar çantasına atıyor.

"Maggie'yi öldürtme fikri muhtemelen hemen aklına gelmedi, değil mi?" Her kelimemde onu dürterek kışkırtıyorum. "Yıllık inzivalarınızda her yıl, muhtemelen ikiniz de ona daha fazla kızmaya başladınız, özellikle de üç Morelli psikopatıyla uğraşan Manda'ya. Maggie sevdiği yakışıklı kocası ve küçük prensesiyle rahat bir hayat sürüyordu. Aşk paraya tercih etmiş ve mirasını öpmüştü."

elveda derken hala konuşmalar yaparak hatırı sayılır bir gelir elde ediyordu. Hayatındaki her şey mükemmel gidiyordu. Bu adil değildi, değil mi?"

Gözlerinde öfke parlıyor. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun."

"Senin takipçinin aslında takipçi olmadığını biliyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Mer, Mer, Mer. Sanki kim olduğumu bile bilmiyorsun." Duraksadım, bunu içime sindirmeye çalıştım. "Bu doğru, bilmiyorsun. Beni savunmasız genç bir adam olarak yakından tanıyordun. Bu adamı değil. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun." "Kimi gördüğünü sanıyorsun?" diye meydan okuyor.

Burun delikleri açılıyor.

"Seni ve Manda'yı gördüğüm gün restorandaki kamera kayıtlarını adamıma aldırıldım. Senin sözde sapığın bir sapık değildi. O benim arkadaşım. Nate."

İnkâr edercesine başını sertçe sallıyor. Sanki bu beni ikna edecekmiş gibi. "O Nate'ti," diye homurdanıyorum. "Soru şu ki, neden *benim* arkadaşım, *en iyi arkadaşım*,

Eski sevgilim ve onun en iyi arkadaşıyla buluşmak mı? Belli ki üçünüz arasındaki bir öğle yemeğini yakalamışım. Bilmemem gereken bir şey." Duraksadım, kaşlarımı çattım. "Paris'i konuşmak için."

Yüzünün rengi soluyor. "Winny..."

"Şirketin telefon tarifesine dahil, biliyorsun. Nate. Biraz araştırınca sık sık konuştuğu bir numara buldum. Senin numaran. Söyle bakalım. Sen onun *bebeği* misin?"

"Ne? Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı.

Ash, Nate'in biriyle görüşüğünü açıkladığında şaşırmıştım. Bundan hiç bahsetmemişti. Şimdi nedenini biliyorum. *Bebeği* Meredith'ti. Telefon kayıtları *çok* iletişim kurduklarını kanıtlıyor. Bir sürü video görüntüsü var - Nate benim oturduğum binada oturduğu için kolayca elde ettim - Nate'in dairesine geldiğine dair. Bazen gece kalıyordu. Birlikte gelip gittikleri, sevgililer gibi birbirlerinin kollarına sarıldıkları birçok fotoğraf vardı. Çok cesurca.

Bugün -hatta tüm bu hafta- yoğun ve ufuk açıcı bir gün oldu.

"Yalanların eskidi, Meredith. Sen işbirlikçi bir kaltaksın. Siktiğimin hikayesinin sonu."

Bana bakakaldı. "Hayır. Anlamıyorsun. Onunla sadece sana yakınlaşmak için görüşüyordum! O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu!"

"Onu sebepsiz yere becerdin çünkü planın işe yaramadı. Başka kimin için bacaklarını açtın, Mer? Morelliler dışında? Zavallı kocan için olmadığını biliyoruz."

"Winny..."

Yenilgi gözlerinde parlıyor ve istediği olmayınca her divanın yapacağını yapıyor. Sinir krizi geçiriyor. Gözyaşları ve her şey.

"Winny! Bunu bizim için yaptım! Bunların hepsi bizim içindi!" Göz kapaklarından akan yaşlar pembe yanaklarından aşağı süzülüyor. Ash'in aksine Meredith su geçirmez maskara kullanıyor. Kriz geçirse bile, yine de kendine çeki düzen veriyor. "Bu gece seni neden aradım sanıyorsun?"

Bu dikkatimi çekti. Devam etmesi için kaşlarımı kaldırıyorum. "Nate düşündüğün kişi değil," diye mırıldanıyor. "O..."

"Ne? Arkamdan zimmetine para mı geçiriyorsun? Paris'teki gibi yurtdışı anlaşmalarımı mahvetmek mi?"

Para burnumun dibinde, benim sahte imzamları açılan uluslararası Halcyon hesaplarına aktarılıyordu. Özellikle de Fransa'da. Aylar önce garip bir şeyle karşılaşmış ve sonunda Harold'la birlikte bakmak için sözleşmeleri çekmiştim. Ama sonra Ash ortaya çıktı ve şimdilik dikkatimi dağıttı. Eninde sonunda geri dönmeyi planlamıştım, hatta artık her biri için farklı ve hepsi dolabımdaki ev kasamda kilitli bir dizi şifre gerektiren hesaplardaki erişilebilirliği değiştirecek kadar ileri gitmiştim. Perry ve ben Paris seyahatimizi yapmak zorunda kaldığımızda, işleri ilerletmem gerektiği açıktı ve Harold'ı bunun üzerinde çalışmaya başladım.

Masadan kalkıyor ve bir mendil almak için kitaplığa doğru yürüyor. Yanaklarını kuruladıktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Biliyor muydun?"

"Bir dakikamı aldı ama evet, bu sonuca vardım."

Nate'in evime gelip Ash'i bir şekilde kandırarak içeri girmesini sağladığında aradığı şey de bu olmalıydı. Kendisi için özenle biriktirdiği paraya ulaşmak istiyordu. Eğer Ash de bu işin içinde olsaydı, istediği şeyi elde etmiş olurdu çünkü ona paraya erişim izni vermiştim. Ama Ash onun suç ortağı değildi.

"Kızgın değil misin?"

"Delirdin mi sen? Tabii ki kızgıyım." Ben de ayağa kalktım. "Bana zaten bildiğim her şeyi anlattığın bu harika zaman kaybı için teşekkürler. Burayı terk etmen ve bir daha benimle iletişime geçmemen senin yararına olacaktır."

Koşarak yanıma geliyor, daha fazla gözyaşı dökerken yüzü buruşuyor, başı ileri geri sallanıyor. "Hayır, Winny. Hepsi bu kadar değil. O... O kendini kaybediyor. Senin öğreneceğin paranoyasına kapıldı. Paris'te açtığı hesaplar aniden şifre gerektirmeye başladığından beri paniğe kapıldı. Bildiğinizden ve onunla bir çeşit oyun oynadığınızdan endişelendi. Hatta evinize gizlice girip şifreleri arayacak kadar ileri gitti ama bir türlü kasaya giremedi. Ash'in her şeyi mahvettiğini düşündüğü için çok kızgındı."

Her şeyi berbat mı ediyorsun?

Dehşet midemin çukurunda kıvrılıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Konuşmaya başla Meredith, hem de hemen."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Kül

Telefonum olmadan huzursuzum. Morellis'le toplantının nasıl geçtiğini bilmiyorum ve bu beni deli ediyor. Perry'nin sesini duyar duymaz sandalyemden fırlayıp onu aramaya çıkıyorum. Onu koridorda buldum ama Winston hiçbir yerde yoktu.

"Win nerede? Nasıl gitti?"

Perry durur, parmaklarını saçlarında gezdirir ve iç geçirir. "Stresliydi ama istediğimizi aldık. Daha sonra bir telefon aldı ve ofiste buluşmak zorunda kaldı. Beni seni ve Keaton'ı kontrol etmem için gönderdi."

"Kiminle buluşuyordu?" Karnıma bir şeylerin battığını hissederek soruyorum.

"Bilmiyorum. Neden?"

"Beni oraya götür," dedim ona. "Hadi. Hadi gidelim."

"Hayır," diye homurdanıyor Perry, tıpkı otoriter ağabeyi gibi. "O işini bitirene kadar burada kalıyoruz."

"Ya biri ona zarar vermeye çalışırsa?"

Bana gülümsüyor. "Bu Winston. Neredeyse dokunulmaz biri." "Perry, onun için endişeleniyorum."

"O kendi başının çaresine bakabilir. Onu kızdırıp isteklerine karşı gelmeyeceğim." Oturma odasına doğru yürümeye başladı. "Hadi gel."

"Hemen döneceğim. Bayanlar tuvaletini ziyaret etmem gerekiyor." "Burada bir makyaj odası var."

"Win'in odasında bide var," diyorum.

Homurdanıyor, başını sallıyor ve yanımdan ayrılıyor. O gider gitmez aceleyle Win'in odasına gidiyorum. Her zamanki gibi tertemiz ve güzel. Midemin çukurunda başlayan korku, kalbim ve zihnim gibi vücudumun diğer kısımlarına da bulaşmaya başladı.

Yanlış bir şeyler
var. Bunu
hissedebiliyorum.

Birkaç numarayı hızlıca tuşlayarak Win'in kasasını açtım. Kodu burada ve ofiste benim önümde yapmıştı. Bu aynı zamanda bana aldığı Escalade'in kapı kodu. Hepsi aynı. Benden saklamaya çalışmadığı gerçeği beni ağlatıyor. Bugatti'sini bana emanet etti.

Tamam, belki Bugatti özel olarak değil ama anahtarlar içeride ve beni bekliyor, bu yüzden bir tür tesadüf gibi hissettiriyor.

Anahtarları kaptığım gibi odasından çıkıyorum, koridorda ilerliyorum ve kendimi garajda buluyorum. Garaj bölmelerinden birini açmak için bir düğmeye bastıktan sonra inci gibi beyaz güzelliğe doğru koşuyorum. Fob makaslı kapıyı açıyor ve ben de içeri atlıyorum. Kapı kapanır kapanmaz motoru çalıştırmak için düğmeye basıyorum. Bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor. Kemerimi bağliyorum ve geri geri garajdan çıkıyorum. Garaj yolundan aşağı kayarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, sahip olmayı hayal edebileceğimden çok daha fazla paraya mal olan bu son derece hızlı aracın kontrolünü elimde tutmaya çalışıyorum.

Yalancı.

Artık zengin bir sürtüksün.

En azından büyükannemin avukatıyla görüştükten sonra olacağım. Caroline, genelde bir cadı olduğu için bana yardım etmeye hevesliydi. Anthony'yi telefona bağladı ve planlar yapmaya başladı. Gelecek hafta kendi Bugatti'mi satın alabilirim. Ya da kazara onunkini mahvedersem Win'e geri ödeyebilirim.

Direksiyonu kavrarken eklemlerim bembeyaz oluyor, arabayı yolda tutarken olabildiğince hızlı gidiyorum. Halcyon'a doğru sıkıcı, çok uzun bir yolculuk yapıyorum. Vale şeridine girdiğimde, yüzünde şaşkın bir ifade olan bir adam koşarak yanıma geliyor.

"Win ödünç almama izin verdi. Güvende tut lütfen," diyorum dışarı fırlayıp anahtarları ona atarken.

Bana başıyla onay veriyor ve ben de beklemiyorum. Aceleyle asansörlere doğru ilerlerken ayakkabılarım sessiz bina lobisinin zemininde gıcırıyor. Sabırsızlıkla birkaç kez düğmeye basıyorum. Beklerken Win'e ne söyleyeceğimi merak ediyorum.

"Toplantınızı böldüğüm için üzgünüm ama sizin için endişelendim. Oh, ve Bugatti'ni çaldım. Şimdi para yığınlarımın üzerinde seks yapmak ister misin?"

Ciddi ve hayati tehlikesi olmayan bir şeyi kesersem beni öldürecek.

Ama içimde kötü bir his var. Eğer Nate ile buluşuyorsa ve onun ne kadar ürkütücü bir piç olduğunu bilmiyorsa, başı belada olabilir. Nate fikri

Win'i yenmek neredeyse gülünecek bir şey. Yine de, bir şey olsaydı ve en azından onu uyarmaya çalışmasaydım yıkılırdım.

Asansörler nihayet açıldı. Halcyon'un yönetici katının düğmesine basarken kendi dünyamda kayboluyorum. Başka biri asansöre biniyor ve on altıncı kata çıkıyor. Ben bakışlarımı kaldırırken kapılar kapanıyor.

Hayır.

"Nate-"

Yanağıma ters bir tokat atıyor ve beni yerdeki düğmelerin olduğu panele çarptırıyor. Ben alarm düğmesine basamadan Nate beni göğsüne çekti ve bir eliyle ağzımı kapattı.

"Şşşt," diye gürlüyor Nate, serçe parmağıyla çenemi hafifçe okşuyor beni sıkıca kavramasına rağmen. "Vakit geldi."

Zamanı geldi mi? Neyin zamanı?

Ona karşı mücadele ediyorum, tekmeler savuruyorum, ama beni asansörün ortasında tutuyor, böylece hiçbir şeye ulaşamıyorum. On altıncı kata ulaştığımızda ürkütücü bir şekilde sessizleşti. Onun katına. Kapılar açıldığında bir inilti boğazımı tırmalıyor. Saat geç olduğu için koridorda kimse yok. Çok kolay bir şekilde beni kendi dairesi olması gereken yere sürüklüyor. Ağzımı kapatan elinin arkasında ciyaklamaya, pençelemeye ve tekmelemeye başlıyorum.

"Bana yardım et, eğer çeneni kapatmazsan boynunu kırar ve seni merdivenlerden aşağı iterim."

Sözleri karşısında kıpırdamadan duruyorum. Benden ne istiyor? Bu benim bir servet avcısı olduğumu düşünmesinin ötesine geçiyor. Bu delilik. Win bana vurduğu için kendini kaybedecek.

Beni zorla dairesine soktu. Süslü ama Win'inki kadar güzel değil. Her zaman ikinci en iyi. Acaba onun sorunu bu mu? Ama beni kaçırarak neyi kanıtlayacak? Winston'a şantaj yapıp parasını almak için bir çaba mı?

"Otur ve tek kelime etme," diye homurdanıyor Nate, gözleri manik ve öfke dolu. "Bir telefon görüşmesi yapacağım."

Beni balkona açılan sürgülü cam kapının önünde yere itti. Kırım ahşap zemine çarpar çarpmaz, bir komşunun duymasını umarak avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Görünüşe göre bu yanlış bir hareket, çünkü çeneme bir tekme yiyorum. Başım cam kapıya öyle bir çarpıyor ki cam sallanıyor ve görüşüm kararıyor. Etrafımdaki bulanıklığın kaybolması için gözlerimi kırptırıyorum. A

metalik bir tat ağzımı dolduruyor. Kan. Dişimin kestiği yanağımı dilimle yokluyorum.

Çılgılık atarsam kıcıma tekmeyi yerim.

Düşün, Ash.

Win ne yapardı?

Onu sözleriyle yok edecekti.

"Vay canına," diye alay ediyorum. "Zavallı olduğunu biliyordum ama bu tüm zamanların en düşük seviyesi." Bana ters ters bakıyor. "Ne diyorsun lan sen?"

"Zavallı küçük Nate. Her zaman ikinci en iyi. Her zaman Win'in gölgesinde olmak gerçekten berbat olmalı. Büyük bir gölge. Çok uzaklara uzanıyor. Çok karanlık. Ve sen hiçbir şeydin."

Tüm vücudu geriliyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. "Siktir git."

"Asla. Win'in artıklarını topladığını biliyorum ama dünyadaki son adam olsan bile seninle yatmazdım. Güçlü adamları tercih ederim. Özentileri değil. Meredith'i sıkışmış olmak seni büyük bir adam gibi hissettiriyor mu?"

Yüz hatlarını şekillendiren şaşkınlık bana haklı olduğumu söylüyor. Tahmin edilebilir piç. Geçen gün ofisindeyken bu bilgi kırıntısını bana servis etmişti. Artık doğru olduğunu biliyorum.

"Yatak odasında sana Winston'ın adıyla mı seslendi?" Ona zalim bir kahkaha atarak alay ediyorum. "Bahse girerim o sevişme senin boşalman için iki dakikadan fazla sürmemiştir ve sonra da kalan *sen* olmuştundur çünkü ikimiz de biliyoruz ki o kadın hâlâ Winston'a karşı kötü şeyler hissediyor."

Saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Bir bok bildiğin yok, sürtük. Sen sadece yılların emeğinin arasına girmek zorunda kalan paragöz bir fahişesin. Her şey senin yüzünden mahvoldu!"

Onu konuşturmaya devam et.

Birileri çılgılıklarımı duyup koşarak gelecektir. Değil mi?

"Winston seni mahvedecek," diye uyarıyorum. "O senin olmayı hayal edebileceğinden çok daha zengin ve güçlü. Onun en iyi arkadaşı olman gerekiyordu ama sen ona ihanet ettin. Neden? Benden nefret ettiğin için mi?"

Eli boğazıma dolanıyor, öyle sıkıyor ki gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Umutsuzca ciğerlerime hava çekmeye çalışırken elini pençeliyorum. Saçlarından bir avuç tutarak onu sertçe yana doğru çekiyorum. İkimiz de yere düşüyoruz. Parmaklarım saçlarını koparıırken bile boynumdaki acımasız tutuşunu sürdürmeyi başarıyor.

"Debelenmeyi bırak da nefes almana izin vereyim," diye homurdanıyor, alnından damlayan ter saçlarına karışıyor.

Gevşiyorum, çünkü gücüm beni terk etti. Neyse ki tutuşunu gevşetiyor. Vücudu beni hâlâ sert zemine yapııştırıyor ve onun bana bastırması beni iğrendiriyor.

"O artıklardan daha fazlası," diyor, sesi yumuşak. "Meredith. O benim... her şeyim."

Ona inanıyorum. Geçen gün onunla konuşurken sesinde bunu duymuştum.

"Bunu biliyor mu?" Böyle dezavantajlı bir durumda bile onunla alay etmekten kendimi alamayarak söyleniyorum.

Yanaklarımı sıkıyor, başparmağı ısırdığım tarafa batıyor ve ağzını benimkine yaklaştırırken yüzümü eziyor. "Biliyor amına koyayım. O da beni seviyor, sürtük." Eli gevşiyor. "Onunla evleneceğim."

"O zaten evli," diye tısladım. "Hayal görüyorsun."

"Konuşmayı kes." Ayağa kalktı ve bileklerimi kavradı. Çığlık atıp kıvranıyorum ama o çok güçlü. Bileklerimi acıyla ahşap zemine kolayca sabitliyor. "Sadece konuşmayı kes."

Hayır.

Şimdi

olmaz.

Biri bana yardım etmeye gelene kadar onu meşgul etmeye çalışırken değil. "Paris'i onun için mahvettin, değil mi?" Mırıldanıyorum, bundan nefret ediyorum

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ne zamandan beri onun için işleri berbat ediyor ve kaymağını yiyorsun?"

"Kaymağını mı yiyorsun?" Sert bir kahkaha attı. "Winston o kadar zengin ki milyonlar kapısından çıkıp cebime girdiğinde fark etmiyor. Bu kaymağını yemek değil, onun boşa giden parasını avuç avuç benim lanet kovama boşaltmak."

"Kasada istediğin şey neydi?"

"İhtiyacım olan belgeler." Küçümsüyor. "Ne yaptığımı öğrenmiş olmalıydı. Onları almak için evindeki kasaya girmek istedim. Bulabildiğim her yeri aradım. Ofisinde kameralar var, bu yüzden o kasaya girmeyi deneyemedim ama evindeki kasa önemli eşyalarını sakladığı yer. O benim paramdı ve fark etmemesi gerekiyordu."

"Senin paran mı? Çünkü kendin kazanamadın, onunkini çalmak zorunda kaldın," diye karşılık veriyorum.

"Çünkü benim soyadım Constantine değil, lanet olsun! Bana karşı sahip olduğu tek şey bu, şimdiye kadar bana karşı sahip olduğu tek şey! Lanet olası soyadı!"

"Hayalperest!" Tısladım. "O senin her şeyine sahip! Daha zeki, daha seksi, daha iyi giyimli, daha zengin, kadın zevki daha iyi! Onun yanında sen bir hiçsin. Asla onun gibi olamayacaksın, bu yüzden Meredith senin için Duncan'ı terk etmedi."

Yüzüme vurmak için bileğimi serbest bırakıyor. Acı o kadar şiddetli ki bir hıçkırıkla boğuluyorum, kafatasımdaki kemikleri sarsan ezici zonklamadan irkiliyorum. Kendimi daha fazla darbeden korumak için serbest elimi kullanırken sıcak gözyaşları sızıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Sızlanıyorum. "Winston bunu yanına bırakmayacak."

"Neden? Seni sevdiğini düşündüğün için mi?" Nate alay ediyor. "Şimdi kim hayal görüyor? Sen pahalı bir seks oyuncağısın." Eliyle göğsümü yokluyor. "Belki de seninle neden bu kadar ilgilendiğini öğrenmeliyim. Bu şımarık genç göğüsler yüzünden mi?" Eli aramızda kayıyor. "Ya da belki bu amcıktır."

Blöfünü görüyorum ve yüzüne kanlı tükürüğümü tükürüyorum. "Buna cesaret edemezsin.

Onu çok seviyorsun."

Vahşi gözleri sözlerimin meydan okuması karşısında parlıyor. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

"Ona olan aşkın için her şeyi riske attığını biliyorum."

Kot pantolonunun düğmesini çekiştirirken yüz hatları donuklaşıyor. "Belki de bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktur ve her şey nefretle ilgilidir. Eğer seni incitirsem, bu onu da incitir." Fermuarı aşağı çekiyor. "Yaptığı her şeyin intikamı bu. Winston Constantine olmanın intikamı."

Yüzüme sert bir darbe daha alana kadar bağıriyorum ve her şey kararıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Winston

Meredith kendini toparlamaya çalışırken cebimdeki telefonum çalıyor. Telefonumu almak için hıçkırıklarını duymazdan geliyorum. Keaton mesajını daha önce bitirmiş olmalı. Önce onu okudum.

***Keaton:** Dostum, neredesin? Bir şeyler oluyor. Nate seni mahvediyor. Ara beni. Eski karın ve üçüzlerin annesiyle ilgili bazı komplolar var.*

Sonra, Perry'den gelen on beş cevapsız arama var. Bıraktığı mesajı da okudum.

***Perry:** Ash Bugatti'yle kaçtı. Senin için endişelendi. Ofise gelebildi mi?*

***Ben:** Hayır. Arabamın nerede olduğunu bul. Onu bulduğunda bana haber ver.*

Sonra Xavier'e mesaj atarım.

Ofise git. Meredith'e dışarı kadar eşlik etmen gerekebilir.

"Alo?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Meredith'in yüz hatlarının birkaç saniye içinde kızgınlıktan şaşkınlığa ve paniğe dönüştüğünü görüyorum.

"Nate, yavaşla. Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Bir duraklama. "O sende mi? Neden?"

Meredith'e doğru yaklaşıyorum ve öldürücü bakışlarım altında sınıyor. "Ash?"

Başını sallar, daha fazla gözyaşı dökülür. "Winston-"

Telefonu elinden çekip alarak Nate'e tehditler savurmaya başlıyorum ama artık hatta değil. Meredith'in telefonunu ona geri fırlatıyorum ve duvardaki kasama doğru koşuyorum.

"Nerede o?" Şifreyi girmeye başladığımda talep ediyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"O... Onun evinde. Oh Tanrım. Nate kendini kaybediyor. Oh Tanrım."

Kasamı açtım, dolu bir Glock çıkardım ve kasayı kapattım. Bir mermi sürdükten sonra, onu tersledim. "Yürü. Tanrı'ya dua et de iyi olsun."

Hızla başını sallıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Özür dilerim-"

"Neden Ash'e sahip? Neden ona bu kadar kafayı takmış? Söyle bana, lanet olası!"

Meredith, bizim katın lobisinde yankılanan böğürerek söylediğim sözler karşısında ciyaklıyor. "Bilmiyorum."

"Yalancı. Konuş ve daha hızlı hareket et," diye bağırarak asansörlere doğru koşmaya başladım. "Hiçbir şeyi atlama. Bana yardım et Meredith, eğer şu anda bana kazık atarsan, seni elimden gelen her şekilde mahvederim."

Asansörlere ulaşip düğmeye bastıktan sonra Xavier'e mesaj atıyorum.

Ben: 16. kat. Ash'in başı dertte olabilir. Nate onu yakaladı.

"Onun her şeyi mahvettiğini söyleyip duruyor," diyor Meredith, asansörün bu kata ulaşmasını beklerken yanımda durduğunda nefesi kesilmiş bir halde. "O resme girdiğinde her şeyin cehenneme döndüğünü düşünüyor. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Seninle hiç çıkmaması gerekiyordu."

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdim. On altıncı katın düğmesine basıp Meredith'e ters ters bakıyorum.

"Param yeterince iyi değil miydi? Aşk hayatımla da mı uğraşmak istedi?"

Meredith, "Onu sevmiyorsun," diye alay eder.

Yemin ederim bu kadın beni delirtecek. "Neden umursuyor ki?"

"Çünkü! O küçük kız ortaya çıkmadan önce hissizdin. Lanet bir zombiydin. Para kazanmaya o kadar odaklanmıştın ki etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyordun. Ama sonra o ortaya çıktı ve ilgini çekti.

Birdenbire. Paranızı o kadar hızlı harcamaya başladınız ki gidip Harold'ı bu işe karıştırmak zorunda kaldınız ve bu da Nate'i tedirgin etti, özellikle de o hesaplara erişimini kaybettiği için. Ash de meraklı bir sürtük. Her zaman etrafındaydı. Çok fazla soru soruyordu. Nate onun bir şey bulup sana söyleyeceği paranoyasına kapılmıştı. Hatta seni Layla ile tanıştırtarak dikkatini dağıtmaya çalıştı ama o da işe yaramadı. Ona geri çekilmesini söyledim çünkü fark etmeye başlayacaktın ama beni dinlemedi."

Asansör on altıncı katta açılıyor ve aceleyle dışarı çıkıp Nate'in dairesine doğru koşmaya başlıyorum. Meredith'in bana yetişmek için koştuğunu duyabiliyorum. Nate'in kapısına ulaştığımda, tokmağı çevirip iterek açıyorum.

Kırmızı.

Kan kırmızısı öfke görüşümü bulandırıyor.

Kardeşim olarak gördüğüm Nate, Ash'i göğsüne yaslamış, keskin bir mutfak bıçağını boğazına dayamış. Onu kendi ellerimle öldürmek istiyorum. Şu anda tek odaklanabildiğim şey bıçağın ucunun Ash'in boynundaki morarmış ete batması. Ona zarar verdi. Ben Meredith'le anılarımda gezinirken ona zarar verdi. Ve şimdi Ash baygın, başı yana düşmüş. Dudaklarına kan bulaşmış ve kot pantolonunun fermuarı açılmış.

Yavaşça ona yaklaşıyorum, aklını tamamen yitirip kızın boğazını kesmemesini umuyorum.

"Nate!" Meredith daireme girerken arkamdan bağırıyor. "Ne yapıyorsun sen? Aman Tanrım!"

Nate'in yüz hatları acılı bir ifadeye bürünür. "Hey, bebeğim."

"Bırak onu," diye bağırıyor. "Bunun için hapse gireceksin."

"Hapis mi?" Gülüyor. "Kimse hapse girmeyecek. Değil mi, Win?"

"Doğru," diye kabul ediyorum, ses tonum yumuşak ve soğuk. "Ash'i yere bırak. O yaralı, dostum."

"Onu ağlatmaktan hoşlandığını sanıyordum," diye tersliyor Nate. "Bana sorarsan biraz iğrenç. Kim sürtükleri ağlatır ve bundan zevk alır ki?"

Çenemi sıkıp bir dizi hakareti içimde tutuyorum. "Ash'i yere bırak. Yürü git buradan. Sen de Meredith de gidebilirsiniz. Sizi takip etmeyeceğim. Hatta sana para yatırdığın hesapların şifrelerini bile veririm."

"Nate," diye yalvarır Meredith. "Lütfen bunu yapma. Her şeyi berbat ediyorsun."

Ona ters ters bakıyor. "Ben mi? Yaptığım her şey bizim için bebeğim. Her şeyi.

Onun pantolonuna geri girmeye çalışmaktan başka ne yapıyordun?"

Ash gözlerini kırıştırarak yavaşça açıyor. Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor. Bir saniyeliğine mutlu. Ta ki nerede olduğunu ve neler olduğunu fark edene kadar. Dehşet yüz hatlarını değiştiriyor ve gergin bir miyavlama çıkarıyor, dağınık yüzünden taze gözyaşları süzülüyor. Her zaman çok güzel, özellikle de harap olduğunda.

Seni kurtaracağım, Cinderelliott. Bazen bir prens olabilirim.

"Bıçağı yere bırak," diye ısrar ediyorum Nate'e. "Bıçağı bırak, sürtüğünü al ve buradan git."

"Bloğun sonuna kadar gitmeme izin vermeyeceksiniz," diye tersliyor Nate. "Bir sonraki nefesimi bile alamadan tutuklanacağım. Senin saçmalıklarına kanmayacağım."

"Ne istiyorsun?" Talep ediyorum. "Bir anlaşılmaya varabiliriz. Para mı istiyorsun? Fiyatını söyle. Ülkeyi terk etmek mi istiyorsun? Sana lanet bir jet veririm. Sadece Ash'i bana teslim et. Lütfen."

"Beni vurabilesin diye mi? Siktir git, Win." Nate çenesini Meredith'e doğru sallar. "Glock'unu kap bebeğim."

"Ne? Hayır, Nate. Ne yapacaksın?"

"Bana yardım et, silahını al yoksa bu kaltağın boğazını keserim," diye homurdanıyor Nate. "Şimdi, bebeğim. Al şu silahı."

Bıçak boynuna saplandığında Ash inliyor. Meredith'in silahı benden almasını beklemiyorum ve bunun yerine silahı göğsüne dayadığımda neredeyse onu deviriyordum. Silahı beceriksizce benden aldı.

"İşte," diyorum sakın bir ses tonuyla. "Buradan yürüyerek çıkabilirsin."

Nate'in manik bakışları ben ve Meredith arasında gidip geliyor. "Senin için kocasını terk edeceğini söyledi, değil mi?" Meredith'e ters ters bakıyor. "Sen söylemedin mi? Bana söylediğin aynı saçmalık?"

"Aklını kaçırmışsın," diye tıslıyor Meredith. "Sonun böyle olacaksa neden seni seçeyim ki?"

"Mer," diye bağırdım. "Dur."

Ses tonuma sinirleniyor. "Sadece söylüyorum-" "Yapma."

Nate'in burun delikleri öfkeyle alevlenir. "Onu hâlâ seviyorsun. Siktiğimin kaltağı. Beni kullandın. Bunca yıl ona ulaşmak için beni kullandın. Beni siktin ve

Senin ve Manda'nın ayak işlerini yap. Bize parayı bulan *bendim*. Bendim. Sen ya da Manda değil. Ben. Ve işleri düzeltme zamanı geldiğinde, onun dairesine gizlice giren sen değildin, bendim. Her şeyimi ortaya koydum. Ezik kocandan boşanmaya bile zahmet edemedin."

"Nate," diye homurdandım. "Git artık. O bütün bunlara değmez. Güven bana." "Siktir git, Winny," diye tısladı Meredith.

"Senin için her şeyi riske attım," diye mırıldanıyor Nate Meredith'e, sesi çatlayarak. "Hepsi bir yalandı, değil mi? Ben bir piyondum. Bunu asla üçümüz birlikte yapmadık. Her zaman sen ve Manda'ydı." Gülüyor ama içi boş. "Sanırım bunun nasıl biteceğini biliyoruz."

Ses tonundaki kesinlik beni bir adım öne çıkardı. Serbest eliyle cam kapıyı iterek açtı. Bıçak etini derinlemesine keserken Ash acı dolu bir çığlık atıyor. Olduğum yerde duruyorum.

"Nate," diye yalvardım. "Yapma bunu. Lütfen bunu yapma."

"Siz ikiniz birbirinize sahip olabilirsiniz," diyor Nate balkona doğru geri geri yürürken yenik bir ses tonuyla. "Her zaman bu şekilde bitecekti. Sadece ona inanmayacak kadar aptalmışım." Sonra Meredith'e dönerek yüzünde tiksintiyle başını sallar. "Ben seni sevdim. Çocukluğumuzdan beri. Ben seni sevdim ve sen de onu hep sevdin. Benimle evlenebilirdin ama evlenmedin. Duncan'ı seçtin çünkü benimle evlenmek 'çok açık' olacaktı ve istediğimizi asla elde edemeyecektik. Sana inanmıştım. Sikeyim."

Balkonun kenarına çok yakın. Kalbim göğsüme çarpıyor ama ne yapacağımı bilmiyorum. Onlara saldırabilirdim ama muhtemelen ben yetişmeden kızın boğazını keserdi.

"Nate," diye boğuldum, yavaşça yaklaşarak eşiğe geldim, "bunu konuşarak halledebiliriz, dostum. Sadece ikimiz. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Kızlar buradan çıkabilir. Bir içki içip içimizi dökebiliriz."

Bir an için bunu düşünür ve sonra başını sertçe sallar. "Ben aptal değilim, Win. Bu durumdan zarar görmeden çıkamam. Ama tüm bu lanet şey Ash'in hatası olduğu için, onun da zarar görmeden çıkmaması gerektiğini düşünüyorum. Eğer ben batacaksam, o da benimle gelecek."

Aşağı.

Aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı.

Hayır.

"Nate!" Meredith, balkonun sağında kendisine doğru doğrultulmuş bir silahı işaret ederek bağırır.

Nate başını çevirir çevirmez, silahın diğer ucundaki kişi ateş ederken kulakları sağır eden bir çatırtı duyuluyor. Nate kafasını geriye atarken bile ileri atılıyorum, her hareketi keskin hesaplamalarla takip ediyorum. Nate, Ash hâlâ elindeyken kenardan aşağı düşerken Ash'in çılgılığı uhreviydi. Ben çoktan harekete geçtim, betonun üzerine daldım, kolum demir parmaklıkların arasından onları kovalıyor.

Yüzümün yan tarafı korkuluklara acıyla saplanıyor ama umurumda değil çünkü minik, kadınsı bir bilek avuçlarımın içinde. Ve çılgılık atıyor. Çok yüksek sesle çılgılık atıyor. Hâlâ çok yakın.

"Beni düşürme!"

Bileğini o kadar sıkı kavıyorum ki baskıdan kemiklerinin patladığını hissediyorum. Biraz daha çılgılık atıyor, kelimeleri daha önce bir cümlede duymadığım kadar çok küfürle dolu.

"Dur. Lanet olsun. Kımıldama," diye homurdanıyorum. "Eğer durmazsan kışını düşüreceğim."

Onun hıçkırıkları benim felaketim. Eğer onu yukarı çekmenin bir yolunu bulamazsam, on altı kat aşağı düşecek ve yaşayamayacak. Onu kaybedemem. Hay sikeyim.

Meredith yakınlardan histerik bir şekilde ağlıyor. Kapa çeneni.

"Sakın bırakma patron," diye homurdanıyor Xavier. "Onu almaya geliyorum."

Ash'i daha sıkı kavıyorum, lanet olası kolundaki tüm kemikleri kırsam bile bırakmayı reddediyorum. Keşke onu görebilseydim. Yüzünü görmek istiyorum. Yüzünü görmeye ihtiyacım var.

"Cinderelliott," diye mırıldandım. "Seni seviyorum."

Hıçkırıkları yavaşlıyor ve ağlamaklı bir kahkaha atıyor.

"Senden nefret ediyorum." "Yanlış cevap."

"Bir binanın kenarından sarkıyorum ve sen bana bunu mu söylüyorsun?! Sen tanıdığım en büyük pisliksin!"

"Bunun için seni çalıştırmak istedim."

En azından konuşurken o kadar çok hareket etmiyor. Avuçlarım terliyor ama bırakmıyorum. Asla bırakmayacağım.

"Tamam patron," diye bağılıyor Xavier bir alt kattan. "Artık bırakabilirsin." "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Seni göremiyorum. Yapamam."

"Yapmak zorundasın dostum. Onu sonsuza dek elinde tutamazsın." "İzle beni," diye homurdandım.

Çılgılık atıyor ve sanki elimden çekiliyormuş gibi hissediyor. Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim. Tutmaya çalışıyorum ama kayıyor. Elim çok kaygan.

terden.

"Hayır," diye

kükrüyorum. "Hayır!"

"Kazan!" Ash ılık

atıyor. Ve sonra gitti.

Bir saniye önce elimdeydi, sonra yerçekimi onu çekip aldı.

"Yakaladım onu," diye bağıırır Xavier. "Aşağıdaki

balkonda!" "Kazandım," diye haykırır Ash.

"Kazandım!"

"Ash!"

"Ben iyiyim!" Hıkırır hıçkırır ağılıyor ve sözleri inançsızlıkla dolu.

"Aman Tanrım, ben iyiyim!"

Acı omzuma yayılıyor ve kolumu demir parmaklıkların arasından geri çekerken yüzümü buruşturuyorum. Yüzüm zonklamaya başlıyor ve göğsümde yanma hissediyorum. Sırt üstü yuvarlanırken, betonun üzerinde kaymaktan yırtılmış gömleğimden sızan kanı görmek için aşağı bakıyorum. Omzum ılık ılığa bağıırıyor ve yüzümde Teksas büyüklüğünde bir çürük olacağından eminim.

Ama o yaşıyor.

Ash, benim çılgın, sinir bozucu, çok güzel, kuşlu kızım yaşıyor. Hareket edemiyorum çünkü çok rahatladım. Onu korkunç bir ölümden kurtarmak için her şeyden vazgeebilirdim. Para ve arabalar

ve şirket. ılgınca ama gerçek.

Meredith dairenin hemen içinden, "Onu seviyorsun," diye inliyor. "Onu seviyorsun."

"Silahını indir!" Todd bağıırıyor. "Şimdi!"

Meredith ılık atıyor ve Glock'u büyük bir gürültüyle yere düşürüyor. Adam onu yere yatırırken onu kurtarmam için ağılamaya başladı. Hareket edemiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve tek yapabildiğim üstümdeki balkonun tavanına bakmak.

"Kazan!"

Ash'in sesi yakın ve kulaklarıma müzik gibi geliyor. Kapıda beliriyor, yüzü morarmış, kızarmış ve gözyaşları içinde. Çok güzeldi.

"Dağınık olmana bayılıyorrum," diye mırıldanıyorum, sağlam kolumu ona doğru uzatarak. "Buraya gel."

Bileğini göğsüne bastırarak yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. Karmakarışık saçlarına tutunup onu ağzıma çekiyorum. Ona verdiğim öpücük çılgınca, muhtaç ve o kadar minnettar ki. Tadı vişneli Starburst ve sonsuzluk gibi.

"Ben de seni seviyorum," diyor öpücükler arasında. "Sana söylemeye çalıştım ama o aptal kıçın beni dinlemedi."

"Ağzınız çok hareket ediyor ve o kadar çok saçmalık dökülüyor ki, önemli şeyleri elemek zor oluyor."

Ağzıma karşı gülümsüyor. "Beni çok seviyorsun."

"Sözümü geri alıyorum."

"Çok geç. Sen söyledin. Olan oldu."

Onu tekrar öperim. Bu onu susturmanın bir yolu. Aldırmıyor gibi görünüyor.

"Kazanmak mı?" Fısıltılı nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Hmm?"

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Kahramanlık rolüne alışma, Cinderelliott."

"Çok geç. Artık her zaman bana olan sevgini kanıtlayacak cürekâr gösteriler bekleyeceğim."

"Tanrı aşkına."

"Film gecesiyle başlayabiliriz. Senin yatağında. Patlamış mısır ve şeker." "Ne tür şeker?"

"Kırmızı jelibonlar."

"Hmm."

Ayağa kalktı, ağlamaklı gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bana zorla yedirdiğin o boktan bir çürük alırsam senden ayrılacağımı düşünüyorum."

Dudakları, yaşadığım sürece her gün görmeyi umduğum güzel bir sırtışı dönuştü. "Sen benim *erkek arkadaşım*sın. Annene söylemek için sabırsızlanıyorum. Sana söylediğimi söylediğimde çıldırarak."

"Eminim çıldıracaktır." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sana söylediğimi ona söyleme. Seni zaten bir ölümden kurtardım. Bunu iki yapmayalım."

Vücudunu benimkine doluyor ve başını hâlâ acı içinde zonklayan omzuma yaslıyor. Ama umurumda değil. Ona sarılmaktan oldukça memnunum.

Yakında yaralarımıza baktırmamız gerekecek. Polisle ve Nate'in cesedinin kaldırımnda bir yerde olduğu gerçeğiyle uğraşmam gerekecek. Bir de Meredith ve Manda meselesi var. Bir sürü saçmalık.

O zaman gelene kadar, onu tutabildiğim kadar tutuyorum. Onu neredeyse kaybediyordum.

Sikeyim.

Durumun ciddiyeti bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme. O da bunu hissetmiş olmalı çünkü boynuma sarılıp usulca ağlıyor, yırtık gömleğime yapışıyor.

Başardık.

Her zaman başaracağız.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kül

HER ŞEY ACIYOR VE ÖLÜYORUM.

Sızlanmak istiyorum ama Win'in yatağında onu uyurken izlerken nasıl sızlanabilirim ki? Onun morarmış yüzünün uykuyla gevşediğini ve yumuşadığını görmek beni ağlatıyor. Üç parçalı takım elbisesini sallarken görülmeye değer bir manzara. Ama onu bir çift siyah boxer külot ve ona uygun bir kol askısıyla, dudaklarını ayırmış ve altın sarısı kirpiklerini hafif pembe yanaklarının üzerinde dalgalandırırken görmek, onu gördüğüm en güzel şey. Genellikle mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları dağınık ve kaşlarının üzerinden sarkıyor. Bu an için çok mükemmel.

Uzanıp ona dokunmak için can atıyorum. Yine de hareket etmek istemiyorum. Sabahın erken saatlerinde, güneş doğmadan önce acil servisten geç döndükten sonra, tamamen bitkin bir şekilde yatağa düştük. Onun yatağında ilk kez uyumanın tadını bile çıkaramadım çünkü acı içindeydim ve geçirdiğim günden sonra travma geçirmiştım.

Nate öldü.

Titriyorum, tüm yatak hareket ediyor. Beni incitmişti ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım. Beni balkona sürüklediğinde her şey değişti. Ölümüne korkmuştım. Winston'ı ya da kuşumu bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum. Ölmek istemiyordum.

Ve yine de balkondan çekildim.

Güçlü bir el kolumu yakaladığında düşmekte olduğumu fark etmemiştim bile. Canım yanıyordu ve bacaklarım altımda sallanıyor, havadan başka bir şeyle karşılaşmıyordum.

Beni yakaladı.

Win beni

yakaladı.

Ve bu sırada bileğimi kırdım.

Ölmek için ödenecek küçük bir bedel.

Açık mavi alçıya bakıp gülümsüyorum. Siyah Sharpie kalemiyle Winston şöyle yazmış: CONSTANTINE MÜLKÜ - KAYBOLURSA WINSTON'A İADE EDİN.

Gözlerim alçıdan ayrılıp göğsüne düştüğünde acı içinde irkiliyorum. Kabuk bağlamış. Yol yarası gibi görünüyor. Beni yakalamak için betona atladığından göğsünü parçalamış ve omzundaki bazı bağları yırtmış. Büyük ihtimalle ameliyat olması gerekecek ama önümüzdeki hafta bir uzmanla görüştüğünde daha fazla bilgi sahibi olacağız.

"Ürkütücü," diye homurdanıyor Win, sesi uykudan kalınlaşmış.

"Ne?" Gözlerimi onunkilere dikip kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Sen. Beni izlemek. Lütfen bana her gece yatağında seni dört gözle beklemem gereken şeyin bu olduğunu söyleme."

Ona hınzırca bir sırıtma yapıyorum. "Her gece. Bu hayatı sen seçtin, *erkek arkadaşım*. Ben sadece kendi işime bakıyordum, kendi hayatımı yaşıyordum ve sen gidip bana aşkını itiraf ettin, aynı zamanda kahramanca beni düşüp ölmekten kurtardın."

"Hmm."

Öne doğru eğilerek boynumdaki bandajın altındaki acıyan derimin çekiştirmesine yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sağlam elinin parmakları dağınık saçlarımın arasından geçerek beni sahiplenici bir şekilde okşuyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Bütün gün yatakta kalabilir miyiz?" Mırıldanıyorum. "Lütfen. Sana bir milyon dolar öderim."

İnliyor. "Bu senin aklını başından alacak, değil mi? Sözde servetine bile sahip değilsin ve şimdiden onu istediğini elde etmek için kullanmaya çalışıyorsun."

"Bunu gerçekten senden öğrendim. Bu senin imza hareketin, Win. Paranı kendinden küçüklerin üzerinde

tutuyorsun." "Ben küçük değilim, o yüzden bana hakaret etme." "Bir milyar mı?"

Alt dudağımı ısıırıyor. "Sessiz ol."

"Bazilyon mu?"

"Gerçek bir sayı değil." Sırtışı çapkınca. "Ayrıca, sana ne kadar geleceğini bilmiyorsun. Beş yüz bin dolar da olabilir."

"Senden ödünç alacağım. Bir senet." "Bana vermen için sana borç para vermiyorum."

"İyi bir amaç için," diyorum, parmak ucumla boxer'ının üzerinden aletini okşayarak. "Buna değmesini sağlarım."

Sert biri, o yüzden bunu düşündüğünü biliyorum.

Birisi yatak odasının kapısına vuruyor ve ben bir çığlık atıyorum, neredeyse derimden dışarı çıkıyorum.

"Francis kahvaltısını bitirmek üzere. Kamburlaşmayı bırak ve aşağı in."

"Perry," diye homurdanır Win. "Senin bir evin var. Oraya git."

"Sen iyileşene kadar, Constantine'den ben sorumluyum," diye gürlüyor Perry, sanki birini ikna edebilecekmiş gibi otoriter bir tavırla. "Annem gelene kadar."

"Caroline geliyor mu?"

"Her an burada olabilir."

Winston iç geçirir ama kızmış gibi görünmez. Aksine, yüz ifadesinde dünden önce olmayan bir hafiflik var. Şimdi bana yok olacaktım gibi bakıyor, bu yüzden gözleri olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. Her bakışı beni ürperten bir aşığın okşaması gibi.

"Hemen geliyoruz," diye sesleniyor Win Perry'ye.

Yataktan kayarak çıkarken yüzünü buruşturuyor. Benim yüzümden acı çekmesinden nefret ediyorum ama beni kurtarmak için kendini tehlikeye atacak kadar önemseydiği için de minnettarım.

"Kıçıma bakmayı kes ve giyin," diye homurdanıyor, şifonyerinin çekmecelerinden birini açarken sırtı bana dönük.

"Çok güzel bir kıç."

Bana bir eşofman ve ardından bir tişört fırlattı. Sonra kendisi için bir çift eşofman çıkardı. Sanki hiç yaralanmamış gibi, tek elini takdire şayan bir zarafetle kullanarak eşofmanı giyiyor.

Tanrım, çok seksi.

Hatta yara bere içinde ve askıdayken bile.

Vücudunun üst kısmının tüm altın rengi, kaslı kıvrımları tam olarak sergileniyor. Gri kumaşın altında hâlâ sert olan aleti ağzımı sulandırıyor.

"Kaldır kıçını," diye bağıyor, sesi dün geceki dramadan beri hiç olmadığı kadar kendisinden geliyor.

Banyoya giriyor ve lavabodaki suyun açıldığını duyabiliyorum. Kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken onun kadar zarif olamıyorum.

Beni yutuyorlar ama onun gibi kokuyorlar, bu da beni mutlu ediyor. Bu benim en iyi görünüşüm değil ama Caroline'ın bununla başa çıkması gerekecek. Giyindikten sonra, onun dişlerini fırçaladığı banyoya doğru ilerliyorum. Seksi yansımasına bakıp sırtımdan edemiyorum.

"Ne?" diye soruyor ağzına sıkıştırdığı diş fırçasının etrafında. "Şu anda çok seksisin. Takım elbiseden ziyade kötü çocuk gibisin. Ben o."

O rulolar onun gözler ve tükürür. "Do bir şey hakkında senin Saç, Cinderelliott. Bu suçtur."

Onu görmezden gelerek dişlerimi fırçalıyorum ve sonra bir elimle yüzümü nazıkçe yıkıyorum. Acıya karşı mücadele etmeyi ve yüzümü buruşturmayı bitirdiğimde, sinirli ifadesinin şiddetli bir parıltıya dönüştüğünü fark ediyorum.

Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Yoğun mavi gözleri yüzümdeki her bir çürüğü katalogluyor. Sonra, neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacağım bir nezaketle, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor. Başparmağını acıyan yanağımdan çeneme doğru hareket ettiriyor. "Çok benim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onu öpüp uzaklaştırıyor. Sonsuza kadar böyle kalabilirim; onun sevgi dolu kucağında, güçlü dudakları dudaklarımda. Geri çekiliyor ve saçlarımı inceliyor.

"Bunun dışında. Saçın bok gibi görünüyor. Ciddiyim. Bir şapka tak."

"İşte orada," diye homurdanıyorum saç fırçamı tezgâhtan alırken. "İşte benim adamım."

"Senin adamın mı?" Alay ederek saç fırçasını elimden aldı. "Senin *adamın*. Adam beni *Tate* gibi gösteriyor." Benim Layla dediğim gibi o da *Tate* diyor. Zavallı *Tate* ve *Layla*. "Ben *Tate* değilim."

Saçımdaki saç bandını çekiştirerek, karışmış topuzdan kurtarıyor. Saçlarım omuzlarıma döküldüğünde, etrafımda dolaşüyor, düğümleri öyle sabırla ve özenle fırçalıyor ki, zaten aşık olmasaydım ona tam burada, şu anda aşık olacağıma karar veriyorum.

Ama benim var.

Ve o da beni seviyor.

"Bu gülümseme bela demek," diye yakınıyor, saçlarımı tararken kaşları çatılıyor.

"Hmm."

"Bu benim cümlem."

"Artık paylaşıyoruz."

"Bundan sonra beni çıldırtacaksın, değil mi?" "Benim hakkımda sevdiğin şeylerden biri de bu."

Gözleri tekrar dönüyor ve milyarder badass güç kıyafeti olmadan, çocuksu ve neredeyse kırk yaşından çok daha genç görünüyor. Sözlerime itiraz etmiyor, bu da beni gülünç derecede mutlu ediyor.

İkimiz de yaralı olduğumuz için ikimiz de saçımı toplamayı başaramıyoruz, o da saçımı bir omzumun üzerinden geçirerek boynumdaki kesiği örten bandajı gizlemekle yetiniyor. Hastanedeki hemşire kötü bir iz bırakmayacağını düşündü. Her halükarda umurumda değil. Hayattayım ve Win'le birlikteyim. Benim için önemli olan tek şey bu.

Win benim çok hoşuma gidecek şekilde gömlek giymedi. El ele aşağıya, insanlarla dolu bir daireye doğru yürüyoruz. Win'in tüm kardeşleri, resmi olarak tanışmadıklarım bile. Kısa bir tanışma faslından Vivian ve Elaine olduklarını öğrendiğim iki kadın da anneleri gibi kusursuz güzellikte -Zarif ama sert ve paranın satın alabileceği en pahalı kıyafetleri giymişler. Küçük kardeşlerin hepsi rahat bir şeyler giyiyor -Tinsley bir tişört elbise, Keaton basketbol şortu ve Pembroke Rugby tişörtü, Perry ise muhtemelen Polo ya da benzeri bir şeyle giyilmesi gereken bir çift ekose şort giymiş ama üzerinde kahve lekesi olan beyaz bir atletle eşleştirmiş.

"Buna bakarken kahvaltı etmek zorunda mıyım?" Vivian, manikürlü elini Winston'ın kabuklu, çıplak göğsüne doğru sallayarak soruyor. "Kusmak."

Onu görmezden geliyor, beni kardeşlerinin yanında bırakıp kahve aramaya çıkıyor. Kanepede Perry'nin yanına kıvrılıyorum. Kolu beni sarıyor ve içindeki gerginlik uçup gidiyor.

"Bok gibi görünüyorsun Ash," diyor. "Cidden. Çok kötü."

Elaine onun sözlerine sırtıyor ama sandalyede oturduğu yerden bir şey söylemiyor.

"Dillard's'ın arkasındaki çöplükten çıkarılmış gibi görünen bir kıyafet giyen adam söylüyor," diyorum tatlı bir şekilde.

Keaton ve Tinsley gülüyor. Shrimp avizeden şarkı söylüyor, sanki o da katılıyormuş gibi. Çok şirin.

"Annemin ne zaman burada olması gerekiyor?" Biri kapıyı çalarken Keaton sorar. "Lanet olsun. Şeytanın sözü." Ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

Caroline, özel dikim bir takım elbise giymiş, çok uzun çivili topuklu ayakkabılar giymiş ve saçlarını mükemmel bir şekilde düzeltmiş olarak içeri giriyor. Gözleri beni buldu ve gerçekten irkildi.

Harika. Gerçekten bok gibi görünüyorum.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diye şaka yapıyorum ama sonra alt dudagımı ısıriyorum çünkü Nate'in yarısının muhtemelen kaldırımından basınçla yıkanması gerekeceği düşünüldüğünde o kadar da komik değil.

Caroline dudaklarını büzerek sözlerimi duymazdan geliyor ve büyük kızlarına dönüyor. "Evde değil de burada brunch yapmayı kabul ederek beni şımarttığınız için teşekkür ederim."

Ben ve Perry hariç herkes yemek odasına geçerken düşüncelerim dağılıyor. Başımın üstünü öpüyor.

"İyi misin?" diye sorar. "Eğer çoktan ölmemiş olsaydı..."

Dün gece Keaton'la hastanede kendilerini kaybedecekler sandım. Perry öfkenin de ötesindeydi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Üçüzler kardeş sayılmazdı çünkü beni korkutmakla çok meşguldüler ama Perry ve Keaton kardeş gibiler. Gerektiğinde koruyucu oluyorlar.

Winston, "Kız arkadaşımı öpmeyi bırak," diye homurdanır, çok güzel görünmektedir ve çok sinirlenmiştir. "Haydi gel. Francis brunch'ı hazırladı."

Perry gülüyor ve sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. Winston'a doğru yürüyorum. Beni iyi tarafına yasladı. Perry'yi yemek odasına kadar takip ediyoruz. Bir yaprak ve sandalyeler eklenmiş. Ortada pembe kuşlu tuzluk ve biberlik duruyor.

"İlginç bir dekorasyon seçimi," diye homurdandı

Winston. "Şşşt," diye fısıldadım. "Bebeği kızdıracaksın."

"Bebek mi?" Tinsley araya giriyor.

"Hamile misin?" Keaton talep ediyor.

"Hayır," dedi Win. "Tanrım. Bu brunch'ı benim evime taşımak kimin fikriydi?"

"Benim," diye kestirip atıyor annesi. "Bir gömlek giyer misin lütfen?"

"Hayır." Oturdu ve beni kucağına çekti. "Başka bir isteğin var mı?"

Caroline bariz bir kızgınlıkla dudaklarını büzüyor. Francis telaşla kahvaltı tabaklarını masaya bırakırken başka bir talepte bulunmuyor. Herkes tabaklarını hazırlarken ortalık biraz karışıyor ama neredeyse normalmiş gibi geliyor. Sanki Constantine Ekibi her zaman bir grup mükemmel ucube değilmiş gibi. Bazen normal olabiliyorlar. Ish. Asla gerçekten normal olamayacaklar.

Herkes yemeğini yedikten sonra, Caroline bir aile yemeğinden ziyade bir kahvaltı toplantısı gibi hissettiren şeye başlar.

"Bu sabah Anthony ile konuştum," diye açıkladı, "mahkemede sizi o temsil edecek."

Yaşasın.

Tam da midemde zar zor bir şeyler varken tartışmak istediğim şey.

"Büyükanneimin parası için mi?" Win'e pastırmamdan bir ısırık uzatarak soruyorum, çünkü boştaki tek elini gömleğimin arkasına sokmuş durumda.

Caroline başını sallıyor, ben c i y a k l a y ı n c a gözleri kısılıyor. Başımı s a l l a y a r a k kendini beğenmiş bir sırıtışla Win'e bakıyorum. Şerefsiz beni ısırdı.

"Bakalım seni bir daha besleyecek miyim, pislik?" diye mırıldandım.

"Eğer çocuk gibi davranmayı bıraktıysanız," diye homurdandı Caroline, "bu sabah size bir bilgi vereyim dedim."

"Açık mı?" Win sorar.

"Manda ve Meredith."

Win de ben de onların adlarını duyunca geriliyor, önceki gece yaşadıklarımız tekrar aklımıza geliyor. O lanet binanın kenarından sarktığım anı aklıma gelince ürperiyorum ama Win çıplak sırtımı okşayarak titrememi yatıştırıyor.

"Devam et," diye homurdanıyor Win.

Dün gece Meredith gitti çünkü polisin elinde onu tutacak bir şey yoktu. Ben daha çok hastaneye gitme konusunda endişeliydim ama Win onun serbest kalmasına izin verdikleri için çok kızgındı. Yaralı olmasaydı, muhtemelen bunu durdurmak için daha fazlasını yapardı.

Neyse ki annesi bir engerek.

Başka birine -bir düşmana- saldırdığında, onun sizin tarafınızda olması güzel bir şey. Kesinlikle işleri hallediyor.

"İkisi de tutuklandı." Caroline, kölelerine birinin kafasını kesmelerini söylerken kraliçelerin yaptığı türden bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Zimmete para geçirme suçlamaları bu noktada endişelenecekleri en son şey. NYPD'ye şu ana kadar ortaya çıkardığımız her kanıtı gönderdim. Harold ve Anthony geri kalanı üzerinde çalışıyorlar. Bırakın çalmaya çalışmayı, adımızı hiç duymamış olmayı dileteceğiz onlara."

"Peki ya babam?"

Caroline, Winston'ı dalgın dalgın biraz daha domuz pastırmasıyla besleyişimi incelerken bakışlarındaki sertlik biraz azalıyor. "Tarafını seçti." Manda'nın yeri.

"Ah." Bakışlarımı yemek tabağına indiriyorum, midem şiddetle çalkalanıyor. "Onunla konuştun o zaman?"

"Hayatta olduğun için rahatladı ama senin hakkın olanı almak istediğin için hatalı olduğuna inanıyor. Mirasınızın Manda tarafından kullanılacak bir kumar fişi olduğunu düşünmüyor ve bana oldukça kaba bir şekilde, sadece o parayı elde etmek için değil, aynı zamanda onu hapisten çıkardıktan sonra bizi dava etmek için de kullanmak için dışıyla tırnağıyla savaştığını söyledi."

Elaine güler ve Keaton homurdanır. "Kazanamayacak," diyor Perry.

"Captain Obvious," diyor Vivian. "Tabii ki yapmayacak."

Alt dudağımı çiğniyorum, artık kahvaltıyla ilgilenmiyorum. Babamın beni seçeceğini gerçekten düşünmüş müydüm? Neredeyse ilk günden beri onu seçiyor. Onu manipüle etmesine izin verdiği için zayıf. Bir gün yaptığı hatanın farkına varacak ama çok geç olacak. Yaptıkları ve yapmadıkları yüzünden neredeyse kızını öldürüyordu. Ve şu anda kısmen sorumlu olan kadını destekliyor.

"Endişelenme," diyor Caroline çay bardağını kaldırırken. "Doğru taraftasın. Şimdilik."

Vurdumduymaz yüz hatları çoğu kişi için okunmaz olabilir, ama Winston'ın her yüz tikini öğrenmek için epey zaman harcadım. Yüz ifadesiyle bana, onların tarafında olmamı kabul edeceğini, ama çuvallarsam beni seve seve topuğunun altında ezeceğini söylüyor.

Ona gülümsüyorum çünkü artık benden kurtulamazlar. "Sonsuza kadar Constantine Takımı."

Perry yumruğunu kaldırıyor ve ben de alçımınla ona vuruyorum. Caroline, Win'in alçımın üzerindeki Sharpie yazısını okurken yüzünü buruşturuyor.

Konuşma yeniden başladığında ve artık odak noktası ben olmadığımı Winston, "Onu dürtmeyi seviyorsun," diye suçluyor. "Ölmemeye çalıştığını sanıyordum."

"İşi çok kolaylaştırıyor."

"Kesinlikle ölmeye çalışıyor."

"Hepimize Constantine Takımı tişörtleri yaptırmayı düşündüm."

Buna bayılırdı, haksız mıyım?"

"O şımarık ağzını kapat, Cinderelliott, yoksa seni eski yatak odana sürükler ve bunu senin için yapmanın bir yolunu bulurum."

"Ailen koridorun sonunda kahvaltı ederken beni aletini yalamaya zorlayamazsın."

Meydan okumayla kararmış mavi gözler beni delip geçti.

"İzle beni." "İzleyemezsin."

"Yatak odasına girmek için üç saniyen var." "Yoksa ne olur?"

"Ya da," diye gürledi, güçlü parmakları kalçamı okşarken, "seni burada dizlerinin üstüne çöktüreceğim. Bu onları lanet olası evimden çıkarır."

Sessiz bir çekişme yaşıyoruz, ikimiz de kıpırdamıyoruz, ama ciddi olduğunu anladığımda, bir veda bile etmeden yemek odasından kaçıyorum.

Kötü prensim peşimden geliyor.

Bu peri masalında prensesini yakalar ve ona çok ama çok pis şeyler yapar.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Winston

Bir kaç ay sonra.

UYGUN FİYATLI KONUT.

Bu düşünce aklıma geliyor ve bu fikre neredeyse güleceğim. Neredeyse. Morelliler söz konusu olduğunda hiçbir şey gülünç değildir, ancak Leo'nun çok istediği, çoğunlukla sahip oldukları bir bölgenin kalbinde yer alan binanın insanların gerçekten karşılayabileceği dairelere dönüştüğünü görmek neredeyse kaçırılmayacak kadar iyi.

Medya çabalarımı topluma yardım etmenin bir yolu olarak görecektir. Düşman ise bunu kocaman bir "siktir git" olarak görecektir.

Hemen bir e-posta gönderip işi başlatıyorum ve Deborah'yı ofisime çağırıyorum. Aceleyle içeri girdi, memnun etmeye hevesliydi.

"Evet, efendim?"

"Senden Ash'i göndermeni istediğimi sanıyordum."

Yüz hatları geriliyor ve ofluyor. "Ortadan kayboldu. Bir dakika önce ofisinde telefonla konuşuyordu, sonra bir baktım gitmiş. Perry nereye gittiğini bilmediğini söylüyor ama yalan söylediğini biliyorum."

Yemin ederim ki günümün çoğu Perry ve Ash'in sekreterimle olan kavgalarını ayırmakla geçiyor.

"Hmm." Anahtarlarımı alıp ofisimden çıkıyorum, Deborah da arkamdan geliyor. "Günün geri kalanında dışarıda olacağım."

Ben kapımı kilitlerken o öğleden sonraki randevularımı yeniden planlamak zorunda kalmaktan yakınıyor. Söylenmelerine aldırmadan Nate'in artık kardeşime ait olan eski ofisine giriyorum. Perry masada oturuyor, kaşları çatık ve bilgisayarıyla uğraşıyor. Beni hemen görmüyor, bu yüzden bir saniye durup onu izliyorum. Nate'in başına gelenlerden sonra Perry her zamankinden daha fazla adım attı. Şirketimin büyük bir kısmını kaybedebilirdim.

Çünkü Nate çok ilgiliydi. Düşündüğüm gibi darbeyi hissetmek yerine, Perry hissetmememiz için canla başla çalıştı.

"Veledi gördün mü?" Ofisine girerken sordum.

Bilgisayarına bakmayı bırakıp bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Hayır."

"Yalancı."

"İyi. Belki."

"Siz ikiniz bütün gün çocukça oyunlar oynamaktan yorulmadınız mı?"

"Aslında," diyor Perry, bakım gerektiren kirli sakalını kaşıyarak

"Yapmıyoruz. Her şeyin monotonluğunu kırıyor." "Nereye gitti, salak herif?"

"Sana kesinlikle fahişe evine gitmeyeceğini ve ona soğansız döner getirmemeni söylememi istedi."

"Ona mesaj at ve beni çıplak beklediğini söyle."

"Dostum. Hayır." Yüzünü buruşturdu.

"Ciddiyim."

Güldüm ve ona aynı mesajı gönderdim. Hemen cevap verdi.

Ash: *Danny Boy'a kalmasını mı yoksa gitmesini mi söyleyeyim?*

Ben: *Daniel seninle o fahişe dairesindeyse bana yardım et.*

Ash: *Makroekonomi sınavıma çalışmama başka kim yardım edecek?*

Daniel'a söyle ona sana özel ders vermesi için para vermiyorum. Escalade ile çarpışan araba oynamayı beceremediğin için seni şehirde gezdiren diye para veriyorum.

O bir kereydi.

Ben: *İki kez. İkisinde de üç arabaya çarpmayı başardın.*

İlk sefer senin hatandı.

Ben: *Hala direksiyon başındaydın.*

Ash: *İlk kez hak ettiler.*

Üçüzler başlarına gelen her şeyi hak ettiler. Bazen Morelli fareleriyle yeni hayatlarını nasıl bulduklarını ve hapiste yargılanmayı bekleyen anneleri hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum. Sonra umurumda olmadığını hatırlıyorum.

Baron şu ana kadar teknik olarak masum -ya da bana göre gerçekten çok aptal- çünkü Ulrich onun da bu planın içinde olduğunu gösteren bir şey bulamadı. Bununla birlikte, kızından ziyade kaltak karısının yanında yer alıyor. Manda'nın Ash'i mirasından mahrum bırakmaya çalıştığına dair kanıtlar çok güçlü. Geçmişte kendisini eleştiren ya da alay eden kadınlara karşı misilleme yaptığının açık kanıtı olan tüm başarısız ameliyatlar da buna eklenince, Manda'yı ağır hapis cezaları bekliyor.

Meredith, Nate'in sevgilisi ve suç ortağı olarak Halcyon'daki tüm zimmete para geçirme suçunu üstlenecek. Onun da en az kötü kankası kadar hapis yatmasını sağlayacağım. Nate kolay kurtuldu. Ash'e yaptıkları hala bazen yüzümü kızartıyor ve ara sıra nerede düştüklerini ve onu yakalayamadığımı düşünerek kabuslar görüyorum.

Ash bana omuz silkme emojiyi göndererek beni i düşüncelerimden sıyrıyor.

Ben: *Evet, onlar hak etti ama minivan, taksi ve Mercedes Benz hak etmedi. Minibüsü kullanan adam bir rahipti.*

Ash: *Bana savurduğu küfürler pek tanrısal değildi...*

Halcyon'dan ayrılıp şehrin öbür ucundaki dnerciye giderken ve sonunda Majesteleri'nin "onu kızdırdığım zamanlar" için tutmakta ısrar ettiği fahişe dairesine ulaştığımda mesaj yoluyla şakalaşmaya devam ediyoruz.

On ikinci kattaki dairesine vardığımda, onu görmek için neredeyse aresizdim. Bunca zaman ondan sıkılacağımı düşünmüştüm. Bir alışverişten başka bir şey olmadığımızı. Heyecanını yitirecek bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını.

Yanılmışım.

Ash seksi, komik ve deli. Ayrıca, kuşuna bayıldım.

Kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Ash daha önce ofiste giydiği cazip elbiseyi artık giymiyor, siyah yoga pantolonu ve beyaz bir st giymiş. Aslında ders çalışıyor ve kitapları masasının üzerine yayılmış durumda. Neyse ki, alay etmesine rağmen Daniel burada değil.

"Seni kovmalıyım," diye yakınıyorum kapıyı arkamdan kilitlerken. "Sadece canın istediğinde çalışıyorsun."

Orta parmağını bana doğru sallıyor, bana bakma zahmetine bile girmiyor. Ona doğru yürüyorum ve elimdeki yiyecek torbasını önüne bırakıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, beni tanımak yerine çantayı karıştırmayı tercih ediyor. "Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Sadece sana her yemek getirdiğimde." Ki bu her zaman olur.

Bugünlerde tek yaptığı bu.

Yemek, yemek ve yemek.

"Beni yargılamayı bırak," diye homurdanıyor dönerini yerken. "İki kişilik yiyorum ve hepsi senin suçun."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Benim hatam mı? Doğum kontrolü yaptırman gerekiyordu."

"Ben yaptım!"

"Ve üzerinde kal."

"Bunun için beni suçlayamazsın," diye karşı çıkıyor. "Beni süper spermlemlerle doldurmadan önce işe yaraması için bir şans bile vermedin. Şimdi annen benden gerçekten nefret edecek."

Annem sadece Ash'ten nefret ediyormuş gibi davranıyor.

Araya sıkıştırdıkları aylık spa randevuları ve alışveriş gezileri bunu oldukça açık hale getiriyor.

Ash'in hamile olduğunu henüz kimseye söylemedik. Perry'ye bile. Küçük bebek yumrusunu saklamakta oldukça başarılı oldu, ancak şimdi ikinci üç aylık döneme giriyoruz, göstermeye başlıyor.

Ash her zamanki gibi mızızlanmaya ve döneri mideye indirmeye devam ederken, ben de karnını ovmak için yanına diz çöküyorum. Bir zamanlar geleceğimde çocuk görmüyordum. Ama Ash bu yaz gebelik testinin pozitif çıktığını gözyaşları içinde bana gösterdiğinde, hiç şüphesiz çocuk istediğimi anladım. Onunla birlikte. Bu kız beni açgözlü bir piç yapıyor çünkü her şeyi onunla istiyorum.

"Hala hareket etmiyor mu?"

"Bir çarpıntı hissettim ama o mu bilmiyorum." Gyro'sunun kalanını bitiriyor ve sonra beni öpmek için eğiliyor. "Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Yapmamalı mısın?" Alay ediyorum ama sadece şaka yapıyorum. NYU'da tam ders yükü alıyor ama yine de gelip biraz çalışmak için ısrar ediyor. Sanki sonunda mirasa konduğu için çok zengin olmuş da kıcını yırtarak çalışmaya karar vermiş gibi.

"Erkek arkadaşım-patronum bir çeşit pislik. Sevgilimi görmek için gizlice daireme kaçmayı seviyorum. Çok tatlı ve bana yemek getiriyor. Oh, ve ben onun bebeğini taşıyorum. Şşş, erkek arkadaşına söyleme."

Ayağa kalktım ve onu sandalyesinden kaldırdım. Onu yatağa taşıırken bana sırtıyor. Onu yatırırken nazik davranıyorum çünkü içinde benim çocuğum büyüyor, ama sonra altındaki yumuşak tene ulaşmak için dar kıyafetlerini çekip çıkarıyorum. Çıplak kaldığında, mükemmel vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Memeleri hassas ama gittikçe büyüyor ve karnı çok tatlı.

"Winston Constantine," diye soluk soluğa bağırdı. "Şu haline bak. Bana kafayı takmışsın."

Onu görmezden gelerek takım elbisemin ceketini çıkardım, bu yaz geçirdiğim ve neyse ki ameliyata gerek kalmayan sakatlığımın hala devam eden ağrıları yüzünden hafifçe yüzümü buruşturdum. Onu fırlatıp attıktan sonra kravatımın düğümünü çekiştiriyorum.

"Kendine dokun, Cinderelliott. Bunca yolu seni tembel bir eşek gibi yatarken izlemek için gelmedim."

Beni tersliyor ama sonra aynı parmağıyla klitorisini okşuyor ve beni bir iblis gibi içine çekiyor. Kıyafetlerimi yeterince hızlı çıkaramıyorum, onun içinde olmak için can atıyorum.

"Eğer bundan sonra dondurma yiyebilirsek, beni becerirken bana pis ve kaba şeyler söylemene izin vereceğim."

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım ve üzerine atladım. "Anlaştık, benim küçük oyuncağım." Güzel amını ovalamayı devralmak için elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bu muhtaç klitoris bana ait. Parasını uzun zaman önce ödedim. Sen kız arkadaş diyorsun, ben fahişe diyorum."

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Klitorisine her sürtünmemde ondan inilti çıkarıyorum. Beni içine çekmek için bacaklarını açmaya çalışarak kıvranıyor.

"Açgözlü lanet kız." Ayrılmış dudaklarına öpücükler fısıldayarak istediğini reddediyorum. "Amin çok ıslak. Muhtemelen rüyada sana kaltak ve kevaşe gibi isimler taktığımı gördüğün içindir."

Bir kahkaha attı. "Kazandım!"

Dudağını ısırdım. "Hmm?"

"Çok iğrençsin."

Konuşmaya çalıştığı diğer kelimeler, klitorisini çimdikleyip parmaklarımın arasında yuvarladığımda çalınıyor. Bunu sadece birkaç kez yaptıktan sonra

orgazmla sarsılıyor. Hiç vakit kaybetmeden kalçalarını ayırıyorum ve sikimin ucunu kayganlığına dayıyorum. Sert bir hamleyle içine girdiğimde çığlık atıyor. Onu sertçe beceriyorum - *kırk lanet saniyeden çok daha uzun, çok teşekkür ederim* - altımda titreyen bir karmaşa *olana kadar*. Memnun bir iç çekişle içini boşaltıp, onu sıcak meniyle dolduruyorum. İçinden çıkmak yerine dirseklerimi yüzünün iki yanına dayayıp ona bakıyorum.

"Seni mutlu ediyor muyum, Win?"

Kaşımı kaldırıyorum. "İltifat için balık avlıyorsun. Çok itici."

"Yalancı. Bende sevdiğin şeylerden biri de bu."

"Mutlu musun? Hmm. Belki sadece iyiyim. İyi hissediyorum." Beni tokatlıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Sana çiçekli sözler söylediğimde değil," diye alay ediyorum. "Evet, güzel kız. Beni çok mutlu ediyorsun. Sensiz yaşayamam. Sen benim her şeyimsin."

Ela gözleri neşeyle parıldıyor. "Devam et." "Bu sana pahalıya patlayacak."

Sırıtsı şeytani. "Bunu karşılayabilirim." "Çok ukalasın, Cinderelliott."

Bu kız beni değiştiriyor -var olduğunu bilmediğim soğuk yanlarımı ısıtıyor- ve bu konuda kızgın bile değilim.

"Sen, yaşlı adam, bana bildiğim her şeyi öğrettin."

Onu sertçe öpüyorum ve öğleden sonrayı ona henüz bilmediği birkaç şeyi öğreterek geçiriyorum.

Sanırım buna sonsuza dek mutlu olmak diyorlar.

EPILOG

Winston

Yedi buçuk yıl sonra.

CONSTANTINE TAKIMI.

Ash bizi evden çıkarmak ya da grubumuzu işbirliği yapmaya ikna etmek için toparlamaya çalışırken bize böyle sesleniyor. Kendi küçük aile amigomuz gibi. Tabii ki, takımımız berbat. Lane çok titiz ve sırt çantasını bir türlü istediği gibi düzenleyemiyor, bu da neredeyse her zaman geç kalmamıza neden oluyor. Tanışabileceğiniz en nevrotik çocuk. Noelle -ya da biz ona No-No diyoruz- bir canavar. Üç yaşında ve tam bir terör. Dokuz aylık bebek Tuck bile kız kardeşinden daha uslu. Ne zaman Constantine Yerleşkesi'ne ya da Hamptons'daki evimize gitmek için yola çıkma vakti gelse ya da herhangi bir yere gitmek için eşyalarımızı toplamamız gerekse, ortalık hayvanat bahçesine dönüyor.

"Pekâlâ, kim bir şeyler atıştırmak ister Constantine Takımı?" Ash kumun üzerine serdiği havlunun ortasından sesleniyor. "Annem elma püresi getirdi."

Her zaman ciddi olan ve annesini memnun etmek için yaşayan Lane, "Elma püresine bayılırım" diyor.

No-No ise öfkeyle çılgık atıyor: "Sos yok! Sakızlı çikletler!"

Bu durum, muhtemelen kız kardeşinden daha fazla uykuya ihtiyacı olan Tuck'ı kızdırıyor ve tombul yanaklarından timsah gözyaşları süzülerek böğürmeye başlıyor.

"Bebeği ağlattın," diye küçük kız kardeşini azarlıyor Lane, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. "Kötü kız."

Elini kaldırıyor, sanki onu tokatlayacakmış gibi. Çarpmadan önce onu yakalayıp kollarıma çekiyorum. Kahverengi

At kuyruğu kıvrıcık ve ela gözleri ateşle dolu.

Tıpkı lanet annesi gibi.

Bu yüzden onunla uğraşmak zorunda kalıyorum.

"Biz vurmayız," diye açıklıyorum, onu kucağıma oturturken sesim sertleşiyor.

Bugün okyanus havası tuzlu ve dalgalar ılık. Mükemmel, güneşli bir plaj günü. Herkes kavga edip ağlasa bile, benim için hala mükemmel.

Noelle burnunu bana doğru kıvrıyor. "Wane kötü biri. Ben değil!"

"Kimse kötü değildir." Alnından öperim. "Lane'e üzgün olduğunu söyle, ben de sana bir hediye vereyim."

Sevimsiz sırtışı kalbimi eritiyor. "Sowwy, Wane. Seni seviyorum."

"Sorun değil, hanım evladı," diyor Lane, çünkü o iyi bir çocuk. "Seni seviyorum

"

"Ben yaptım, baba." Noelle küçük sevimli elini uzatmış, ödül bekliyor.

Ash bana sırtıyor ama Tuck'a bir lokma elma püresi yedirmeye çalışmakla meşgul. Karım -evet, sonsuza kadar içeride kalacak- çocukları şımarttığımı düşünüyor. Sanki konuşacak yeri varmış gibi. O da aynı şekilde şımarık.

Evden sahile getirdiğimiz çantalardan birine uzanıyorum ve jelibon ayıcıkları çıkarıyorum. Ona kırmızı bir jelibon uzatırken Noelle sırtıyor. Lane beni her zaman öldüren ciddi bir ifadeyle izliyor. Çocuk çok sevimli ama rahatlamazsa bir gün ülser olacak.

Ona bir tane fırlatıyorum ve alnından sekip kıkırdamasına neden oluyor. Tuck kapmak için hamle yaptı ama Lane daha hızlıydı. Noelle jelibonunu çoktan bitirdi ve bir tane daha almak için elini uzatıyor.

"Kimi seviyorsun?" Kırmızı ayıyı tutarak ve henüz ona vermeyerek soruyorum.

"Anne!"

Ash bir kahkaha attı. "Aynen öyle! Ben de seni seviyorum bebeğim!" Noelle bana sırtıyor ve ben de ona aptal sakızlı ayıyı veriyorum. "Başka kim var?" Kaşlarımı kaldırarak ısrar ediyorum.

"Pewee Amca!"

Babası değil. Amcası Perry. Harika. "Başka kim olacak?" Hırlıyorum, şakacı bir şekilde saç örgüsünü çekiştiriyorum. Kıpırdanıyor ve gözleri büyüyor.

"Gwamma!"

"Pes et," diyor Ash kıkırdarak. "Bütün gün gidebilir. Bahse girerim martıları da senden daha çok seviyordur."

"Seaguhlar!"

"Bunun için teşekkürler, velet." Ash'e ters ters baktım. "Bunu sonra ödeyeceksin."

Çocuklar uyuduğunda ve dadı geceyi devraldığında, Ash'i yatağa bağlayacağım ve yuvarlak kışına şaplak atacağım. Hazır başlamışken onu bir daha pataklarım. Tuck'ın sonuncusu olduğunu söyledi ama ikimiz de bana istediğim kadar bebek vereceğini biliyoruz. Ve ben açgözlü bir adamım.

Noelle'in minik elleri saçlarımı tutup beni ona doğru çekiyor. "Hayır, hayır babamı seviyorum!"

Yapış yapış olmuş yüzünü öpüyorum. "Bu doğru. Baban da seni seviyor, No-No.

Lane, Tuck ve annem." "Ve jelibonlar!"

"Onlar da."

Sonraki yarım saati kumda ve dalgalarda oynayarak geçirdik. Çocukların kahkahaları bu dünyadaki her şeyden daha güzel, buna karar verdim. Yeni Lambo'mdan bile daha iyi. Halcyon'un geçen yıl satın aldığı gösterişli özel jetten milyonlarca kez daha iyi. Annemin yerleşkesine rakip olarak inşa ettirdiğimiz evden çok daha iyi. Onların kahkahaları benim için herhangi bir paradan ya da hayal edebileceğim herhangi bir maddi şeyden daha değerli. Onların kahkahalarına paha biçilemez.

"Bak, Tuck," diyor Ash yanımdan, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "Babanın gözlerinde yine kalpler var."

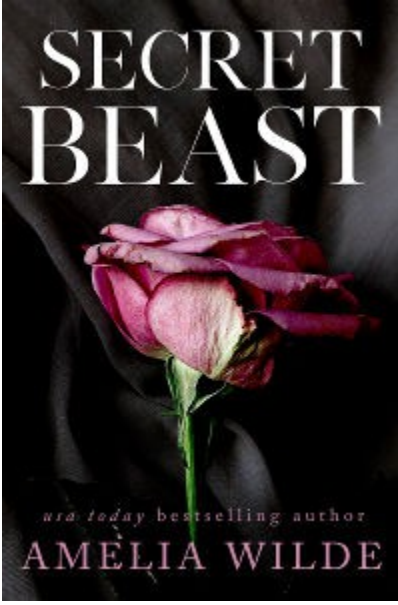
Bakışlarımı telaşlı oğlumdan hiperaktif küçük kızıma ve ciddi oğluma kaydırıyorum. Ve sonra bakışlarımı karımın daha sonra sikimi yutacak olan mükemmel dolgun dudaklarında buluyorum.

"Evet, Cinderelliott, sanırım öyle."

* * *

THE GLASS SLIPPER'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Winston ve Ash'in seksi, peri masalını sevdiğinizi umuyoruz. Bu üçlemeyi beğendiyseniz, Leo Morelli'nin hikayesi olan seksi, karanlık, duygusal Güzel ve Çirkin yeniden anlatımını kesinlikle seveceksiniz.

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılğın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

[Şimdi tek tıkla SECRET BEAST >](#)

Constantine'ler ve Morelliler arasındaki savaş giderek kızışıyor! Ve Caroline Constantine'in sakladığı büyük sır asla inanamayacaksınız.

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve onların yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılacak. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

Midnight Dynasty Hakkında

Gece Yarısı Hanedanı, düşmanların ve aşıkların genellikle bir ve aynı olduğu bir dünyadır.

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Cam Terlik © 2021 by K Webster Kindle
Edition

Kapak tasarımı: Book Beautiful

